Faules (74)

de Carles Reig

Sir Tyrant and the Nymphomaniac Nymphs [amb d’altres faules per a anar tirant.]

I

(*Faula d’en Tirant i les nimfes nimfòmanes*.)

A dispesa i a disposició de la dispesera, en Tirant oeix, entre espaordidors sorolls metàl·lics que entren pel fumeral o per la finestra, barbàriques enraonies d’indígena intrusiu. Llavors amb l’ull bo de bell nou malauradament tot enlluernat, com li esdevé sovint, l’ull dolent se li ullprèn, entre pampallugues, de les sòlites absurdes aparicions i adoracions i resurreccions, que l’ataquen a l’improvís, quan, com ara, es desensopeix, aparentment desvetllat pels crits i aücs que venien, això li sembla, no pas del carrer, ans dels taüts a les novelles tombes als força mal allivellats esglaons del cementiri.

Símptomes tot plegat d’un cervell balb i emboirinat que li restitueix, enigmàtic, episodis anecdòtics, no pas de cap vida anterior, mes prou d’un període oblidat de la seua infantesa traumàtica — ep, potser, qui sap.

Ix al carrer pengim-penjam, com qui diu amb potes espatulades de leptoglòssid, i encar ressonant-li al fur no pas interdit de l’orella bona interna, els planys, sanglots, gemecs, i aürs i hurres, dels morts del seu espectacle hipnopòmpic, llurs restes òssies i romanents carnis ballant-li encar al rere-ull, macabres i grotescs, quan, cavaller prou ínclit, es fot a reguardar pels voltants.

Una miqueta més tard, assegut a un banc del parc proper, hom podria veure'l ben tranquil i àdhuc un bri divertit, car prou somriu, bo i tafanejant obituaris.

Obituaris com els de sempre... De mediocritats a doll, d'hipòcrites a betzef, de datspelcul a bastança... I no cal dir de lladres rics (i com més rics, més lladres, com tothom sap)... I, pitjor encar i sobretot, d'assassins de veire medalleig...

En efecte, conqueridors i saltejadors sempre hi proliferen, botxins a raig, diligents botxins qui en les atrocitats que desplegaren, per llur extrema bestialitat, esdevingueren, a ulls del públic i la premsa enemiga, és a dir, la del règim totalitari, estrènues proeses mereixedores de reconeixement oficial i no cal dir pler de prebendes i premis, en metàl·lic i de lluentors metàl·liques. Hom és cert que tota aquella púrria avorreix, i doncs que sense remei el fastigueja gros, tret que atès que cap remei la cosa no té, menfotista, al capdavall, hom, rai, és clar.

Tant se val, amb allò, hom, vull dir, en Tirant, de cop ja s'ha proveït d'un ideal farratge, d'una magnífica ruà, d'un meravellós purgant, i així mateix d'un perfecte vomitiu, i tot a força bon preu, car només calia que hom fes un cop d'ull amunt i avall, i albirar si qualsevol full de diari adient no el trobava si fa no fa mig volant pels immediats carrers i viaranys.

Mentre, bo i somiejant, és encar al banc, tot d'una veu tornar de missa la dispesera. Vol fondre's, pro és massa tard.

—Ah, Tirant. No sabeu l'última? Aquest matí, quan ja havíeu partit supòs que cap al vostre temple a oir-hi el vostre ofici, i aleshores jo, una miqueta tocatardana, anava també a eixir

per a anar a la meua molt més noble cerimònia eclesiàstica, us ho voldreu creure? Teledirigit com espermatozou, com ara quelcom desconegut que se't llença inoportunament damunt, l'inescrutable ordinari sense nom, amb fang a les botes i un capell com ara un ridícul capoll de baldufa al seu cap abaldufat, feia cap i em llençava al cap, sense amagar el seu sobtat atac de sinistres riallades, quelcom, un missatge, un paquetet, ominosos rai, nosaltres qui, ni vós ni servidora, mai no rebem re, car no pas que coneguéssim enlloc ningú, ca?

—Ah, collons, em lleixeu parat! I què era doncs l'enigmàtic quelcom?

—M'he ficats guants i, delicadament i tendra, ho he llençat directament al cossi de les escombraries del darrere, no fos cas que, com diu la televisió, no siguin càrregues de verins a l'engròs, d'una nocivitat extrema, és a dir, que nouen formidablement. Com sabeu, duts per misteriosos ordinaris, molta de gent altrament prou com cal en mor, com a conseqüència dels lliuraments terroristes, molt atroçment.

—Cagada-roc, em sembla, ja em perdonareu. Potser heretàvem quelcom? Una milionada o dues? Tira peixet, prou podem, mestressa! Com va dir en Properci, crec, «Avui fèiem cala plena, company!»

—Si voleu rembre el paquet el remeu, pro ho fareu lluny de casa, man. Casa meua us esdevé per a aqueixos tripijocs zona prohibida. Posseïdora en soc de l'exclusivitat. No us acull pas, ma ca, per als vostres excèntrics experiments, i no em manllevareu pas ni el molinet. Si us ho voleu moldre, us ho moleu enjondre. Amb esplets de terrorista no hi vull res a pelar.

—Ouquei, ouquei. Ni molc ni rem re que no sigui fora. Ja m’ho emportaré tot al parc, a un raconet ben remot i tot.

—Vós tant me fot, és clar; al capdarrer, no sou gaire bon pagador. Ara, parareu compte que no enverinéssiu gaire canalleta de la qui hi fan festeta, eixelebradament saltant i corrent, entre els jocs, i els laberints i grataculs, i els diversos insòlits aparells que fan girar la testa.

S’acomiadaren allí mateix, la dispesera ajustant-se coquetament la mantellina (la capellina?), i en Tirant cavalcant heroicament (històrica) (novel·lesca) devers el cossi d’escombraries de darrere la casa.

No cal dir que en Tirant ja es veia hereu d’una fortuna. I es veia ardit i ple de gosadies, fitant els ulls, i sense gens de vergonya, de les més belles hurís, i de les nimfes nimfòmanes, de les límpides bacants, totes mig despullades, i en palaus esplèndids i sumptuosos, amb tot de quadres i d’estàtues, despulles dels saqueigs del seu parent fins ara ignorat, vull dir, desconegut, qui bé que sovint amb el rumb esbocinat, acabava tanmateix, pirata reeixit, més ric que no... Com se’n diu aquell altre ceballot d’on parlen les cròniques? En Mides? En Cresus? N’Amfitrió? En Plutó...? En Roc Fel·lah...?

Troba el paquet tremolós que la dispesera balafiadora amb força menyspreu, suara no aboleix dels seus obtusos pensaments, i se l’enduu, prou secretívol, ell, vers un indret on el parc s’enfosqueix no pas poc.

En Tirant es troba tan emocionat que el cor amenaça d’estroncar-se-li allí mateix, i si no el cor, el corrent sanguini, o quelcom d’aquest coll... A tots ops, li batega fortament la totalitat de la pretesament molt aguerrida anatomia. I llavors estripa el paper, i un bri massa

entusiàstic i tot, obre d’una revolada la caixeta de cartró, i d’espetec...

Les veu i les sent, dellà els vels ondulants de les capçanes i els núvols, atziac chor burlaner de deesses de foc!

—Deesses de foc — s’increpa tot sol, fregant-se els ulls —. Llurs llengües de glaç em condemnen de nou als constants naufraigs!

Car...

Quin odiós malparit els podia haver tramès allò? Pilots i pilots de molt atrafegades cuques carronyaires!

—Cuques carronyaires qui em deshabilitarien abans d’hora! Tot un paquetot ple, collons!

Es ficava a voler trepitjar-les, ineptament, amb ses cames espatulades, tret que les de més ja havien fet forat, ja li havien envaïts i li penetraven sense manies tots i cadascun dels traus del cos.

Part de dins, crec que creu que ja comencen de cruspir-se’l i tot. De viu en viu, us dic.

(>>>)

II

(*Faula de l’enorme i el subnormal*.)

L’enorme i el subnormal anàvem a robar una casa, on, alta, una finestra havia romasa, per oblit, mig oberta.

L’enorme carregava la feixuga escala, i lluny, com si no en formés parella, distretament, ambulava el subnormal. Arribats al punt sota la finestra, al jardí molt arbrat de rere la casa, l’enorme, ràpidament, col·locava i servava fort l’escala i, ràpidament, el subnormal hi pujava, entrava a la casa, i hi recacejava ràpidament, i ràpidament s’embutxacava allò que trobava de més vàlua, llavors s’atansava novament a la finestra, esguardava cap avall que tot fos com cal, i, veient l’enorme que l’esperonava que s’afanyés a davallar, davallava ràpidament, i l’enorme i el subnormal se n’anaven immediatament, ara per rutes diferents, no fos cas que l’escala els delatés, elevés les sospites de qualque autoritat qui els demanés què cony fotien passejant-se amb una escala per aquells verals, tot i que sempre podien haver dit, i segur que ho tenien pensat, que eren pintors o que instal·laven finestres, o que acunçaven teulades i netejaven canaleres, això rai, car havien triades hores de treball intens per als treballadors, i el Sol de migdia justament espetegava.

L’enorme ara anava carregat doncs amb la carregosa escala, i el subnormal carregava els joiells ben amagats i atapeïts tant a les butxaques com sota el barret.

Més tard, com convingut, al punt on es retrobaven, l’enorme volgué, i obtingué, en honor a la seua prodigiosa força, tres quarts del botí.

Tret que el subnormal només havia dut al punt de la retrobada la meitat del recollit en ocasió del robatori.

Davant la placiditat del subnormal, una mica malfiat, l’enorme d’antuvi ensenyà el múscul, i el subnormal, gens sollevat, l’hi preà.

—Sort n’hem tingut de la teua força! — el vantà —. Una escala tan feixuga, noi, deunhidò.

—Estic content que respectis la força, i vegis perfectament on són les prioritats — féu l’enorme, més confiat.

—Cal respectar la força, company. Cal tindre seny. Cal retre’s a l’evidència. On fórem sense la força?

Cap dels dos no va respondre a la qüestió retòrica posada pel subnormal. Cap no digué, tot i que ambdós ho pensaren: —Que on fórem? A la cangrí!

Sobtadament, s’ullaren enllorats. Un cald sentiment els envaïa. Ens abraçàrem. Ens digueren: —Amics per sempre; amics per sempre, sí.

Personalment, el rol del subnormal (cinc a tres al meu favor) sempre m’ha escaigut d’allò pus.

(>>>)

III

(*Faula de l’infermer i el vellard*.)

Al jardinet, el vellard anar-hi sol, i tantost les floretes ol, espetega de baix repetidament, i les floretes l’olen, i un cop olt l’han, com han solgudes sempre fer, més esponeroses no es declaren, i ell, com sempre, sol així mateix llavors tornar més lleuger, descarregat de penes, escanyolit pit eixamplat, a la seua ombrívola cambra sense finestres.

Vist de dalt el panòptic, el rosat escàs reialme dels plaers bucòlics del vellard, dòcil subjecte, de qui els eròtics i fecals idil·lis amb les flors n’eren els cims sensuals, em duia al cor

groc, al cap de les dècades de conviure-hi, virolades onades de sentimental escalfor.

Quan el sentia tornar, el plat li enllestia, i un cop dut l'hi havia, l'esperonava, car es feia el reticent; prou li abellia de fer-se el desmenjat, tot i que secretament el sabia que tornava de debò afamegat.

—Endrapa, endrapa, noi — li anava dient.

—Per què? — responia, malenconiós.

Perquè, si sé re, sé que has tornat de debò afamegat; i si vols encar gaire oldre les flors que cols, i vols continuar convivint amb les pedretes que ames i cerns amb tos dits com llibants pels viaranys del jardinet, més val que endrapis, i tan fort com no et permeti l'escarida ferramenta; així que, au, amunt i endrapa, noi, i me'n tornaràs contesta.

El veia que s'esguardava el plat redubtant-ne de valent.

—Ol-lo, ol-lo. Ol-lo com sols, i oi que sembla deliciós? Oi que espurneja de delit? Fes-ne un tastet i, si poc et plau, desengoleix ara mateix el redubtable plat; desengoleix-lo en aqueix altre plat; seguit li ho donarem al gat, qui, com sol, prou t'ho agrairà; no és pas un disgustat ni, com sols ésser, un trist llamenc de solemnitat.

Avui, pretenent-se un cop més verge de degradants apetits, el vellard aixeca noblement el plat i, amb dits com llibants n'arrossega, al plat que hi ha a terra, el contingut. El gat, de qui també el soldre oldre redubtables plats és característic, deu trobar que és de doldre que aquests dies finals, hom sembli, amb la imminència concomitant de l'anihilament, haver perdudes, oblidades, les apropiades egipcianes cerimònies de centúries d'abans; ara cal dir que romanen

pregonament deteriorades les relacions entre humans i fèlids; divinal ja no hi ha re, noi.

El vellard arronsa les espatlles. Fa com qui diu — I a mi què em dius? Es pretén enfredorit, i li dic — És clar, com que no menges. Despagat, el jaquia que s'abrigués i es gités.

Tornant-me'n al capdamunt de la torre, m'he ficat a meditar que — i si per malaurança fos aquesta la nit on el vell companyó no la dinyés? L'espontaneïtat del buit, qui quan menys t'ho penses, com un cop de martell al crani — nyec! — s'imposa, incontestable.

I demà què faria, tot solet? Potser escriure un memorial? Una faula? No fos cas — qui sap, vós! — que enllà de com se'n diu — de mil·lennis — de milions de mil·lennis, oi? — la terra, un pic menys calda, i la mar menys boja, ja no pas bullint com cassola en foc, i amb menys de virus letals arreu, animals capaços de llegir, tornin a fotre-hi, com nosaltres adés, el ximple... El com se'n diu — l'innatural? — l'antinatural? — l'anatural? — el contranatural...?Vull dir, tornin a esdevenir-hi, com nosaltres, el pitjor animal mai inventat... El qui son propi habitatge no solla fins a límits absolutament, anguniosament, escanyadors.

«L'infermer i el vellard, dels quinze infermers i els quaranta-set ancians d'abans, érem ara els únics sobrevivents al destarotat asil; i allò, entre nosaltres dos, com qui no vol la cosa, havia nogensmenys, al capdavall, esdevinguda una contesa (això sí, jugada per tothom amb joc net!) per a veure qui restava a la fi enrialladament tot sol.»

Enrialladament? Només un instant, fiquem-hi pel cap alt tres o quatre horetes. I després? Les pirotècnies de la fútil victòria despeses, ai capsigrany, i les noces i els confits trepitjats i estrangulades, el flagell de l'abundància (ben

mirat, idèntic al flagell de l’absència) declarat i certificat, l’esplet de fulls de les meues memòries repetitiu i indesxifrable, el meu cervell, sense estímuls de cap companyia, esdevingut eixut.

Les converses amb el gat, soliloquis rucs. Els batecs del món ferit, com més anem més esmorteïts; l’espectacle de les haques i els haquets desfermats i desbocats, amb crines en foc, fent-se escàs; el presseguer qui tant esperàrem que espletés d’una vegada, i el bord es feia el ronsa, i ara és arbre mort i n’enyores si més no la viva presència, i el melangiós crit del soliu pitoliu en la llunyària, ara fos, i els quídams qui al rabeig de les tèbies ones de l’estany tant d’inútil xivarri no feien, ara emmudits, i...

Ai, malament! No farem cap enlloc. I així m’adormia.

L’endemà, fent un cop d’ull de dalt el panòptic, com solia, el vellard olia les floretes sobrevivents, i em vaig ficar a saltar de joia, i li volia amanir un àpat de campionat, i amb les presses i la il·lusió, em vaig oscar un dit. No vaig renegar, no vaig maleir cap divinitat, em vaig xarrupar la sang enriolat i la sang em pintava els llavis de vermell i vaig besar el mirall, i no cabia a l’uniforme de content, creia que m’anava a envolar, ai carallot, i em creixien ales, o escates, no ho sé, i bicornuat, amb banyes de nyigui-nyogui, m’encastava tanmateix a les parets, i aquell amorós vessant nou de germanor m’eixamplava l’horitzó...

És un horitzó esplendorós que s’engoleix senceres totes les cròniques i totes les altres abominacions escrites pels extints tribals humans, car el meu vellard era viu. Viu! Quin escàndol de felicitat!

Del meu cloquer estant, en feia esclatar els senys, a batallades molt joioses, i li deia per l’espitllera — Ai

punyeter, quin tiberi no t’espera! Permanent, esporgues la fam! Amb quiet vellut, llicència de paradís terrenal et mereixes. Creuràs que estic tocat, que, agònic, garl amb opacitat, que cap insidiós, massa dolorós, rosec em rosega, que penedit i curull de plom, plumbi, esquifit d’altres mitjans, vull fer colla de firetes, i que anéssim de bracet, ja mai pus ni malavinguts ni decaiguts, pels pus bells recorreguts, en constant i molt pertinent esgambi, tu i jo, sense noses ni enuigs, amb clavells als traus, ben mudats i amb binocles. Qui s’ensopeix amb el delitós vertigen del darrer espectacle!

Diràs que se’ns acaba la teca, que se’ns buidàvem els prestatges, que, al rebost, resclum de rasclums i no gaire pus, que fa mesos que saps que n’escur els racons i que amb les mans n’agran part de terra. Diràs que, descosit i ensorrat, desvariej i que només pens a coure el gat. Que ens afebleix el desnodriment i la paràlisi, que tot ha estat un malentès, que tot ha estat bromera biològica, i que un pic esbandida, s’esvaneix i re no hi resta. Diràs que, destraler, xarrupava amb massa de delit de la nafra al dit, i ara en vaig ebri, i que, sense saber què faig, un d’aqueixos vespres tancaré la porta, i hi trucaràs fins a mai més, debades. I redubtaràs que la de la zelosa dalla no hagi passat abans per a collir-me amb acolliment perfecte. I diràs que per l’espitllera, abans tot no es cremi, se n’arrossegarà la flaire. I hauràs enllestit d’oldre les flors, i n’oldràs el postrem tec que es cou i de cul cauràs. Diràs el que voldràs i sempre ho endevinaràs, capdetrons, sempre! Car oi que ens coneixem — oi? — oi? — oi?

El vellard féu el paper del flamenc, ocell sovint rosat. Romangué hores i hores, immòbil, només damunt una pota.

Dalt el panòptic, creia veure visions. Mentrestant, com dic, se’m cremava el dinar. Era un arròs amb ossos i herbes.

A la fi, el vellard fa un giravolt, i màgic, es torna a tornar bípede. S’atansa lentament a la porta. Per primer cop en centúries la troba closa. Quina aixecada de camisa! Amb el garrot hi truca. Quin terrabastall! El conec. Titànic intel·lectual, serà capaç d’esfondrar-la. El desori quotidià. Davall les escales de sis en sis graons. Impertinent — li dic, ple de tendresa.

Li duc, ben ornat, el plat d’avui. Fa un mos. Belluga els queixos. Gens no remuga! I llavors es demora...

Ai ai. Tinc por que... Es fa el desmenjat?

—Pleveix-te’n! Pliu-te’n, home, bah, sense vergonya! Ja ho sé que és bo. Res a veure amb el desori quotidià dut pels plats redubtables!

Ben tipets, amb cors enjogassats, els dos Dmitris, el vell, en Dimitri Mur, i el menys vell, en Dmitri CorGroc, xipollejàvem més tard pels tolls amb estranys renocs. Altrament, pels cantons, l’escalfor de les despulles habitades pels eixams incommensurables de paràsits ens amusaven el trajecte.

La veritat s’ha de dir immediatament; si te la deses, es podreix. Un cel sempre vermell. I tot un panorama, davant, de tragèdies exacerbades per manca en acabat d’aixopluc i teca.

I llavors olíem el paisatge. Ens hi atenyien cacofòniques musiques.

Ferotgement, per la llibertat, cada infant de chor, armat amb l’argument dels violents queixals, de llurs verinoses mossades ningú se n’estalviava.

Tornàrem, hermètics, a la torre.

(>>>)

IV

(*Faula del bel·luari i la batlliua*.)

Festejant l’esquinçada herbolària, na Lletgina Lleig, al caravanserrall, on, grollerament escorxats, pestífers feixistes, amb xivarri insolent, entre palmes datileres, adés hi havien penjats i creuclavats els qui havien adjutjats ésser mutants de sexe inconcret, o pus tost incorrecte, amb l’afegitó casual de quatre adúlteres, i amb quinze o setze infidels d’escreix, li vaig dir, —Oh quin cel més bonic, i les floretes vora l’aigua, quina encantadora flaire!

Tendrums de cariàtides, entre mosques, crisantems i tèrmits, cruixien com primes llonzes de cansalada fregides a la paella. Na Lletgina em va dir, —Per què faria cap cas de qui he vist tan sovint fent actes obscens lluny dels saigs?

—Jo? Pobre de mi! — li vaig dir.

—Algú tan lluny d’osques qui massa freqüentment s’hi aboca descordat, i sedueix sense discrimini tota mena d’estàtues, i d’esfinxs i de gàrgoles, a les més diverses façanes, tot i que mai cap ni una de les quals figures no sucumbeix (ni és clar que pot sucumbir) ni a sos eixarms ni a sos encants de no gaire subtil pixaví — em va dir, accentuant el blasme.

—No sucumbiré tampoc eu; no soc cap sucumbent ni subcumbent, ni súcube suculent, carallot — afegí.

L’havia convidada a crancs. Pagant a escot, escàs de metralla. Crancs de uadi o d’oasi, un dels dos, no ho sé.

Em va dir, —Pagant a escot. Em convides doncs a no re?

—Manca de mitjans — adduïa.

—Et dius?

—Konitxiua, Ismael.

—Fas de...?

—Bel·luari (gladiador de bèl·lues) — precisí, i ho paí, ella, arrufant un pèl les celles.

En acabat d’una estoneta, no gaire, —Vós? Us dieu? Feu de...?

—Sondra Xoi (ço és, Scheu), batlliu — s’havia canviat de nom i de feina en un tres i no res.

—Batlliu, ve-li un nom sense equivalent femení, no fa? — vaig dir, per a distreure-la, que, amb la distracció, no se n’adonés que me n’havia adonat.

—Batlliua?

M’endollí dos dits als oronells, amb un gest de ferotge bel·luari, indicatiu gest molt violent de desgrat propi, alhora que em calumniava, —Borinot grillat, mai no hi sé veure els gramàtics lligams!

—Aqueixos crancs no són gaire ben cuits, cridaré el cuiner.

Féu cap el cuiner, en Boirini Futil·la, tot escaguissat; s’excusava efusivament, —Perdó, batlliua! Sabeu, el desori quotidià; tots aqueixos beduïns qui cal fer feliços, sexualment i tròfica; avui volien rossinyols sense senyals (queixals?) i ben guisats; us en serviré amb el més espesseït del suquet; pleviu-vos-en a lloure, i àdhuc el vostre molt adret company.

—És un bel·luari dels més aclamats als circs dels encontorns — presumí, com si fos el seu babuí o la seua cacatua, com si em posseís.

—Tètriques, llur goles efervescents amb glavi igni, hom, ínclit, hi percut, no pas, capità? — cagà-la en Boirini.

—Pas. Les meues armes contra les més ferotges de les feres són un barrastral ben relliscós i unes pedres no gens romes de vedruna — aspriu intervenguí.

—Quin espectacle encar més gloriós! — vantà el mocós.

Bèl·lica, belleu un poc envejosa, la batlliua l’envià, com cap altre esclau, cap a la cuina, —Vitalitat, capdecony!

Mig escanyat, com si caigués pels escanyalls de l’Atles, el cuiner cuità.

Els rossinyols no valien tampoc re, ni un rotet.

Sortírem, na Lletgina (o na Sondra) i n’Ismael, angèlic, musculat bel·luari nubi, és a dir, servidor, i les dunes s’enfellonien contra la ventegada. Polseguera enrevessada arreu. Vàrem entrar, força apressats, a la meua tenda.

Fumàrem en acabat del jeure plegats (res amb prou mèrit narratiu) quelcom que es tragué de la butxaca.

Hipnagògiques imatges, amb escarritxoses sínies davant, i darrere sopluigs entrevinguts per senglars, llurs noctàmbuls musells barrigant pels seients i cadufs enfangats... Amb ulls tèrbols, me n'adonava que em vola capar.

Romania ert, incapaç d'aturar-la, hiena monomaníaca. Estronca-li la maleïda intencionalitat, em cridava l'enteniment. Em queia un braç balb, la seua mà balba hi trobava, sota la màrfega, un ganivet. Robòtic esdevinc. Ganivet contra ganivet. El ganivet que em capava i el ganivet que l'escapçava. El bel·luari la batlliua desconfia, conqueria, anorreava. Vaig fotre el camp corrents.

N'havia oblidats els noms. Avui em tornaven a l'esment, per no cap raó, sense ni com va ni com ve, de franc. N'havia de consignar les vicissituds. Ací, en aquest paper. Per què? Cap raó. Així com així. Bah.

(>>>)

V

(*Faula de l'home, la dona... i el marit*.)

Li diu la dona, —Corr a fer cua, i compra dos bitllets a platea per a nosaltres, i un bitllet al galliner per a tu.

Com corregué ell doncs a fer cua a l'Òpera. És clar, hi estrenaven aquella obra de tant de renom, que tanta d'expectació no havia aixecat, i la cua, magnífica, serpentejant per dues cantonades.

Tanmateix, al cap de força estona, quan era davant la finestreta i comprava els bitllets, els de la platea, rai; ara, per al seu, per al del galliner, no creia pas haver-ne prou de caler. Va començar a calcular i a suputar i a alfarrassar, i a

escaujar xifres llunyanes i properes, i en feia fraccions i més fraccions, i la dona de la finestreta s’impacientava, i els de la cua darrere seu encar més. I es volia fer passar per estudiant molt jovenet perquè li rebaixessin el preu, i com la proposició no era acceptada, es volia llavors fer passar per vellet, molt vellet, digne de mig preu i tot, i tampoc la seua operació no reeixia gens, i feren aleshores cap l’home i la dona, i l’home se li atansà, i li digué: —Has els bitllets? I ell acollí la qüestió amb deferència i féu: —Sí senyor, i li va lliurar els dos bitllets de platea, i no gosà demanar una mica de canvi a l’home, mes en acabat que hagués abandonat el seu precari lloc davant la finestreta, se n’anà darrere l’home i la dona, i la dona tombà el cap i li demanà: —Ja has el teu bitllet del galliner? I fou llavors que gosà: —Em manquen quatre cèntims. I l’home, en sentir-ho, els li lliurà. En realitat, li’n lliurà, molt generós, cinc i tot.

Llavors es tornà a ficar a la cua, darrere de tot. A punt d’arribar a l’indret gruat, l’hora del començament de la gran peça ja havia sonada i tot. No cal dir (o potser sí) que quan li tocà el torn davant la finestreta, de bitllets per al galliner, cap ni un — exhaurits, vós.

Empegueïdet, me’n vaig anar al parc, a pelar-me-la sota un noble i ample roure de peu estratègicament traucat.

Imaginant imatges molt caldes, discretament me la pelí una estoneta, alhora fent dringar a la butxaca els benèvols centimets — amulets molt benvinguts.

(>>>)

VI

(*la qui corr i el qui, rere, se n’escorr. Faula de*)

Pel carrer paies emborrossades em feien basarda.

Quines esborronadores monstruositats no s’amagaven darrere els negres drapots?

Me n’allunyava, urbs pervertida.

A l’avinguda sots els carpins — de qui les capçanes feien tofa dalt de tot, com qui diu una mena de pont verd de cap al cel — els cal·licarps, mitjans agost, encar duien escarides floretes, amb els nous petits fruits encar tots verds.

Pel viarany estret i poc fressat, penetrants sentors de ginebrons no feia pas gaire (per qui?) esclafats.

Enmig de la forest, faig glops d’aire fresc.

Esplèndida troballa, manel. Mà prènsil al pany de cel·les curulles de mel. Curosos dits tanmateix enfonsats a l’atapeïda bresca, amortallats amb pròpolis i ceruts, i amb brossetes preses de les flors, de vegades brutes per l’ambient amb cendres i estalzins.

I ara ella passà. Harmònicament corrent, com fa sovint, noieta de cap als disset, divuit. Sempre em somriu, quan per a saludar-la aixec la mà, la mà que no duc amagada sots la samarreta llarga.

Ah, sílfide perfecta, embadocadament admirada pel silf banyut i escarransit, pel malicós satiret (el satiret de pa sucat... amb mantega d’impotència) (satiret dels qui n’han prou amb veure-ho) (potser per necessitat, s’ho estimen prou més que no de fer-ho).

Cuixes, culet, pitets... Les dues trenes batzim-batzam damunt la seua espatlleta... La glòria en compassat

moviment. No crec pas que al món hi hagi espectacle més delitós...

Certs simfònics ocells, dalt al rafal, crec que llavors em donaven la raó.

(>>>)

VII

(*Faula del ciutadà ingenu i els hostes aberrants*.)

En Duesaigües Çacirera, ingenu ciutadà, puja al tramvia i els sent, hostes aberrants en sabates enfangades de fang i merda, i molt vilipendiosos, i virulents, i a crits iracunds insultant doncs els absents qui, ja minoritaris, els donen nogensmenys sopluig i nodriment, i pensa:

—Sí, ves! Cada xarnequet, hitleret de pa sucat. Sòlita escena.

I insta a la pau suau, amb les dues mans bombejant dolçament una pilota invisible. Com si els digués:

—A poc a poc i bona lletra.

O:

—Calma, nois, calma, no us alçuréssiu ni esvalotéssiu, que no serveix sinó perquè tard o d’hora us peti al cos cap vena.

I llavors se’n recorda de la recomanació del jutge Jackson el 1953: «Els qui comencen agressivament bandejant els qui no es declaren a gust amb el sistema, no poden sinó avençar devers l’anorreament dels malcontents.

L’obligatòria unificació d’opinions, l’únic que assoleix és la unanimitat dels cementiris.»

I tem que potser el seu gint gest serà pres pel mal cantó pels agressors verbals, i, esdevinguts violents, assajaran llavors allí mateix de fàcilment anorrear-lo.

On què fa?

Fa veure que bombeja una pilota invisible, tret que ara se’ls ha tombat d’esquena. I bombeja encar, com si allò fos un tic o una mania, o fos que estigués lleugerament tocat, o que seguís al seu cap cap melodia, i ell en fos, simfònic, una miqueta el conductor orquestral.

Per què?

Perquè no es vol anorreat tantost.

Ja l’anorrearan més tard, això rai, home caduc de poble derrotat.

Lleure per a la tasca d’unificació assassina, ells, majoritaris, tot el del món.

(>>>)

VIII

(*Faula del cony perdut i del cosí Zep*.)

La truja era tan grassa que només se li cardava sacsons. I en Zep es creia xorc.

N’Hug Cardaclots, son cosí — el cosí d’en Zep Carda-sacsons — el trobava, cada dia que el veia, de més a més

agemolit, desmilloradot.

Li deia, —Què tens, home? Tan greu és la cosa?

I en Zep responia, estranyament cusc, ell qui de més jove era tan platxeriós, —Em sembla que dec estar malalt.

Llavors n’Hug tot d’una es féu pescador, i el convidà. I aleshores els diumenges de matí prenien llurs barrets groc safrà (“s’envolen si fa vent – com papallones grogues”), llurs bicicletes i ormeigs, i se n’anaven a pescar.

S’instal·laven damunt els còdols, vora l’aigua del riu, plantaven les canyes, i es ficaven a xerrar, i a fumar, i menjar els entrepans, i beure del porró, i a ensopir-se i a perdre’s en somieigs, feliçment lluny de les aclaparadores feines, i sobretot d’aquella cosota tan emprenyadora que en diuen “dones”, les quals sempre t’empenyen al suïcidi del “triomfar”, ço és, a pelar-te encar pus els collons per a portar-los més calerons. Mentre elles què foten? A part d’endrapar pels descosits, i gratar-se el cony?

El cony si se’l troben, ha-hà.

En lliça exòtica i llunyana (o llas, molt casolana!), hom juny en born sempre ajustat. Hom, la seua llança es trenca, mes també la del contrincant. I la femella mentrestant? Home, com sempre, fora de perill, guaitant-s’ho, i gratant-se tu ja saps què. I et dius si n’ets de ruc! Ens agemolim com idiotes davant una natura tan traïdora i datpelcul.

I aquell altre diumenge s’escaigué que li ho va dir, en Zep a n’Hug, —Dec ésser xorc; tant que no m’hauria abellit jaquir qualque mena de descendència; com tothom de la família abans meu… Sense parlar de tu, perdona.

Car n’Hug, és clar, tenia, segons ell mateix, —Catorze o quinze fills amb tres o quatre dones diferents.

En Zep doncs parlava envaït qui sap de què, de quelcom com ara enveja i desesperació alhora.

I n’Hug li deia, —Em sembla que t’envaeix un sentiment barrejat d’empegueïment i d’autofàstic, quelcom que et durà ineluctablement al suïcidi — la solució més fidel ans honorífica — i nogensmenys, Zep, seriosament. Has pensat que potser no te li cardes sinó sacsons?

Féu en Zep, —Què vols dir?

Féu n’Hug, —Home, ben clar, ja em perdonàs; tu i la dona, cardeu a les fosques?

—No ha volguda mai cardar amb llum; ni al començament...

—Vols dir quan per comptes de pesar dues tones, com ara, només en pesava una i mitja? Saps què? Aquesta nit, imposa’t una mica, home; i encens un llum, o una lot amagada, i li cerques el cony abans d’enfilar-li-la, i quan l’hi trobis, amunt; fes-ho per mi, home; em tens tot angoixat.

L’endemà es trucaren.

—L’has trobat?
—El cony?
—El cony, el cony.
—No.
—No? No fotis! Perdut entre greix i carn?
—No se’l troba ni ella sola; hem tinguda una gran discussió; li he dit que se’l cerqui amb un mirall, i li he dit que ja em compraré un barret d’espeleòleg, i ja l’hi cercaré jo.
—Perfecte!

—I m’ha contestat que si faig això em denunciarà a les autoritats; crueltat i abús, i no sé quants de collons de crims més.
—Has pensat en el divorci?
—Mai no ho acceptarà.
—Ja ho sé!
—Què saps?
—La solució!
—La solució?
—L’harem, les noies; estalviarem plegats, clandestinament...
—Quin harem? Quines noies?
—Les noies del llatzeret; de més jove, abans de casar-me, fatu de manguis, m’arriscava d’allò més abominablement; era un dels integrants del ramat dels joves dissoluts — la meitat hi jaquírem la pell — malalties venèries els de més — l’altra meitat, per un d’aquells capricis quàntics, n’acabarem amb més salut que no mai, i això que les noies de l’harem, noi, n’he sofertes rai, de llurs brutalitats...
—Què em contes? No entenc a què trau...
—Ara t’ho dic... Llogarem una amant.
—No ho sé pas si...
—No! Millor! A millor preu! Diré a la dona que només vull cardar a les fosques i...
—Vols fer-me cardar d’amagatotis amb la teua dona per a demostrar que jo, de xorc, gens?
—Exacte!
—I el fillet eventual?
—Ja te’l donarem.
—I com sabrem de segur que...
—Abstinent, jo, tants de mesos com no calgui...
—Quines complicacions!
—Tot sigui per a demostrar-te efectivament que el primer cony que trobis de debò, prenyes la paia!

Etcètera. En un mot: N’Hug d’en Zep la vida en salvà. Car en Zep se’l cregué. I s’imaginà a la fi autèntic pare d’un món alternatiu. Potencialment acomplert parot d’una canallada impossible.

I degué continuar cardant, hom es demana?

—És clar, és clar — hom es respon — tret que només sacsons.

(>>>)

IX

(*Faula de la dolenteria personificada i la rectitud justiciera del drac venusià*.)

L’estetoscopi el psicòpata el veia vaginal — doblement vaginal — o vaginal i rectal — doble conducte flexible on embotir-hi de valent la seua primeta cigalona de no res.

El metge féu un esgarip terroritzat; les infermeres, n’hi havia qui romanien atuïdes, d’altres qui entraven en basca, les darreres qui sanglotaven esmeperdudament.

Una figureta de vori, diria, era l’únic de tots els presents qui servava una actitud com cal, freda, del tot impassible.

L’ídol, la figureta, si te la miraves bé, no era del tot femella, és a dir, una venus o altra; part davant, ho era, una beutat; ara, part d’arrere era un drac ben drac. Una estatueta mig drac, mig femella, doncs, de tall oriental, diguem-ne, representant certa divinitat incerta — de pous i cisternes? — de llúpies, brians i nafres? — qui sap. I potser, més que no oriental, era un ninotet indi, o indonesi, o etc. I és possible àdhuc que no ho fos gens, de vori. Jo què em sé? Potser era

d’alabastre — o de jade — deu haver-hi jade si fa no fa de color cremosa, oi?

Tant se val. La qüestió que tot just al moment de la ultratjosament maligna violació de l’arrauxat psicòpata, on tothom ens queien els collons part de terra, i ell hi burxava, i el pobre estetoscopi prou patia la tortura de l’enforcament, fou llavors on...

Com en deien els bons racistes d’adés en llurs capdeconyenques narracions? Orientals tètrics, tenebrosos — d’esguard pèrfid, opac, furtiu, ambigu, traïdor, desviat, de falsari... Esquerps com serps. Pèrfids, pèrfids. Sobretot, pèrfids. Pèrfids com certs lloros, qui denuncien al marit les banyes que li ha fotut la dona. Amb el desenvolupament tràgic concomitant llavors.

Un desenllaç no pas còmic, com en avinentesa del psítac clàssic, qui visqué entre monges, i durant una estona entre barquers, i tornat a les monges, saludava de continu, tret que dient ara, «Avemaria Emcaguendeu.» Etc.

Doncs això. On érem? El dolent ja començava d’endinyar, d’endollar, tubets de goma endins, la seua cigalona microscòpica, una cigalona molt semblant a una d’aquelles espelmetes diminutes, vermelletes, fràgils, trencadisses, portades a l’església a beneir per les fèrvides devotes caramaseres, amb bosses i coixineres plenes de recapte comprat a ca l’adroguer, i a la plaça i al mercat, el dia de sant... Quin ídol o ídola deien qui era? (sant Roc? Blai?) (santa Cecília? Cristina? Martineta...?) (Qui sap! Un o altre! Tant se val, tant se val, tant se val, tant se val. Quatre vegades. Tant se val. Cinc. La qüestió, una espelmeta beneïda per sant Dallonses.) Una d’aquelles mateixes delicadetes espelmetes en acabat utilitzades per a marcar els anys damunt els pastissos d’aniversari. I que, si érets un

infant prou ben ensinistrat, en portaves alguna, de cara a la sempre peremptòriament propera fi del món, fins que no n’acabés també tota esmicolada (fi del món sempre molt desencantadorament ajornada) de tant no dur-la a la butxaca.

Fou aleshores que l’estatueta caigué de dalt la lleixa vora el llum del sostre. Inescrutable destral de la justícia. Revenja xinesa? Era l’estetoscopi un estetoscopi xinès? Són els xinesos (els japonesos, etc.) venjatius? Més que no pas els altres? No ens hi enfangarem pas pus. Tant se val. Novament.

I doncs. Fou aleshores, deia, on l’estatueta impassible no caigué — caigué justament damunt la primeta cigalona de l’àvol violador, el damnat psicòpata qui volia estuprar l’innocent i virginal estetoscopi — i l’hi esmicolà. Cigalona a bocins, a estellicons, a brosses, a brins. Engrunes de cera i metxa en esclat pertot, cor rebentat pel llamp.

L’enigmàtica estatueta? L’enigmàtica estatueta, incòlume, vós. Cap paper. Sense riure-se’n ni re. Al contrari, metges i infermeres, infermers i metgesses, encar ens en rèiem ara.

Per a la figureta, feina de cada dia, com qui digués. Un altre genuí miracle per a la críptica ídola, doncs, per a l’esotèric ninotet... Fèrvids, reptilians, devots... Què esperem? Volem més proves? Beatifiquem-lo prest, tost, som-hi, gens mandrosos, ara mateix!

(>>>)

X

(*Faula dels tres o quatre cavernícoles*.)

Na Xuga Tutiï prengué la drecera que corria a frec de precipici. Una ventada la dugué providencialment avall.

En Marc Poll, qui, en acabat de mantes òrbites exòtiques, des l'inici més precoç fins a la gairebé granada maduresa, s'encarnava finalment arquitecte; arquitecte, a tall de certs força ardits ocells, dels més procel·losos penya-segats, mal esgaiats, esbiaixats, tots rosegats part de sota, exposats als més furients fenòmens.

Feia de bon principi, a les perilloses lleixes de pedra i als quers boteruts, les més càndies carícies, i a còpia d'eixems, pams i alnes, dit i fet, entre pluges torrencials, presumptius llampecs, i llamps festaires, triomfalment els duia mesuradament a reng.

En capeix llavors, entre els xiulets oprobiosos dels huracans i les folles ballarugues del baròmetre, la idònia distribució on bastir-hi a lloure ses fantàstiques construccions.

Doncs bé, queia na Xuga i en Marc estirà el braç i n'impedí la mort per molt rude estavellament i total aixafament.

Aquesta era la història que l'enamorat Rol·ló els volia contar.

En Rol·ló Ça-riera, qui d'embranzida aquell matí havia davallat al poble, saltava impulsiu i prematur cap al micròfon del soporífic predicador.

En veu llunyana de tronat mol·lusc, no el sent ni el coll de la camisa i el rigorós públic l'escridassa. Es treu de la butxaca qualque poció o altra per a hipocondríacs, i se n'endolla coll avall un glop o dos. Ulla de gairó la seua imatge reflectida a un dels vidres del costat, i justament llavors damunt el vidre que modestament l'emmirallava s'hi esclafen, podrits, un tomàquet i un ou. Ell qui s'esperava que el neguessin amb

tarongines i d’altres poncelles de flaires d’eixarm! S’afebleix llavors davant la lluita que se li acosta i es penedeix d’haver pujat. Li reca un colló l’atreviment. De mica en mica, en essència, la seua pèrdua de presència es converteix en desaparició.

Enmig de tanta de gent, fetiller, se’ls fonia com un fum; un fumet no pas menys mefític que el que exhalaven ells.

Vivia en Rol·ló presentment a una cova veïna d’on vivien na Xuga i en Marc. Veïna segons com. Una cova que en l’orca, rònega, rebeca, cala raïa al penya-segat del davant. En Rol·ló tenia bons ulls; i és així com se n’enamorava, no pas d’en Marc, de na Xuga. L’havia albirada caient al buit, quan les faldilles li pujaven fins a la coroneta, i les destarotades calcetes no li amagaven re.

Fins aquell migdia gloriós, a part la teca, a base d’ous i caganius d’alcions, petrells, frarets, i de peixos, de petits rosegadors, d’algues i fitoplàncton, de llangardaixos i caragols, de certs líquens i bolets, de mel, en Rol·ló només es capficava, no pas en fútils i banals coses de cul, ans en pensades filosòfiques de pregonesa òbvia.

(Els penya-segats, palaus dels savis, vós, com és conegut. I com més exagerats ni excessius els penya-segats, més pregons llurs palatins savis.)

El preocupaven el remot xiuxiueig dels conreus quan la nit els fa créixer. L’ubic formigueig de callades bèsties de tota mena, els ressons que te’n pervenen, concordes o discordes, fos com fos indistingibles. I sobretot com mitigar el maleït mormol del soroll còsmic!

Amb tendror n’enyora sovint els abstinents guarets, i la dolça pau dels cementiris, quan els acerbs, molt carrinclons,

insurgents, ara tot dòcils, dúctils, es lleixen finalment destrènyer i torturar a mort, i hom els sebolleix fets mòmies de somriure fat. De fet, en Rol·ló, pel que fa als sons, només l'encaterinen les harmonioses simfonies de les terribles tempestes a la mar, i això ben lluny del poble, on els penells ferruginosos s'esglaien i grinyolen cacofònics i embogits.

I és clar, últimament, el so més encantador, el compost pels esgarips de na Xuga cada cop que a l'abís infernal no cau i recau. I l'arquitecte inútil fa, com un ximplet, d'heroi.

Quina poètica gossa, na Xuga, vós. Quan vivia a ciutat, sovint, amb estroncadota vocació de monja molt dedicada, s'atansava als més pollosos i pestilents xipòtols, i mentre fotien la migdiada, o clapaven tot cargolats vingut el capvespre, se'ls atansava arrossegant-se part de terra, i els esbraguetava i els xuclava el cigalot fins que no s'escorrien. Aquells actes de caritat extrema l'angelitzaven un colló. Quan tornava a casa, a frec de precipici, semblava anar-hi enjòlit, surant enlaire, suaument papilionàcia, com si ça i lla no voleiés.

En Rol·ló la volia. La considerava d'allò pus virtuosa, celestial, seràfica. I l'emprenyava enormement albirar amb sos ulls de lèmur, de prou lluny, com l'arquitecte li dibuixava impunement amb ditades de carbó construccions molt temeràries a la pell nua d'un cos despulladot de verge de frisona església. Era llavors, la seua, la ràbia de l'insurrecte cuguç en corma, incapaç i impotent de re fotre-hi, la ràbia dels esclaus, de qui les dones, mares i filles eren per força tothora cony badat, cony allerat, permès i exposat de bat a bat per als patrons, malignes tita-tòtils, amb uns collonets minúsculs, mòrbids i blavosos, i uns alens esfereïdors de visceral podrimener.

Tant d’anar ataüllant fixament, com estàtic espieta, esdevingué en Rol·ló al cap dels segles pètria esfinx, qui en Poll intentava ara d’escarnir, en repetits assaigs, amb sílexs d’escarpra i martell, com a monstruosa decoració a la façana de la seua caverna, domicili matrimonial d’entesa mútua, casolans estadants, dins, perennement envejats per l’irrisòriament solidificat veí.

Ràpida lapidificació la d’en Rol·ló Ça-riera qui ara cap foll cap de fibló, en un dels seus salvatges torniols, segurament col·lapsarà un d’aqueixos massa moguts dies de cald temporal de llevant. Avall de tot hi hauran rossolats bocins de pedra de força adotzenada figura antropomòrfica, estàtua que fou no gaire ben parida, afaiçonada per no gaire aptes imatgers per començar.

Na Xuga Tutiï, quan se n’adonà que el seu assidu admirador havia caigut esmicolat al fons del balç, es trobà mig buida durant unes setmanes crítiques, on, a sobre, en Marc Poll s’esqueia que era absent, de cacera o de pesca, com a bon proveïdor, part de baix o de dalt, grimpador eficaç malgrat els anys que ja portava damunt.

Aqueixos dies on era tota sola, i el seu admirador tot xemicat, de qui fora molt perillós esquer la bleda Xuga? Ara us ho diré, d’un escalador qualsevol qui, afeccionat espeleòleg, fotia el nas per cada sòrdida gruta que s’ensopegués, i s’ensopegà que s’ensopegués també la de na Xuga.

Eh? Que com es deia el pipioli espeleòleg? En Quiteri Bru, crec que es deia, sí. I de feina al poble feia alhora de químic i quiropràctic.

Doncs bé, el quiropràctic Quiteri, no pas poc coratjós, pren sovint humils riscs, bo i pujant i baixant, amb peus i cames

ara valgs, ara vars, per roques molt llisquents de molsa i pluja. Com avui.

Avui, on fa cap, de casualitat, davant la gruta més monumental, tot i que prou modesta de mides, mai no trobada pels encontorns dominicals on s'escapoleix, alpinista egregi, de la grisor pobletana. Monumental en el sentit de les hores i estones esmerçades en el treball de la pedra tant de part de fora com de dins.

S'hi fica amb prou de compte, comptant que no hi ha porta i que no hi pot trucar, i doncs dient, mig fort, «Puc entrar-hi? Hi ha algú?» Silenci l'acull.

I es troba en la foscor absoluta. Eixorbat per l'enlluernament del Sol del migdia, la fresca caverna se li torna avern, i ell mateix es torna ogre, orb polifem, qui hi ensuma a plena freixura, i, fabulós i grandiloqüent, es diu, «Quina maror de carn nua i crua que sent!»

De mica en mica comença de distingir re. I la visió del cos nu i cru de na Xugueta, estès a l'ombra, en un racó amb els murs pintats d'estalzí, un indret on a l'hivern es veu que els habitants hi rostien el xorrèstic, el fa trempar.

Cavalleresc, se la cardarà. Pro és clar que no pas d'espetec. Estossega. Nogensmenys, només es belluga la beutat una miqueta. Se n'adona en Quiteri, vora la caprina amazona, d'una copa afaiçonada d'un cocó. Un cocó de calze meravellosament llis, febrit pel degoteig dels segles, amb un solatge no pas d'aigua de font ni de pluja, de quelcom que, bon químic, ell, s'encerteix que prou fa oloreta de vi. Prou poden. I se n'adona de tot d'ossets i espinades... De què? De sól·leres i de llamprees, especula. Calia deduir oimés que no feia gaire que na Xuga se n'havia fet un tipet,

i ara clapava i roncava, cos nu i cru estès a l’ombra, sense cap mena de preocupació.

Jaquim-la clapar una estoneta més. No crec que sigui tanmateix gaire bo per a la digestió. Com digué l’antic troglodita, mestre Clitemnestre Adob, de tanta anomenada, «És un martiri gàstric que duu a desconsol, tot just havent endrapat, amb en Morfeu ara emplegar-te en abraçada de mort: Sovint se’n segueix son eternal.» Així que la desvetllarem, amb una suavíssima introducció de cigalona principesca, això també.

Dit i fet, on la nua orèada lleixà anar un bleix agraït de gaudi. S’escorregué no gaire més tard, bo i dient, «Oh, ja ets de tornada, mon Pollet?» I fou llavors que badà els ulls i que en Quiteri va clissar. «No sou vós pas l’arquitecte Marc! Ai, ai, ai, què dirà? I si ens sorprèn? Jo qui no fa pas gaire llegia no sé pas on que els cavernícoles, ai, els pobres, primitius rai! S’obnubilen amb sangs, i els cal encontinent beure oli tots plegats!»

—No és pas tan greu. Us en féssiu pas gens. Un lleuger follet qui passava com el zèfir. Vet ací. Una ventissa visiteta. Inaprehensible... Car ara mateix fotia el camp. No pas sense abans regraciar-vos per la immillorable acollença, és clar!

—Li diria que una etivocació la fa tothom. Que com tots sou homes de bona barba, i la vostra, tàctilment, cal reconèixer, fineta com l’ermini... Senyal de salut. Veniu.

La nua i crua l’agafà de la maneta. Sortiren al replà davant la cova.

—Hi ha una bufona balma buida a la timba del davant... Veieu aquell foradet...? Una balmeta molt adient, pens, per a un bordegàs celibatari com vós... El barbut qui s’hi estava

abans, traspassava, ves... Ai, filla, prou que n’enyor encar la fidel presència... Us hi podríeu instal·lar, cavà? I així ens veuríem de trast en trast... Què me’n dieu, eh? Quan el meu Pollet és fora, atrapant queviures, vindria, o més aviat, ja us faria signe i vindríeu, i hi faríeu de molt acomplit contrasemble.

En Quiteri Bru degudament féu, a l’altre extrem de cala, un copet d’ull d’esquitllèbit. Digué: «Voleu dir? Allà lluny, de reserva m’hi voleu? Com qui diu en conserva, ca? En cas de penúria, diguéssim. De com se’n diu? De carestia.»

—I tant, i tant. Collonut que fora, cavà? Tothom content.

Fou aleshores que, per sort, del replà estant, atalaiaren a baix de tot l’arquitecte Marc esbufegant amunt. L’alpinista féu un pessiguet a la galta de l’amant d’un migdia d’estiu i partí de gairell. Féu: «Ja ho trobarem. Ja en parlarem.»

Tot i que els penya-segats, com tothom qui no sigui ximple sap, són, com dic, on els palaus del savis no rauen, de vegades la saviesa hi fa fretura. Com aquest cop, potser? Qui sap.

A tots ops, és palès que cal tostemps evitar les confrontacions idiotes.

Car això de les banyes pot acabar de qualsevol manera. Mai no se sap. Pot acabar en carrinclona tragèdia (assassinats massius, suïcidis, trencaments i esgarrinxaments esgarrifadors), o, si hom és mica savi, al contrari, en gaubança afegida. A part que qualcú altre prengui responsabilitat durant una estona de tindre-te-la satisfeta (i què voleu més, tant ella com tu?), amb les vacances per al teu treball de veritat que les vacances (és a dir, la tranquil·la solitud) no representen, que la dona et foti

banyes, si ets savi, és quelcom que no te la fa pas gens més fementida ni taral·lirot que ja no era abans. És, si t'ho examines com cal, que, amb els seus actes claferts de generositat, et fa obsequi d'un preciós adorn que et tindrà moltes de nits plàcid i assuaujat, àdhuc joiós, i sobretot mentalment molt relaxadament entretingut, sense angoixes, ni sospites, ni psíquics entravancs d'aqueixos que, com dic, la feina del savi tant no estronquen ni eixuguen.

I això només ho dic porta endins de la meua caverneta cranial. No vull proclamar-ho gens fort (pensa en Quiteri), car és de savis saber una mica com és que rutlla l'espatllat mecanisme que és la pega humanitat. Tantost dius una veritat, per fluixet que no la diguis, se t'apleguen al voltant els ferotges datspelcul de sempre, abrasius, a portar-te de cap i de cul a la pira, supersticiosos piròmans descordats que ni borrall de la vida no entenen. L'aplec esgarrapat de sanguinaris imbècils, i sobretot llurs merdosos predicadors, repel·lents idiòcrates, llurs horroroses datpelculades, com més hi insisteixin a dir-les, i com més fort no les cridin ni prediquin ni proclamin, ja saps que més podrida mentida no han d'ésser.

I un químic totjorn s'arrapa a la realitat. Allò que és real, nu i cru, per bru ni brut que tampoc no es desclogui. Així que això.

(>>>)

XI

(*Faula de la trompada impertinent i el tàvec rialler*.)

Amb qualque cosmètic a bon mercat, davant un bocí de mirall trobat al roquissar, na Pepa Fricà, estrafent amb estil l'astut costum de certs colibrís (femelles), es metamorfosà

en Pep Africà, i amb faldilla virolada d’africà mascle, a tall potser de primitiu caçador i tot, amb imaginaris rifle i colobrina, i a tots ops doncs amb l’autoritat del mascle, ara li semblava que en vendria més. Que de què? Cony, de betum.

Davallava cap a les platgetes on, força avorrits, esperant-hi morts i carronyes, boldrons d’elegants voltors hi prenien el Solell.

—Enuigs a raigs als rabeigs dels roigs fastigs — compongué, tot parant compte entre les roques.

Vet ací però que, mentre anava a vendre per la platgeta eivissenca llaunetes de betum, tot d’una li vingué un rodament (potser causat per la fam, o, si això no, per l’alta tensió apujada pel Solell infernal) i damunt una roca s’asclà el crani.

Una lletgíssima nigromàntica de bot-i-fora jeia prop, també ensenyant el cul com les millors vulturines marqueses de fireta, a la perifèria de la platgeta, i artrítica es va aixecar, i se li acostà. Li fità al cap les noves supurants incisures, els solcs, les osques de la caiguda, i volgué llegir-les-hi (de franc i tot).

Llavors, mentre esperaven potser l’ambulància que mai no arribà, li va predir que, ran d’allò, patiria metamorfosis diverses.

—Ran de la trompada en patiràs, de metamorfosis, un colló; prou pots; grans aventures!

El venedor ambulant de betum a Eivissa, encar tingué esme d’obrir els ulls. Exsangüe argüeix que, —Home, i tant! Per què no em dius quelcom que ignor?

Car en Pep, vull dir, na Pepa, era de qualque o altre religió hindú, i creia perfectament i lògica (lògic si copses naturalment que tot animal visible rumbeja si fa no fa els mateixos elements al cos, només metamorfosats en diferents invencions — ulls, boca, forat de cul, tothom — i en acabat petites modificacions — braços per ales, o a l'inrevés — etc.), creia, dic, com els déus manen, doncs, en la metempsicosi. Res de nou sota el Solell comburent i ustori.

On, amb un somriure fi, allí mateix lliurava l'ànima. Per a encontinent, és clar, renéixer. Renaixia en tirànic tàvec que poixèvol, insistent, xuclava amb la trompeta i ponia ouets a les irritadíssimes orelles de l'enfurismada harpia.

Era un tàvec rialler i triomfant qui pels laberints de les orelles t'hi dipositava, penjats a les rostes cantonades, rast rere rast de ressons malbons.

(>>>)

XII

(*Faula de l'abissini Sunifred i la salaç i inassimilable aparició inassolible*.)

Al serrall, a cercar-hi amb el caixot les fines femtes de les deesses, havia sorpresa, tota despulladeta, eixint del bany, n'Aïxa Pelets, una de les sibil·lines odalisques júnior, i ara que soc al carrer, nocturn caminant extraviadet, per parpelles impactades, en constant fantasia, defecació d'imatge puríssima, l'hi veig i reveig, encantat.

Cert que m'havia bleixat, en un mormol cald, ans no s'emboliqués en la tovallola, —Si ho sabés el soldà, els ulls

et desarrelava.

Pensava, sense parlar, tot tornant-me’n al carrer, —Em parles en futur, i sempre dic, pel que fa al que toca a la Seca i sa Dalla, que: Que no pas ahir, millor demà.

Verge arlot meuca bòfia brètol lladre vampir
Groc i frustrat universitari egòlatra i tartuf:
La tenebrosa fauna de la nit
Hom se n’atipa a l’uf.

Amb ulls de rat mesquer
Cerquen tots malfotre què.

Entre els subversius tuaregs catalans
Hi soc, abillat en púdica mortalla
Errabund, sense suar mica, sicari indolent
En Nicaló, Sunifred
L’abissini pudent i lent.

Mon tast estètic és pus tost xaró
No pas gaire potable, no.

Sunifred, àlies, l’Aliè, estudiant d’abissals sofres
I de vaires geologies volcàniques
On, si goses i hi llofres
De traus secrets i cràters
Tentacles erèctils hi germinen múltiples.

Ai, burlot, enze malcisellat, vell xaruc
No et lleixis abraonar per cap altra rutilant fatuïtat
Que la que ja t’entrevé.

Fita només el fitó que et vol de bé
Avesat a estampar-hi truc i retruc.

Hom no gens s’hi fia, si t’arrapessin les cames
Tot se n’anava a la pífia.

I ara m’albir lla baix projectada manifestació:
El meu altre cos bo i passant l’horitzó
Vers el geomètric sarcòfag que em fa de mansió
On rauré genuflecte, en ancoratge
A port segur de la falda de la visió.

I el gruix de la meua commiseració llavors
Serà sideri, i farà espetegar els galfons
Que dempeus servaven el mirall esquerdat.

I es vessaran, embornal avall, pregons
Els ardus tripijocs de l’epidèmic atzucac.

Ah Aïxa, Aïxa, caixeta dels joiells maleïts!

Estruç atroç, hi sebolliria mon cap
Cony de l’angoixa existencial on ens lleuen
Als més passius o impassius esclaus
D’amagat i en fantàstic, d’estranquis fotjar.

I així anar fent. Pansit i pensiu, component poemes d’inversemblant contingut, esquivant relles de llamps, i entravancs i embarassaments rai (com ara vòmits poblats amb feixucs components de segell qui sap si conegut, i sanguinaris i ensangonats còmplices, i a tentipotenti una riquesa de marrameus malnuats), llavors, tasca enllestida, a les fosques havent buidada la càrrega dels bons rebuigs al lloc adient, rere la pedrera on es congriava el vent pluig, corria discretament cap al cau, abans no em toqués doncs rebre, curós masover pel tro empaitat.

Eren tocades les dotze, amb escreix escolada mitjanit, i he rosegada alguna cosota, i em rentava una micoia, i me

n’anava a jeure tranquil. Tanmateix llavors quina barrija-barreja, quina heteròclita recol·lecció de semblances arriscades, on, entre d’altres críptiques endevinalles, hi aparec titllat de lladre, o pitjor de bòfia i assassí. O hi aparec d’eixerida meuca, o de delicada odalisca prepòsterament mal acostumada al lleure i, més implausiblement encar, de rum-rums i maldiences malfiada, i m’apar que, al tèrbol rerefons, el fosc desdibuixat sidral causat pel soldà quan se n’assabenta, aneu a sabre de quin crim, és tot un arreplec de nyaps que, fet a fet, me la porten fluixa.

El matí feia cap força serè. La feina, temptadriu perfecta, m’encaterinava. De presseta, caixot al saltador, en avinentesa, i d’acció desitjós, oblidada, com pudor d’antanyasses, tota obsedida antigalla de l’ahir immatur, sortíem, ell i jo, a la resplendent claror.

(>>>)

XIII

(*Faula de l’astrònom entre teranyines*.)

L’astrònom Cecili Lalanda una delicada menjaó al centre de l’ésser com ara l’esterrossava. Una sensació d’ensopiment, d’entranyable son amanyagadora, l’envoltava. S’havia estès llavors de sobines part de terra damunt un matalasset individual que tenia a l’observatori per a descansar-hi de trast en trast.

Crec que li havien entrades pels ulls. Deesses molt calmes. Situació plaent. I de fotre fàcil. Se li apujaven les lleugeres faldilles blanques i, esparses com núvols del bon temps, i se li eixarrancaven sobre, i dolçament el cavalcaven. No pesaven gaire. Etèries. Evocatives, vaporoses. Venien per parelles. Una deessa més veterana, l’altra jove. Quan la més

granada acabava, la jove s’hi ficava. Sense xerrameques, immerses en molt suau silenci. Com cal. Cap esforç, ni de llur part ni de part de l’astrònom. Situació plaent, ja ho he dit. Un somni. Verament.

Quan es despertà, tornà al telescopi. S’havia de cop-sobte tornat creient. Creia en les deesses al cel, paradís llunyà, en calma inaudible platxèria, esperant-hi l’aparició de l’home adient, a qualque part o altra del vast univers. Qui sap si les tornarà mai més a agullar. No pas que, molt apaivagadament, com sempre, no ho provarà pas. Ho provarà sense provar-ho, agullant-se adés a aqueix fragment d’empiri estelat, adés a aqueix altre. De tota manera, sovint, sorpreses, rai.

Ara, una experiència com aqueixa? Inoblidable. Hom ha reminiscències de força pretèrites saons on les experiències no es valien figa. Aquesta, en canvi, cabdal. De totes totes, cabdal. Incorpòries perfectes figures amb figues de tenuïtats dolcíssimes. Veríssimes. Vigorosament subtils se t’hi aferren. Delícies.

I si no les troba mai més? Què? Tant se val.

La folla ullera del telescopi qui sap si mai trobarà millor.

No, no. Impossible. Millor que no la màgica pau de les deesses silents qui pausadament et cavalquen la tita? Impossible.

Segons on fiques l’ull, les deesses salten. Les deesses t’hi salten. Les deesses del fotre suauet i fàcil. I mut. Això sí, això és allò millor, mut.

Fictes deesses qui en vanes xerreres se’t perden i tot ho malmeten? Mai!

Aqueixes meues són les bones. Van per feina. Fan, fan, i endavant...

I ara, benauradament reposat, l’astrònom Cecili s’ha ficat a cogitar sobre les possibilitats de redescoberta.

És una inevitable fatalitat com una altra que la substància del cervell sigui tan fastigosa i ensems tan mundana i prosaica, i doncs tan poc interessant; el subconscient s’hi amaga negat en un pudent aiguamort de brutícia i ximpleria. Insanes bromeres. Hi viatgen instantanis els imbècils electrons i et fan creure les més catastròficament ridícules rucades. Dogmatismes. Rivalitats. Trivialitats. Puerilitats. Tribalismes.

Passada la façana enganyosa de matèries espúries, com ara banya i cuir, ambre i vori, i els esclatants metalls, què hi rauria?

Si canviessis d’agullament. Si fiquessis la ullera del telescopi al bon, a l’altre, indret?

En Cecili clou els ulls, i esguarda enrere, vers la capseta secreta del crani. Ben endins. Rere el rebuig de les malignes idees engendrades per les envejoses xerrameques...

Car... I si fos, l’il·limitat univers esfèric, la noosfera? Si tot hi romangués segur? Estels i pous? Cel i empiri? I, sobretot, de les inodores deesses, en qualque indret dels més recòndits, el puríssim habitatge?

Ah, gran descobridor, astrònom Lalanda! A la fi has comprès on no calia potser efectivament anar mai doncs a retrobar les gegantines animetes de sexe amansit i amorosidor, i

llarg i durador, i incomparablement tènue i lleugeret, com filamentós nuvolet del bon temps!

Si mai te les ensopeguessis de bell nou, gaudeix-ne ara en eternitats prou sovintejades, si us plau.

(>>>)

XIV

(*Faula de la vampiressa* desdentegada i l'home sense atributs*.)

(*Caldria segurament, per comptes de vampiressa, dir-ne mosquitessa. La mosquitessa, com els contemporanis a la fi sabem, no solament, a cop de fibló, et pren sang; a canvi, t'hi injecta tota mena de letífera toxina. El mosquit, re; el mosquit, poètic ell, només xucla nèctar, i envant. Mosquitessa, doncs, fora un terme més acurat de dir-l'en, a l'hematòfaga femella, tret que pel fet que encar no s'empra generalment, la plebs ignara no ho entendria, ca?)

El matrimoni format per en Policarp Xiclet i na Xuclina Xiulet n'era un d'aquells tan rars qui feien enveja als veïns. Una parella tan ben avinguda que tothom deien que eren al cel fets l'un per l'altre.

En Policarp es volia jove poeta exaltat per la primavera. Amb dos modests diccionaris s'asseia a la biblioteca i hi traduïa Gautier i Baudelaire, i Byron i Keats.

Un vespre de maig, allí mateix, la va veure per primer cop. La qui estava destinada a esdevindre la seua dona anava amb esclops i portava uns pantalons de cuir cru (o en tot cas mig curat, amb prou feines passat per colga, noc i batan; diguem-ne doncs que curat a casa, cosit a mà amb

agulla saquera), i caminava, damunt les fustes de l’estreta bastida de vora el reguitzell infinit de llibres, bo i fent-ho subversivament ressonar tot. A cara franca i descoberta, sense cap por (ella, aparentment, dic).

Amb el sensori força excitat, alhora a en Policarp li va vindre a l’enteniment el mot que, ça enrere, es veu que pronuncià un altre antic savi xinès: «Casa’t amb un cavallot... I sempre aniràs a cavall... Encar que només sigui transformat en bast.»

Quina raó la del savi! I no pas altrament que en Policarp Xiclet, tingués cap raó de mai plànyer-se’n en acabat.

Volgué el rigorós voler del fat que el trepig dominant de la gegantina valquíria s’atansés llavors devers on, de més en més arrupidet, en Xiclet no era; una sentor de salvatgina ho embaumava tot; fent espetegar el cul a la cadira, se li va asseure davant. Traginava la cavallot tres o quatre immensos volums de medicina que en caure damunt la taula ho feren tremolar tot.

En acabat d’una estona, s’escaigué un instant que, a través la taula, sense l’embaràs de cap melangiós llum de peu amb el pàmpol verd, aixequessin ambdós els ulls alhora. En Policarp, aquells meravellosos ulls blaus de la bruixa davallada de les tèrboles tenebres de ça enrere i de molt lluny, el trasbalsaren absolutament. En romangué esmeperdudament fetillat.

Aquella nit, a dispesa, al vàter del corredor, amb la llum brument del fluorescent, li escrigué poemes encesos que comptava oferir-li l’endemà, quan tornés a veure-la a la biblioteca.

L’endemà, nogensmenys, la divinal femella hi mancava. Hi mancà mesos. En Policarp es migrà. Les seues traduccions esdevingueren folles. Se les rellegia i n’augmentava l’horror.

Cal dir que en Policarp, ja abans que es migrés d’amor, era, hom podria dir, a tall d’ell mateix, ço és, poèticament, l’home dels molts de fruits. Fruits, però, tots flonjos, lloques o podrits.

Car hipocondríac, ell, pels descosits. Era el qui put. El qui put de totes les malalties secretes i degeneratives. L’home doncs amb totes les particularitats, peculiaritats, idioteses.

Mot ací adient del mateix savi desconegut: «Qui tots els mals té, tots els papers fa.»

I ara, re. Com si en aquest verge llibre li hagués agafada qualque oculta inexplicable greu esgarrifaó interna o terrorífic vessament, i hagués perduda no pas sang ni limfa, ni coses fastigoses d’aqueixes que en el mec Policarp li garanteixen de mantinent l’angoixa i el tremolí, i el crit esglaiat, i el pànic agònic, ans només hagués perduts uns quants de fulls, sobretot de pel mig, i també una mica de pertot, hom passa al bo de llur llarga vida de casats bellament compenetrats.

Na Xuclina Xiulet, com tothom sap, i sobretot els gossos qui segresta o rapta, es prea d’ésser (tot i que només amb el títol d’afeccionada, car li manca el títol de la facultat, a la qual el primer any prou hi assistia, com a visitant introduït d’estranquis per un petit amant seu tost traspassat, i doncs, tant se val, la qüestió era que un vernís de iàtrics coneixements, ella, i tant que els té), es creu, na Xuclina, doncs, com dic, cofoiament d’ésser d’allò milloret pel que fa a l’ofici que foten, de carnisser sublimat, i sobretot molt millor pagat, els cirurgians.

Cirurgiana afeccionada, qui talla, extirpa, cus i desinfecta amb una perícia i una expertesa, i àdhuc ja a hores d'ara amb una inveterada pràctica, provades. S'estudia de nits el seu volum adés robat, un dia on era a la biblioteca i hi hagué una alarma terrorista, en forma d'una trucada d'avís, d'esclat imminent, i tothom hagué de fotre el camp encontinent i sense que ningú els vigilés a la sortida.

El volum que llegeix constantment, de tal faisó que gairebé se l'ha après de cor, es diu «Manual del Coratjós Cirurgià Empedreït».

Amb allò, i un pols segur i ferm al puny, hordes de gossos de tota raça i tot pelatge són ara sebollits al seu jardinet del darrere, intervinguts de tots els mals imaginats amb perfecta lògica i succés.

I al cap dels anys, quan, força sovint, el seu fascinat, eixarmat, marit, totjorn tan hipocondríac, pobrissó, s'ha anat planyent d'aquest càncer d'ací, o d'aqueix càncer d'aquí, ella, rai.

Sempre ha respost: «Hi llofréssim, dic.»

I en acabat de llofrar-hi, doncs, indefectiblement, ha afegit: «En efecte, xiquet, caldrà operar-ho. Som-hi, saps què? Fiquem-nos-hi, noi, mànigues amunt.»

Quants d'òrgans no se li han anats acomiadant, sofert Policarp Xiclet! No pesa ni la meitat d'allò que pesava abans. Se li'n van tonsil·les, mamil·les, apèndixs, esfínters, veixigues diverses, lòbuls a l'uf, la melsa, un ronyonet, una freixureta, milles i milles de budells, els dos ouets, la cigalona... (En aquella sonada saó li confessava, molt agraït,

els ullets mollets d’emoció, «Sempre tinguí vocació d’eunuc.»)

Tant se val, vós, com dic, símptoma detectat, tantost operat. I a poc a poc partien cap al jardinet dels gossos difunts, dits de mans i peus, i en acabat, això rai, endavant... Hi feien cap l’ull dolent, la cama bona... Mitja espinada... (Sos molt efectius ullals els exactes bisturís, la vigorosa vampiressa cirurgiana, en aqueixa avinentesa, hi remarcava, «Tants d’espòndils, collons! La meitat massegen!»)

Tant de recapte inútil extraviat pel dedins del cos quimèric, relíquies i noses vestigials de vides protohistòriques, de quan aqueix cosmos era mamerri i anava a quatre potes. Tants de romanents romanços dels temps on els homes no eren sinó quimeres, fets de peixos i d’ocells, de serps, de granotes, de milers de monstres subterranis, i muricecs, sangonelles, sangartilles, tartranys, batracis, hipogrius, vull dir, i hipocamps, hipopòtams, barreges d’aqueixes, dracs, mantícores, mandràgores, madrèpores... Tots antropomorfitzant-se amb antropomorfismes (o millor amb processos antropomorfitzadors) més o menys reeixits.

I ell, un homenet abans amb tantes d’inquietants i estranyament peculiars particularitats, i per a la seua satisfacció, mercès a la seua meravellosa muller, va esdevenint ara homenet qui ni homenet no és. És estàtua de marbre. Incòlume, immunitzat, un clàssic. Un exemplar... Un perfecte espècimen per a l’esdevenidor.

Ell qui de tota manera no havia estat mai sinó homenet ful. Falsejat. D’antuvi, per començar, sense atributs verament masculins, algú com, a l’altre jardí tancat, la luxuriosa grassoneta Plaerdemavida, qui, sapastrement disfressada d’en Lauseta, el bon hortolà, en maliciós complot de la nimfòmana Vídua, fou ficada a la feina perquè el carrincló

assassí, en Tirant, filustrant per la finestreta, cregués que la rosàcia seua Xicota amb cap foscant Etíop no fos fotent-li, al baterell del Solell mateix, banyes. Un home qui és dona, tret que ni dona del tot, dona disfressada d'espantall. Espantall increïble per a ningú amb cap ull, una disfressa tan mal girbada no porta.

No, calia netejar tot allò. Fora, fora! Tant de repulsiu aneurisma i de repel·lent embòlia a l'aguait!

Amb cada metamorfosi addicional, un atribut menys, una estalvi d'ominosa malaltia que ara roman en terra de ningú amb un pam de nas... Que s'arrapi si pot al cos sense netejar o mal netejat d'altri, tu!

I en acabat, els càncers, els trombes, no sabien on agafar-se; el seu cos ben esporgat, els esdevenia territori impossible. I, com dic, ell rai; al contrari, ple de gratitud i de benaurança; es troba lleuger, llambresc; millor que no mai...!

I així anar fent; i així fins ara.

A mesura que l'entesa s'apregonava, els lligams afectius esdevenien més i més estrets. Operant i operat, un sincer reconeixement mutu. Tanmateix, en conservar un cos sencer, car gens egoista, ella, amb ni una sola operació de millorament, essent en Xiclet poeta i prou, i prou feina que té versificant...! I fent de satisfeta víctima, tot allò que fer sap... La muller, doncs, em referesc, pobrissona, s'envellia més de pressa que no el sortós i benaurat maridet. Molt menys de cos per a deteriorar-se-li, ell. Més equilibrat. Com menys a podrir, més durador.

I així és com, companys, on, amb el pas imperdonable del temps indiferent, la vampiressa Xiulet, llas, passats els

setanta anys, amb pàrkinson, i doncs amb puny dolorós i tremolós, ha esdevinguda com qui diu vampiressa desdentegada. Vampiressa desdentegada (desfiblonada?) qui ni d'operar no pot. Passió frustrada. Trista vellúria.

És el llibret del bon xinès sabut que l'homenet consola, i l'homenet qui amb el mateix mot en consola sa xarugueta aimada. Fa el verset: «Car tard o d'hora prou també et mories/ Qui s'empudega encar amb inútils follies?»

Si ella ja no opera, magnífic, car ell tampoc ja no es plany de cap terminal malura. Massa poc terreny per a la traïdora gangrena on arrapar-se.

«No pas, però, que tots dos no visquin, tan vellets, feliços», diuen, amb renovellada enveja, pel veïnat. Un veïnat on, si més no (tot això que hi hem guanyat), els desagraïts gossos no semblen ja desertar tan sovint, segons conten les antigues generacions, com no feien abans.

És trist de pensar, tanmateix, que, barrat un pacte pel suïcidi, o un doble accident que se'ls endugui alhora, aquell qui, dels dos, si l'homenet sense atributs o la vampiressa desdentegada, sobreviu l'altre, que com s'ho manegarà, tan avesats l'un a l'altre?

Que respongui encar un cop el mateix savi del llibret vermell a la tauleta de nit del finalment xiroi Policarp: «Hom fa allò que pot, i allò que pot és el millor que fa; i allò que no ha fet és perquè com ho faria, si ni desig ni talent per a fer-ho no té?»

Així que au. Ningú no es morirà debades. Morir, rai. Viure. Viure és allò que no serveix de re.

Bona nit, doncs, bella idònia parelleta!

(>>>)

XV

(*Faula de l’home qui put i l’home qui pot*.)

D’ençà dels temps més primitius, encar més lluny que no els recents temps de la picaó... Qui put, tothom qui pot a l’aigua el fot.

Creixien ara els oceans a glops voraços, i les cases, progressivament rosegades per les dents de rat de les rostadores aigües, se’ls podrien les rels i s’ensorraven, i tothom més o menys viable encar assajava d’aprendre de sobreviure com qui diu aqüàticament, bo submarinant sol o amb instructor veterà i experimentat. Així, quan les cases es vinclaven cap a l’oceà i els qui érem als terrats hi anàvem a caure, els gloriosament ensinistrats ja ens hi llençàvem a tall d’olímpic saltador de palanca. I si ningú s’ofegava, doncs que s’ofegués, vós, què hi voleu fer.

Així és com vaig perdre el meu instructor. Caiguérem ensems. I ell romangué al fons, i jo reeixia de nedar amunt i surar. Me’n record que un moment, sempre estoic, el vaig voler salvar. Li vaig estirar la mà, i l’esperonava, «Allarga’m la puta mà, ningú no es vol suïcidar». Tret que ell potser sí, aneu a escatir.

Si fa no fa immergits, ara en acabat, hi érem tots els qui havíem sobreviscuts, i cada vegada érem més, car ens reproduíem, es veu, ivaçosament. Hi som els qui pudim i els qui poden, i els qui podem pudir i els qui puden poder, i els qui no podem pas poder, i els qui no podem no pas pudir... I així anar fent. Hi érem tots, els d’un cantó, i els de l’altre. Com tostemps al món conegut.

Tant se val. Amb els anys, afeccionats submarinistes i homes-peix, això rai, tothom i cascú qui pogués. I les millors, més sanes, dones, llurs conys, qui adés semblaven haver la meravellosa flaire dels excel·lents bolets frescs, ara els menys pudents pudien tanmateix com pudien abans els de les dones brutes, o malaltes amb llevats vaginals estranys, és a dir, com els musclos, i a peix mal escatat.

Trobàvem que tot era doncs entabanada. No pas que pudíssim, dones, i potser homes i tot, a truges i a bacons, i el món a soll mai no netejada, com prou sempre ja havien pudides les sòrdides ciutats, clafertes de llord xurriburri nedant com qui diu en clavegueres, i encar nogensmenys faronejant de presumits i pudibunds, tot i sollats amb asfixiants perfums... És que ara pudíem a rap i a lluç "frescs" exposats en mísera peixateria de barri baix.

Amb tota terra encar mig emergida feta un maleït cremall, refusar-se al bany sempitern era no solament follia, era impossibilitat patent.

Aviat t'hi aveses. Ara, submarinant en aerodinàmic submarí, batiscaf disparat, tant de peixum abissal i de l'altre pertot arreu, em parien espargits lluentins qui assolissin, enfonsats, tanmateix de fer llum en les molt pregones foscors.

Eh que ja ho he dit? T'acostumes sense gaire pena a tot ambient, sols puguis sobreviure-hi, és clar. Amb prou teca a l'abast, i bones armes per a rebutjar qui se't menjaria, rai.

I una altra bona nit, com qui no ho vol, a baix de tot, al més pregon dels inferns dels oceans, el victoriós reialme! Ho hauria d'escriure en lletres grosses. Victoriós Reialme. T'hi pots bellugar, lluminós, sense escafandre!

—On soc? On soc? — em vaig dient.

—Ets dins l’infinit peix hermètic. És un peix de construcció impecable voltat de ganyes monstruoses on tot l’oxigen filtrat és més que puríssim — em diu la veu harmònica d’algú qui no sé clissar.

I llavors la veig, és translúcida, gairebé transparent en aquelles aigües sense màcula. L’estòlid ectoplasma d’una estatuesca circassiana. Pletòrica vandàlica valquíria, beutat indubtable per tots els cantons, amb pàtina grisenca... Com si el seu infal·lible cos d’humanal femella fos fet de matèria de medusa.

—Benvingut — ha dit, abans de fondre-se’m del tot.

I ara què? Vols-t’ho creure? El veig a ell! Ectoplasmàtic i tot, veig en Ralph. Perfectament. Inconfusible. En Ralph Beranui, el meu vell instructor! «Què fots ací!» — que li dic, immensament estranyat.

—Què vols que hi faci? Allò mateix que tu hi faràs. Raure-hi.

—Raure-hi? T’havies ofegat fa un colló de nits!

—I heus-me ara al paradís dels suïcides. No en trobaràs pas de millor!

—Tret que jo no m’he suïcidat mai.

—Sí, home, sí! T’has suïcidat; no diguis rucades! Tria triomf, carallot! Fàcil! Caiem a plom a les cendres espesses del fons, i el nostre peix mecànic la boca obre i ens rep, indret del somni més meravellós, on cap perill no hi pot viure, ni mosquits ni enemics, ni putrefaccions ni deterioracions

somàtiques per cap mena de bare ni sediciosa malaltia. Prou podem, carallot. Fica-t'hi ample. I no te'ns amaguis. Som els qui ens n'entenem indefectiblement de tot.

—Deu haver-hi un greu error. No soc cap suïcida, et dic. Vull tornar a la mar normal!

—Només et respondré amb mots irrebatibles, com ara els del nostre catecisme. Com s'hi diu a la Saga de l'Home Sagaç, «Per comptes de plegar-se, reposadament, on els bons vents el volen, s'obstina l'obstinat en la seua obstinació d'imbècil.»

—I jo et responc amb el meu, el meu més sagaç catecisme, besuc de la taca! «Re no nou tant com d'ésser nogut pels qui fan nosa; els qui de bell antuvi ja fan nosa, qui es fiquin, damunt, a tocar-te els collons, ja masseja fins a punts d'esclat.»

—No s'hi valen al reialme ni clandestins ni entotsolats!

—Emprenya't debades, cocotxa. Car com...? Amb quin...?

—No hi ha lloc per a caducs ni matalots. Tot hi és bla i lila, sublim indret de suau vida social per als triats i beneïts.

—I, això vull dir, quin...? Quin és el càstig per als qui perpetréssim aitals fellonies? Ens fotreu fora? Si només demanem això!

—Com arreu, hom hi anihila els nihilistes, i au.

—Psè. Vols que et digui allò que pens de veritat? No crec que ets sinó malson. Com els catalans, sé que els espectres també sou inexistents. Potser he rebut un cop al cap, un cop de martell del martell del peix martell, fiquem per cas. Un

parent meu, cas conegut, com tants d’altres, tornava de ballar jazz i cardar-se bandarres, i, en acabat que una teula d’un edifici de set o vuit pisos li caigués al cap, perdé la xaveta, i com a conseqüència de perdre-la, esdevingué, com a bon boig idiota qui ara era, ferotgement religiós. Procés conegut, com et dic, el d’aquell lúgubre geperut, l’oncle Simplici — o potser es deia Sulpici, no em fessis cas; detalls d’aqueixos tan remots, de vida pretèrita, ja et pugen necessàriament molt boirosament a l’esment. Tant se val; a tota esdevinença, perds la xaveta i trobes pertot i a balquena déus i figures infernals i paradisíaques (mateixa collonada) qui llavors et cal coldre com l’enfú qui ets. Una nit que aquell suplici d’en Suplici, el parent afal·lerat, em volia convertir a la seua ridícula falòrnia, li vaig dir que s’estalviés el sermó, que feia tard, que ja m’havia fet adepte de totes les religions. I és veritat. No hi havia millor recepta per al món d’abans. Fes-te adepte de totes les religions, i tu rai, ara faràs festa set dies sencers a la setmana!

On, rient pel nas i tot, girí cua i toquí el dos.

Tret que m’aturà l’arpa d’un desconegut. No era en Beranui, no. Era un ectoplasma amb cara de treballador obsedit. Dels qui volen que treballis també tu, com ells, capsdecony, que et sacrifiquis, que penquis de valent, pels descosits, fins que hi lleixis la puta pell, ni que només sigui la pell de medusa.

Digué quelcom com ara, «Amfitrió sempitern, només puc viure caminant, cap amunt preferentment, sempre amunt, tret que de cops cal davallar per a llavors poder tornar a pujar; i ambtant, jo qui si mai, molt rarament, adreç lloances, ho faig molt adustament i lacònica, al contrari, efusivament ara, vaig tirant lloances a la tempesta, vaig enamorant-me de ses nits totalment closes. Roques i vents i la mar furient fora finestra, orquestra supernal i prodigiosa, fan tostemps la millor musica. Benvingut, nou-arribat. Com

prou deus veure, soc allò que no hi ha, soc la conya, soc suprem, preeminent, soc llegendari i prodigiós, un crac. La meua esplèndida, inversemblant, hospitalitat devers el Promontori Alzinadíssim, raent com saps al pinacle del Reialme Victoriós, on tot hoste prou hi cap... Hi cap fins que... Fins que, amb cap empententa, no li hagi calgut caure a l'altre abís, una miqueta més definitiu, d'oblit assegurat... I, mentre s'ofega angoixosament baix, i hi esdevé carcassa tost cruspida, i meravellosament anorreada, entre la formidable musica espetegant dels turbulents esculls, niells, i farallons, pot així feliçment, acomplit hoste empentegat, lleixar lloc al sortós hoste propvinent. Ara et donaré el teu nombret, i el teu nombret dictarà ans dictaminarà el teu fat. Fet, no fot? Fit al fit, fut-fut!»

Volia que el seguís, per vies tortes, ell fent soroll de locomotriu de l'antiga escola. I veig que m'ha encarranquinat, gravat no sé com (amb quin àcid, vull dir), un nombre amb xifres d'un altre món.

Reprèn, «Oi que aquest cos teu no s'anomena com cal? Qui li empastifava a l'esquena o al clatell aqueix nom tan fals i tan comú i vulgar, trivial? Un cos tan collonut, no fotéssim, tu! Un cos qui es mereix molt més! Saps què? Afalaga el teu cos, pren-lo com el ninot més estimat, com ludió innegable, vull dir, inofegable, i esborra-li al clatell, i arrenca-li de l'esquena, el nom equivocat. Homenet verge ara, te n'endollem un de molt millor. Ninotet adorable, fas ben fet. Accepta'l. Canvia'n encontinent el nom, tria'n un de superlatiu, com el meu… Ah, has triat el que triàvem, oi? Fantàstic! I llavors...? Ara, amb el bon nom, som-hi, aprofita-te'n, extorqueix, d'un en un, els qui porten encar el teu vell exclòs nom d'abans, tan nefast. Per fraudulents i usurpadors i contrafaedors. Assassina pels camins tots el qui no siguem pas ja ectoplasmes fets i refets, indestructibles, beneïts, glorificats. Saps què? Tu seràs n'Àgata, ardida femella, i jo el

teu marit n’Àgat, insobrable campió, així destinats, de moment, pels segles dels segles. Som l’heroic, estoic, estrenu, parellet qui dona exemple a l’eternitat perquè l’eternitat s’esmeni i ho faci d’ara endavant millor i millor. La bella Àgata tu, i el bell Àgat jo, monumentals aristòcrates entre els científics de l’únic reialme que compta de tots els reialmes efímers i excrementicis qui hi ha mai haguts. Cosmos... Ens hi aboquem i entrem en òrbita, l’òrbita bona, l’única que val. Diem als del planetoide condemnat: Us trametem tots els nostres adolorits comiats, miríades d’insofribles irracionalitats. Entre els brètols qui s’esbravaven i els sibil·lins sicaris, aviat hi sou; malament rai, tot fotrà un gros espetec, i apa. Prou, la fi, s’ha acabat. Sort que no us cal esperar gaire.»

L’ectoplasma de les feines, lleig i grofollut com ell sol, granellut, pitjor, pigotós, tota la pell del visatge i del pit i l’esquena, i les cames, arreu, com ara clapada de lluents granets d’afrosiderita, em va passar tot d’una la bimba. Era allò si fa no fot rodó que hom n’havia, llong temps ha, anomenat, amb majúscula i tot, impudents, la Terra.

Vam romandre bo i bombejant la bimba fins que la bombàvem cap a la porta, o nínxol foradat a la roca viva de la muntanya a l’horitzó de l’infinit, on vam albirar aleshores el prodigiós bot al buit de l’ídol de pedra gegantí que s’hi desava bo i fent-hi guàrdia. N’atrapà la bimba...? Nyeclis, no crec. S’esmicolà en estimbar-se per a fer l’aturada...? I tant. Aparatosament i tot. Ara sojorna curosament a la metròpoli d’enjondre, em diuen, on assagen de tornar-lo a fer esdevenir si fa no fa sencer. Qui...? Precisament, ells dos, la parelleta dels immillorables científics, en Ralph i jo, renat i renada, els amants molt promiscus, n’Àgat i n’Àgata, en Renat i na Renada, els qui no pudim a re. A re. A re. A re, vós, a re.

Fora, el xaloc inexhaurible esperonava encar pus els focs i les fogueres; l’oceà bullia de més en més furiós; el gruix de les ardents ones amenaçava, cada cop més, amb pitjors atzagaiades; cada tenell als arbres vomitava inestroncable flama... Els trucs al buit s’incrementaven; el gegantí, monumental, planetari, immensament èpic, pica-soques de la fi del món arribava finalment... A foradar-nos, creuclavats, de primer els ulls... Després...

Encar trucant insistentment, com en fusta podrida, la mare, rere la porta, ara cridava una mica massa per a no fer-l’en cas. «Nen, un s’hi va morir! Què hi fas, tanta d’estona! Aviat ens semblarà que hi cagues veta; palaia, més que palaia!»

(>>>)

XVI

[*Faula de l’home brillant (ço és, man) i els homes opacs (ço és, valtres, és clar)*]

El còmic laberint on el botànic fa d’exòtic espia bosquetà amb fístules, vull dir, amb ínfules, bo i cercant-hi indicis, diu, per al fotut futur, l’ambiciós neuròleg troba (amb raó) que, tan badoc, s’hi perdrà. Per això li fotia de companyó. Tothom neix amb el trauma d’un ADN mal cardat, d’on, de cada pífia, en neix tard o d’hora un càncer o altre, i si doncs no un càncer, tant se val, una altra malaltia arrenca-collons. Així que vigilar cal, i rai, no pas poc.

«Fos com fos, jo et guiaré,» li diu, «si per de cas perds el senderi entre tant de paràsit fiblallós, gros i petit, a l’aguait. I això que no soc gens hiperbòlic, com saps.»

I és aleshores on van trobar aquell ultratge al paisatge. «Quin ultratge al paisatge,» va dir el botànic, «un satèl·lit

estintolat en palafits!»

El neuròleg (home prim i de caràcter) ni cal dir que llavors el trobava (l’altre, el grassonet tirant a eixelebrat) erràtic i excessiu, convulsiu, amb símptomes caòtics, d’insadollable sumptuositat. «Massa l’histèric uranista et fas avui, noi, només per un objecte qualsevol que els ufòlegs com cal considerem perfectament negligible. Sigues pragmàtic i cosmopolita, home, i per comptes de veure’l com contumeliós atemptat a la teua enyoradissa i fàtua visió de la fada cosa bucòlica, consumit pel mite ruc de les nereides, ulla’l a tall de científic. No et jaquissis pas enganyar per les falses idees adquirides. Coses de capellans són totes merda. Com deien els pocs bons clàssics d’adés en la llunyària, els místics tots cagats hi veuen al cel les nuus, i es pensen veure-hi monstres i déus. Déus qui llavors cal coldre i propiciar, fantasmes malparits! I, ni cal dir, potser un altre jorn de tempesta hi foten un nou cop d’ull, babaus, i ara hi guipen enormes mamelles de vaques lleteres, amb en Jou trempant pel mig... Per exemple. Tants de mites que venen directament dels núvols, recony! (Hi venen i més tard, recollits de l’aire, te’ls venen a preu de submissió i calerets.) O et fan creure típicament que el cel de la nit és traucada paella d’aram, i que són les veixigues llanternes. Tot mite i religió, fill bord directe de la puta ignorància, i au. Tot això a banda. En canvi, què cal fer...? Fàcil. T’ho esguardes del costat de l’hoste, pobrissó. Pondera que si això és satèl·lit vingut de debò del més enllà de les òrbites conegudes, esma’t l’estat psíquic del mesquí capdecony atrapat dins. Eixint tot marejat de l’estretet passadís central al seu submarí estratosfèric, el seu nautilus espatllat, el seu titànic col·lapsat, sense la bona búixula, sumit en un naufraig dels pitjors imaginables. Què hi respirarà? Ni què l’infectarà...? I potser surt, i l’atmosfera enemiga el creba, i ell esclata fet xixines. Malament rai, malament rai. En quina despietada ratera no s’ha ficat! I ni que el nostre aire podrit no el

matés, ni els nostres microbis particularment bestials... Així i tot, quin xoc! Redeu, favanfiga, tu! Posa-t'hi, si et plau. Imagina't perdut en planetoide de brutals individus exclusivament tocats del bolet, adoctrinats en les nocions més horroroses, de religions i ideologies per a agressius i cobejosos idiotes. Home, hom s'hi sent gord i maldestre, desplaçat, aliè. Aliè, hom s'hi sent aliè. Aquest és el mot. Estranys, esfereïts, sos trets angoixats, com ara quan camines tranquil·lament i pus tost distreta per cap viarany selvàtic i els sobtes enmig, el boldró de diversos escurçons qui et fiten, amb llurs fiblons evidents, i alhora t'eixarmen, bruixots, amb entranyabilíssims, enyorívols, càntics tradicionals catalans, com chor de rapsòdics minyonets, tu qui tanmateix et pensaves, erròniament, que els escurçons érem muts i sords. Et canten com sirenes "Les Sílfides i els Turbots" o "La Lleida Llangardaix". I tu què hi fots? Fugir? No pots. Les cames no et responen. Goses treure l'arma de la butxaca abans no et fiblin quaranta cops arreu del cos condemnat? Pobre de tu, pobre aliè al món dels escurçons traïdors! Imagina-t'hi, et dic. Tot et surt a la biorxa i, sobre, caus al pitjor dels pitjors mons possibles; favanfiga, tu, no diguis pas que no és pega! O, calla, potser... Potser... Potser no hi ha ningú dins? I si hi truquéssim?»

Mes amb allò, aleshores, esmeperdudament acollonit, el botànic corregué d'espetec cap enrere, i una branca o un clot l'entravancava, i va caure i es va fer mal, i gemegava rere un matoll de nicotiana glauca.

Fou llavors on em vaig aixecar i, a pleret, fiu continent d'anar a obrir la porta. Car és clar que el lleig satèl·lit, estintolat en palafits a tall de potes articulades de metall, era ca meua. M'hi plac amb allò que sempre m'ha plagut. Soc lliure d'estudiar-hi, en el lleure del meu retir, el llibre que vull. (Tots els que guardava, triats hi són de llonga data. Amorosit, idoni, solatge dels anys de les millors

intel·lectuals veremes.) Car, no fotéssim, vós, si hom no sap el plaer que li convé, més val que es mori. Per a manguis, i crec que per a tothom qui no siguin ximples, no hi ha plaer més gros que el de l'aprehensió del que és, és a dir, el coneixement de les coses; el plaer intel·lectual és serenament gloriós, no pas nerviós ni gastador del cos; no fa malbé els teixits, i en canvi afegeix vitalitat.

Per amor a acollonir-los, de xanxa, en la penombra de la boscúria, vaig encendre i apagar, a ritmes irregulars, els grans reflectors de fora. Eren de llum negra, de llum antillum. Creava així episòdics eclipsis on el cel safir esdevenia d'antracita, i a l'inrevés. A continuació, amb cerimònies de morena quan al llarg de les edats es va depositant, és a dir, molt quitze i agafa-sopes, amb els emprenyadors xerrics i grinyols adients, anava badant la porta metàl·lica, i amb peuades que retrunyien, anava fent veure que el monstre gegantí no s'hi atansava, belleu a fulminar-los, carbonitzar-los, fer-los ozenós fumet.

El fatal desenllaç serà imminent. Davallada d'escala ara de suspens esfereïdor. Em sap greu que no tingui cap bona musica de por preparada per a amanir la cosa. Múçorgskiï, la seua "Nit Esborronadora al Turó dels Cranis Descarnats", per exemple, on deu parar? Tret que la musica emprenya la lectura, i sense la lectura què sabria hom de la merda del món?

«Soc en Xentap, de l'Imperi Interplanetari de la Galàxia Z.» — faig, amb veu tan imperiosa com sé estrafer, i bo i brandant la llecadora que he recollida al racó i que segurament, amb el nerviosisme i la por, prendran per l'ominosa simitarra del víric i horrible aliè qui els fondrà instantanis.

Però no, res de tot això. Sí ves. Amb cara i posat d’un altre capdecony com tants al món no decebré pas mai ningú.

Oblidós, esterrossat entre botges i borratges, el botànic s’ha exclamat tot content. Se n’adona, després del cop al suc, que, vista amb ulls novells, tota la natura és museu superlativament estrany; reconèixer-hi re és heroic, ultraheroic; sobrar el mareig de l’abundància de manifestacions de la vida és guardó únic, i per a la persona humana capaç de distinció i anomenament entre tanta d’anàrquica barreja, reeiximent suprem, sublim, inconquerible, incomparable. Tantes de contingències, simetries, paral·lelismes, equivalències euclidianes, i nogensmenys escatir-hi petites diferències i saber metre cada detallet en un boldronet familiar o altre. N’hi ha per a retre’s al geni miraculós dels qui van fotent titllets i d’altres remarques a les plantes, perquè sabéssim qui són, quin mal farien, o quin bé, i en general per a conèixer els nostres companys de viatge i de joc a tots els llivells, pels fonaments de la, de moment inesbrinable completament, graella electromagnètica. Al mirall fugaç de l’horitzó fictes figures de grans superherois, tots vells científics que la mentidera història oblidava, aombren amb ombres joioses els xagrinats taulells dels hodierns alquimistes. Per a ells, els d’ara i els de sempre, totes les honors veritables. La resta dels mal anomenats herois, adulterada femta.

I hom, aliè qui cau del ruc, se n’adona que el planetoide al capdavall, mercès als científics, tampoc no es mereix la destrucció. Heus ací la convergència fortuïta en un petit espai asserenat d’un botànic, un neuròleg, i un filòsof diletant. S’hi haurien pogut afegir, si les circumstàncies ho volien, entomòlegs, herpetòlegs, químics, etc. Tant se val. Tres salvables llegidors. Amb això n’hi hauria prou. Tres homes bons. Tres homes intel·ligents. Quina raritat, i tanmateix... Un llegidor de llibres, un llegidor de trets de

tarannà, un llegidor de les sempre sorprenents noves aparicions a la natura...

—Qui us ha dissenyada la caseta bosquetana? — et demana el neuròleg.

Respons, «Oi? Arquitectura de tast contemporani! Us fa peça? Dissenyada, ara us ho diré, no us creuríeu mai. No pas per cap boníssim arquitecte de cap molt novella escola, ans per un afeccionat qualsevol, fins llavors quiropràctic sense feina.»

—Voleu dir, vós mateix? M’ho pensava.

—Fotia de quiropràctic, però un vespre, a la sala de balls, on cascú dels meus amics, son Carles el Calb conquereix mants de traus peluts i glabres, si veieu què vull dir, em veig rebutjat per cada paieta, arraconat a un raconet, i comprenc perfectament que els quiropràctics són aitan mal vists ara com els homeòpates (en llur cas amb raó, escolteu, no dic pas que no). M’hauria d’haver fet quiropràctic com cal, ço és, amb un títol científic d’osteòpata afegit, com féu al seu temps el gloriós mestre Panxeta. Tret que no soc prou bo per a l’estudi sistemàtic; autodidacte, man, triant com borinot de flor en flor llibresca, llegidor qui depèn absolutament de les dèries de la casualitat. Llibre trobat en circumstàncies inversemblants, com ara surant rierol avall, llibre llegit supersticiosament, com si fos ara tramès per les ocultes forces benvolents del no val a badar. Hom reivindica ses pròpies dèries, ningú no fa fàcilment el trist tomb de la renúncia.

—Favanfiga, collons, redeu, que se m’escapa! Ponç! Ponç!

Fugia, cridant, el neuròleg rere el botànic, qui, amb vitri esguard, se li embarumava enllà. Embruixat en Ponç, doncs,

per la visió de la descoberta enlloc, segons ell, catalogada, li havien minvats tot d'una els greuges a l'engranatge, i accelerava gairebé llambresc i tot. Es veu que es tractava d'un altre d'aquells rars, xiripescs, encontres que en podríem doncs dir revera no gens adotzenats, ans de debò terminals, determinants, dels qui fan tremolar els mons científics, i àdhuc, més comunament i irrellevant, els mons còsmics. Sempre s'esqueia, en la història del progrés científic, que les descobertes per xiripa fossin al capdavall les més decisives en la comprensió del maleïdament enrevessadot univers. Així que som-hi, acceptéssim que el cas s'ho valia, vull dir, tot xivarri i commoció.

Sense clàxon ni xiulet, ni a través de cap altre avís, ens sorprengué, com dic, amb un agut àgil viratge enllà del fangar on era, apaivagat ara, investigant tiges i estils, i corol·les, estigmes, fil·lidis, tot allò. Havia emprès a córrer fascinat, com dic, i s'exhauria, benauradament ell, rere un matoll o planta qui estrafeia el paraigua. Les branquetes n'eren barnilles, i el capdamunt la virolla; sota, el mànec duia potetes (o si més no peuets), i ara pirandó tocava. Li penjaven campanetes que tanmateix feien tènues sorollets de cascavell. Alhora, semblava sanglotar amb llàgrimes d'elixir, i l'emmenava, fèrvida, furtiva, furibunda, i pèrfida, vers el tòrrid guaret on tots els cargolins eren blancs i eixuts, com ara calcinats de llonga data, mes sabies que amb les primeres pluges de tardor els de més ressuscitarien, lúbricament i feliços.

Uns espiadimonis coneguts meus se me'n reien sense malícia, romàs amb un pam de nas, tot sol, i amb brou d'inútil esput que ara se'm feia malbé a la boca. Vaig aixecar la mà com qui diu arreveure, mes debades, tothom havent desaparegut rere dreceres impossibles, on no creia pas que hi havien altre que marrades, laberints, paranys i atzucacs, amb serps, llops, panteres, precipicis.

Vaig mormolar els versets apresos de minyó. «Al precipici on s’estimben les serps/ Fiblons d’insectes mòmia vivent em desitgen/ Cadàver qui respirés amb roncs de ranera/ Empeny-los amb l’empenya/ Escurça’n escurçons/ La vida és una pera/ El cel escorxador/ La mort caragolera/ Simbomba, simbomba, tambora, trombó.»

Cloguí la porta de l’enigmàtic satèl·lit, i aliè i lleugerament despagat, a mos afers tornava. De mantinent, de bell nou gaudia amb texts inspirats que l’esperit a alçades èbries m’aixecaven.

(>>>)

XVII

(*Faula de la cigala i la creu*.)

[«*Entre la cigala i la creu: hi ha el bocí de l’àncora anomenat “canya”*.» (Dels diccionaris.)]

En Canya: «Hauré d’anar a cal metge? El metge del cervell? Les idees? La lògica? La raó? El metjarra de quina ximpleria inventada? Que per què? Per què què? Per què m’ho hauria de fer guaitar? Guarir? No diguis rucades. Guarir, re. Guaitar, potser. Segur que com jo n’hi ha milions, tret que no gosen dir-ho. Por als fillsdeputa qui controlen la vida del pensament, les autoritats feixistes i assassines d’arreu. Que de quina pseudomalaltia no parl? Collons, del fet, supòs que força natural, que tantost veig cap creu em fot a trempar com cap energumen de ves a esbrinar quina sinistra fantasia a quin atles ni cosmografia dels anys més irracionals i allunyats.

«Saps on trobes moltes de creus? Als cementiris cretins. Allà remarca'n la flaire de cony moll de les vídues qui aitant hi abunda. Cal considerar en acabat la viduïtat (o el viduatge) dels enterramorts i la de les vídues mateixes.

«Eh que tothom sap la historieta de la vídua d'Efes? Doncs a la vídua d'Efes devien xiular-li sovint les orelles. Els enterramorts en parlàvem sovint, si ens referíem a les sucoses vídues qui de cops vèiem pels fossars. Enviduar i tindre un cony repatàniament mogut, ço és, humit i pruent, coent, tot u. Ociós cony de vídua qui pateix, per absència de vit, un imperatiu formigueig, coronat per la fascinació hilarant de la terra, flairosa d'humus i doncs d'humanitat, i feta alhora enorme cony qui s'empassa sencers mants de fàl·lics erts cadàvers.

«Impàvids servidors, allà érem, drets i amb les pales, tret que la trempamenta anava part de dintre. Bragueta endins. Com es deia aquell centurió convertit? Sí, home, el qui per a distreure's de ses hores de guàrdia sota les creus, cansat de coldre el seu tòtem, descobria de cops, naturista d'afecció, què ho sé jo... Les diferències fenomenals (o fonamentals?) entre opilions i típules? Ara. En Jordi Gradordi. Ell.

«Doncs això. En Jordi es corprèn, prou sensitiu, davant les faraòniques exhibicions necrològiques de certs mausoleus i criptes, pitjor encar, vull dir, encar més amb aquells estranys cenotafis cridaners qui només hi són per a tancar-hi (malament rai, car els inexistents llogaters hi són eteris i s'escapolirien per qualsevol cleta per primeta que no fos), tancar-hi no pas cap mort, doncs, ans son esperit, diguem-ne, son fantasma, son "ànima", i així un respecte ganxut d'oncle rònec, d'aquells qui a cada família pertany com un ximple al clergat, el posseïa, i nou qui era entre els vigilants al cementiri o camp d'olles, li semblava, sobretot la nit, és clar, sentir les cacofonies de les orquestres de cadàvers

dissidents, i, com si llavors l’ataqués l’esclatat apèndix, sovint s’arrapava el ventre i es rebregava esfereït en els tenebres. Fotia de debò riure. Acollonit rai, els dedicava (als morts estridents) disbauxa rere disbauxa d’estrafolàries elegies. Esdevenia aleshores com qualsevol altre d’aquells mitjans d’ara, que només desbarren, que només excel·leixen en dir bestiades i datpelculades de bàrbar capitalista. Car qui et creus que els paga? Els rics són tan rucs (a part de lladres, és clar)! Qui es deuen pensar que se’ls creu? Només un imbècil sense dos dits de cervell pot creure-se’ls.

«Ja ho saps. Com diu la dita vera: “Creure fa de rucs.”

«Ens ho deia adés en Petroni, crec, que el centurió sense centúria, degradat ves a sàpiguer per quin crim estrany, pobrissó, crec que perquè no s’agenollava davant un ninot o estàtua qui calia es veu coldre, en Jordi Gradordi, guardià ara al turó efervescent on les creus i els creuclavats (viduals o no), amb els terratrèmols constants de fi del món, de pel·lícula d’horror o religiosa, envides s’aguanten drets, víctima ell d’eretisme (o d’excessiva vigoria al vit), degut a les temptacions constants de la luxuriosa mort i el fastigós simbolisme de les putes creus cardant-se els déus del cel, d’on que sovint els déus (en Jou en particular) s’hi caguessin, de trast en trast, com dic, a cops de llamp, i la por, tu diràs, llavors encar pus agressiva, i ui, amb els morts de vegades enrampats de tal faisó que creuries que els vol (en Jou, malparit) fer ressuscitar i tot, va sentir, allà baix, a Efes, diguem, els sanglots de la ploramiques vídua Dorotea (o Doloretes) Saltirons.

«La Saltirons havia pretès en vida de l’home d’estimar-lo molt (tot i que ella li fotia força banyes). I ara (perquè feia bonic) es feia la màrtir, jaient amb ell a tomba oberta, dient que mai més no se’n separaria, que s’hi moriria de set i de

fam (tret que plogués aigua i tombés irrebutjable mannà, és clar; a part que cert que prou amb miques s’és valguda, aqueixos dies de calor, miques trobades als butxacots, molletes, crostetes, avellanes), car més s’estimava la mort que no romandre al món cruel sense l’home qui tant li fou de barricada i baluard contra la cobejosa i poixeule societat.

«En Gradordi es passejava desvagat pel guaret entre l’àrid tossal amb les creus i l’enclotat cementiri, filosofant com sol, aquest cop crec que del significat dels gemecs i renecs de certes tempestes, i un altre petit, més fi, gemec el sobtà i prou por que li féu. Un mort qui es despertava...? Escatí amb el nas el lloc d’on podria haver eixit i, amb molt de compte, amb peus de plom, amb una mà de visera contra el seu enemic, el Solell, que l’enlluerna, i li encoloma migranyes, i doncs malsdecap i dispèpsies, i no el lleixa llegir, ni jeure, sempre l’ull massa lluent, insistent, insolent, emprenyador... S’hi atansà. Si algú em demana què hi faig, pensà, diré que, havent sentits sorolls estranys, feia un tomb de reconeixement pels voltants.

«Era ella. Qui sinó? La trobà, potser ni caldria dir-ho, espitregada i amb les faldilles arregussades, i, damunt, amb les sensacionals cames encreuades (com qui diu amb la creu dels analfabets, egagròpiles d’ignorant), les quals, com ara sorpresa per l’ombra pretoriana, desencreuà diguéssim innocentment... I ell, què? Trempant que ja hi anava, encar trempà pus. És clar. Una ploranera mig despullada i ferma de carns, no fotéssim, qui ho resisteix! Immediatament, ficà en Gradordi mà al sarró.

«—Què voleu? (Féu la Doloretes.)
«—Home, dona, re. No prendríeu pas un pessic de mon tec i de mon mam per a sopar? Si us plau?
«—Em vull morir.

«—Qualsque ganyips, ca? Un glopet d’escudella de la carmanyola, un rajolí del vinet a la cantimplora?
«—Molt devota i fidel a la memòria del finat.
«—Us voldria consolar. El cor se’m parteix a bocinets de veure-us tan desconsoladeta, Doloretes.
«—Sabeu com me dic i tot!
«—Home, ho diu a la pedra (pedra tabú) d’identificació davant l’esvoranc, ca? El nom del marit amb la data benauradament sencera, i el vostre nom, ço és, el de la seua “fidel muller”, amb la data de naixença (sou joveneta, carall, per a lleixar-vos perdre així, oi?) i el guionet darrere, amb la data encar més benauradament de la vostra sentida defunció absent.
«—De debò em trobeu joveneta?
«—Joveneta i fresqueta, i boniqueta. I la beutat més fascinant que mai mos ulls no assolien de trobar enlloc, ni entre els més meravellosos, miraculosos, tòtems qui pertot al món cascú, abrandat, no col. Ni tampoc, ni cal dir, entre les icones i les divinals estàtues de les deesses més enlairades (amb parts pudendes de caus ben cisellats) qui fins i tot els poca-soltes iconoclastes prou es delien per cardar-se, si no fos que la revolucionària vergonya fal·laçment els empedreeix.
«—Ai, punyeteret, pretorià meu. M’infligeixes pler d’afalacs. Mal senyal, car qualque favor o altre deus voler.
«—Veig que m’heu clissat perfectament. Tret que esguardeu, si us plau, l’efecte que em feu. M’aixec la faldilleta? Amb permís...
«—Apa, noi! Tens raó. Quin monòlit! Ni cap d’aquells aixecat pels carallots egipcians!
«—De tots els milers i milers de senyoretes fent el centcames ballant cancan qui prou he vists als enterraments de certs excèntrics difunts, sou la qui millors cuixes no pot presentar de magnífics atots a tots els escenaris del món astorat.

«—De debò que no em trobes desmilloradeta, sense pentinar ni clenxinar ni re, havent-me passades ja dues nits seguides en aquest foradot, sota l’ombra dels voltors, i espantant-hi pestilents cuques i formigotes, i l’escarabat intrús de colossals testicles, per a no esmentar havent-me de torcar amb parracs de faldilla el verí de qui sap quines serps fredoliques?
«—Preciosa, preciosa...
«—Ui, i les nits on t’embarques en la quietud i la solitud dels sanglots assuaujadors, i, llunàticament banyada en atorrolladors enigmes òptics, sobre, les hienes qui t’ensumen criden més que, desert ençà, no criden, planyívols, els corns dels furtius caçadors nocturns a acorralar el ferotge lleopard per als circs dels gladiadors.
«—Els bel·luaris.
«—Ve-li, tornem-hi, ells.
«—Re, dona, re. Sou massa ben parida perquè tres o quatre dies de deficient higiene poguessin tacar molla la vostra excelsitud corporal — i ni cal dir espiritual, car prou som al cementiri, i pitjor, al calvari dels collons. Al contrari, trob que la vostra flaire, amb aquest dràstic tractament, ha esdevinguda segurament més aromàticament captivadora, vós! Nyam-nyam! I els pelets tan perfumats de les vostres més íntimes sentors, hm, nyam!
«—Oh, te n’adonaves que no m’he raguda tots aquests jorns i nits! N’estic tota empegueïdeta.
«—Al contrari, us dic. Us en recordeu de la celebèrrima vídua qui, tan carallot, ella, pren adés arsènic de depilar i de seguida es troba que perpereix? Les perfeccions de la natura són imperfectibles. Les dones, com més peludetes, més fragants i doncs més llepables de pertot. La vostra pell vel·lutina, on els diferents tricomes alzinats ens trameten les més lúbriques pudors ni pruïges; foscors de misteri, hom s’hi agaliva ans embadoca davant!
«—Vols dir? Vejam si és veritat. Féssim treballar aqueixa llengua d’or que tens en d’altres tasques més adients!

«I així anar fent. Festeig roent. Amb la vidueta igual ficant-s’hi encar més com cal.

«L’hauria avisat, si no fos que fóssim tan asíncrons, vull dir, d’anacrònics períodes o fragments d’espai desgraciadament malmès en incopsables, i no cal dir molt enutjosament innecessaris i insulsos luxes i llargàries — la vida massa curta per a tants de balafiaments i merdegades — ja quan, seduït de bon principi, ficava mà al sarró, “Vigila, vigilant Jordiet, les dones, els donaràs la màniga i tost t’hauran pispat el braç.”

«Tants d’afalacs, efectivament, la Saltirons s’humitejava excessivament. Se li abraçava damunt el cadàver del (també pòstum) banyut. Fou llavors on amb unció en Gradordi la penetrà.

«Ai, com gaudiren! Com cornacs marietes agotnats ans arrupits sota les cames de l’elefant de vit extremadament sumptuós. O com cap altra truja amb cap altre bergant, de qui l’albergínia sobreïx amb escumes afrodítiques de sèmens i gèrmens d’intensíssim goig. Eròtic sacrifici, tortura sexual, que tot plor de cocodril eixuga, car prou feines han les altres secrecions a rajar bojalment.

«Audaç seducció la del Jordi a la Doloretes. O a l’inrevés.

«Ça com lla, tant se val. I ara ull viu. De joguina de les dones a joguina de les circumstàncies. Pobre Jordiet.

«Per què us penseu que fiquem guardians de creus al calvaris? Perquè els familiars volen desenclavar l’enclavat i sebollir-lo com les conformitats del moment no manen. I això és el que s’escaigué. Un dels cadàvers creuclavats, mentre els amants clapaven pregonament, al bell i a l’agre

de la nit, en acabat d’innombrables cardades, havia romàs de bon matí robat.

«Ai, la desesperació del centurió sense cintura ni cinyell! S’escaguissava prou.

«—Noia, m’han robat un mort! M’esguerraran, m’esquarteraran, m’obturaran tots els traus, em trauran de processó perquè tothom m’apedregui i em punxi amb les llances, ep, i no soc gens estoic, com saps! Millor que em creuclavi jo mateix i s’ha acabat.
«—Carallotet, no diguis disbarats. Agafa el cos del marit i entronitza’l a la creu buida (baldera insolència!), i en paus. Façana per façana, tota creu si fa no fa. El fruit una miqueta més fet malbé, això és tot.
«—Però tu precisament qui te l’estimaves tant!
«—No siguis abstrús ni estruç. Et vols comparar a un mort? Una té febleses, ho reconeix, i fragmentàries inclinacions, més o menys fugaces. No cal ésser gaire perspicu, ni haver preternaturals poders, per a adonar-se’n que una, malgrat tot, és com tothom. Sense goll ni d’altres lletjors de dona amb el cabal genètic pervertit, és veritat, i a tornajornals amb aqueixes trenes argentades que tota bandarra sempre m’ha envejades. Coratge, pinçà meu. Penja, si encar et romanen forcetes, ni que sigui amb estrenu panteix rai, aquest repugnant cadàver insignificant a la creu mancada, i veuràs com riurem davant l’astorament dels ximplets turistes i visitants de sempre. N’hi ha qui cauen de cul, i d’altres la paràlisi els pren, davant el nou fenomen que hom els exhibeix. Quin cataclisme de mortalles multicolors! En fan fotos a betzef.

«La Dorotea era una dona com les qui de debò no caldria sinó que n’hi hagués milions al món. Tot s’arreglava. Les dones fortes sempre guanyem. No cal dir que l’escàndol no anà enlloc. Que la castració a l’engròs entre els

enterramorts mai no tingué lloc. Que en Jordiet i na Doloretes es casaren i tot. Que el marit novell, com adés el d’antanyasses, esdevingué banyut. És llei de vídua, vull dir, de vida, que en diuen.

«Qui es deleixi de confusos vòrtexs amb tràgiques boires que guaiti de trobar-les enjondre, en qualque altra faula on per comptes de gent intel·ligent només hi surtin imbècils històrics i passionals, de tarannà flatulent i balb discórrer, recony. No pas entre naltres, fa?» Féu en Canya, qui, com tot altre ben ancorat enterramorts, trempava amb aquella carrinclona collonada — les creus.

(>>>)

XVIII

(*Faula de l’ogre perpetu i de l’abans mai desminyonada*.)

Regirant entre les eines, l’ogre hi trobà la forca de la fortuna; llavors l’enforcà doblement, un esmolat pollegó cony amunt i l’altre esmolat pollegó cul amunt; la verge així enforcada per l’angèlic monstre llençà hosannes d’orgiàstic plaer. —«Quin cony de sort que tinc,» crec que digué, no pas orgàstica, només fonamentalment feliç que l’ogre la triés, car el lletgíssim fenomen, l’aristocràtic espècimen de malparidot animal aquell, hauria pogut agafar del seu calaix d’eines qui sap quina altra eina que de fortuna de la bona no en portés gens; i en aquest cas ara a la noieta tot li sortiria, no pas com li surt tan collonudament, ans a la biorxa, i quin conte més trist no fora llavors el seu.

Un conte el seu llavors on la protagonista, massa putejada, es suïcida, i diu, fonent-se, —«Quina merda, tu, de món ni d’historiadors que m’ha tocat.» Car s’ensuma apropiadament que existeix, on sigui, lla dalt o lla baix o lla

pertot al voltant, de l’univers, un continu diàleg entre globus planetaris; conversa acadèmica de recòndites disciplines, on si llunes i satèl·lits ja no hi pesquen re, esmem-nos-en un sol individu entre el formigueig del planetoide que diem (què cony hi entén).

Un sol individu i no re tot és u. Siguem clars. Així que no es planyerà ella pas.

Petonejà doncs l’ogre i soparen junts, i tan amics. Ella agraïda, com dic, per la gran sort de la doble violació, car, segons consira, amb raó, —«Prou m’hauria pogut perforar amb la forca de l’infortuni, no fotéssim,» i ell (agraït així mateix) per haver-se estalviat la feinada d’haver-se-la de menjar, crua i tot, per comptes de l’àpat sumptuós que l’ex-verge, traçuda i obsequiosa, no li cuinava. És una noieta bona per a tot. No pas en el sentit simbòlic, en el sentit pràctic. Per exemple, ara mateix, on l’hivern s’atansa, li teixeix un jersei ben tofut i tot.

—Amb aquesta minyona jo progrès, es diu l’ogre, i el meu progrés durà el progrés de la humanitat, car és bo que el violador i la violada s’entenguin com bons humans, entitats rigorosament marginades en aquest univers de mesures de capir incapaces per a entiments com els nostres, tan penosament limitats.

El grotesc ens, adés eixit de les nocives perspiracions de les clavegueres, fins llavors reu irredimible dels pitjors flagells que les patums histèriques del cel no trameten (amb colls erts d’estúpids jutges del dinou, els qui anaven, i potser encar van en certs indrets canfelipútrids, i doncs feixistes i xarnecs, amb un coll de camisa que amb l’empesa els garrota a perpetuïtat) als hesitants querubins qui vivim, orfes, abandonats en aquest conflictiu planetoide votat a l’extinció, i on només hi sura, es veu, la bretolada i

l’excrement, i on, damunt, només el més extravagant vudú no sembla funcionar-hi mica, oblidant-se ara, l’ens grotesc eixit dels deleteris albellons, i amb teatral enginy usant de les més fines metàfores, de tots els hipocondríacs greuges (rodaments, rebomboris, tombarelles, borborigmes) que dilemàtics el metien en dificultats i indignacions sens fi, llença a les estratègiques escombraries els celebrats halters amb les quals músculs no conreava incessant, i s’ofereix, nu i inerme, a les harmonies d’en Cupidó, l’alat menairó del buirac bruixat i els viratons vibràtils.

Ella i ell, de jocs, al parc, nus, s’hi veu, havent-se-la enduta, adoptada molt coralment. I fa, —Noia, ja hi som; som-hi, no fa? Havent inspirat a plenes freixures l’aire puríssim on cap mortal no hi emmerdissa, oi que creus tu també que per això prou calia haver agafat el coet i fotut el camp ben lluny, per a trobar-hi cap bon racó a l’immens univers dels collons on la petja del corrupte no s’hi havia mai mesa?

I ella, esportiva i a l’hamaca, gens atabuixada, passat aquell trasllat electrificat entre infinitesimals àlibis, per òrbites d’estranys arpegis, ara enlluernadores, ara tèrboles, què vols que digui, copernicana, sinó que, —Cert que la cambra d’abans pudia a resclum i pitjor, a ogre dels qui carn no gens fresca desen al rebost per a un dia trist on donzella ni donzell no hauran poguda ni pogut robar entre fronteres, i llavors duta o dut al talec, per valls i monts, fins haver-lo o haver-la descarregada o descarregat, viu o viva, sense aitampoc gaire pèrdua de saba, al seu llordíssim matalassot.

Ah, felicitat de família meravellosament avinguda! I els fantotxes ètics i morals de merda (ha-hà) què hi dirien?

Quin altre jutge fastigós, acostumat al veredicte inic, ho resolia? Conte de por. Tot hi és horror. L’horror de l’adoptat qui, carallot, tradicionalment s’hauria de pensar, molt

il·lusament, que, a part que com dic és un pobre capdecony, ha d’ésser per força (ell! la gran cosa!) fill d’algú tan merdosament superior, car es veu que troba els heroics pares (l’heroic ogre qui el pujava) qui el pujaven ésser de nèxia esclava, quan és clar que és cert el contrari, el seu cabal genètic (i el de son pare i sa mare “naturals”, qui l’únic que foten és boixar a les cegues i aportar la vulgaritat pedestre i animal de semen i ou) essent molt inferior al llur — el dels pares (en aquest cas, pare-ogre) adoptius, qui, com sempre tothom qui es fot un intrús a casa, la cagaven tanmateix fort, car no sols foten el cuguç, i això rai, sinó que (i aquesta és llur horror) qui sap com els surt llavors de boig, o de maligne i dolent i destructor, o de malalt i infecciós, el monstruosament estúpid nou-vingut.

Car quin perill astorador (miratge recurrent!) sotmetre’s mai al vernís domèstic del domini femení! Onades de barroeres faltes tècniques monòtones t’enxampen, ogre venut a les pudendes parts molt enfellonides, iracundes, si mai assages, cuscament, d’empènyer-les a contradicció. Dol execrable se’n segueix. I estrenyiment del jou prevalent. Capitula i complau-te morós a l’amputació i a l’esborrament... A la, d’ençà d’ara, més i més introbable identitat teua, estavellada entre els aglans sebollits per eixelebrats esquirols sense memòria ni deslllorigador ni sentit del lloc on mai no rauen, ogre cadavèric, xaruc com en Titó, qui, encepegant pertot, i foragitat a cops de garguirot, com bernat pudent o moscard caganer qui per descuit de sollaments te n’esguita, qui te’n canta, sinó jo (m’escruix pensar-hi, just com soc i doncs sincer), llavors la lletgíssima elegia que efímerament (com per a tothom) et pertoca?

S’ha acabat menjar verges crues! Les femelles som ara ídoles. Cèsar abdicat, traït, acoltellat (amb ganivet casolà,

de cuina). En pocs mesos, de cèsar per la gràcia, a cèsar graciós, a cèsar desgraciat.

Quin viratge cap a les cerúlies glaceres de la frigiditat! No et durava gaire, l'abortiu període de la recalcitrança. Petrificat davant aquelles absurditats, de tantes de laberíntiques febleses reu, demanaries debades treva. Tot d'una se t'aigualeixen sense remei les guitzes, que al capdavall, invariablement mal adreçades, sempre es torçaven vers tes pròpies natges, subtils al·lels de llufes que només ensumaràs tu, amb obstinació d'aviciat ploramiques qui, sotjat per l'ull diví, s'empal·lideix com melangiosa butllofa que perd gruix i medul·la, entre pànics i espasmes, de massa embarumar-se abans, lasciu, irreflexiu, al magma perniciós que sempre regalima dels bruts botris de la intrusa, borda fillastra de qui l'inherent enteniment, eruditament estableix on i què toca el cacofònic arquet del porós violí esdevingut xorc, poruc i escarit. Galdós conegut insidiós àvol paisatge per a un conte de por fet i fet ben ordinari, llas!

(>>>)

XIX

(*Fauleta de la bella dorment al bosc de llur propietat*.)

Com petit rat ratat, en Brunet Estront cercava arreu bolets dels bons pel bosquet propietat de la seua dona (i per extensió tàcita, també, provisionalment, del seu nou amant).

Autodidacte, expert en art, sap, en Bru Estront, apreciar justament cada situació.

No és el primer cop que es diu, un bri si més no cofoi, que només un autodidacte pot ésser mai un geni; tothom altri qui aprenia amb instructors, professors, mestres... pot únicament ambicionar a arribar a imitador; a imitador més o menys dotat, això també. Cal doncs només anar-hi de si mateix, i veure on hom fa cap; arribis on arribis, tot el mèrit és teu, tot i que no excel·leixis al capdavall gaire en la disciplina triada, car altrament sens dubte (si és prou intel·ligent) sap (ni que només fos interiorment) l'instruït per altri que és una mica un farsant solament repetint recapte après.

Doncs bé, s'escau que, caçant bolets en aquell autumne deliciós de bon temps, de sobte es troba, sota un roure majestuós, l'aparició magnífica d'una meravellosa beutat qui dorm a l'ombreta. Allò és un quadre, vós!

Idòlatra, en roman extasiat. Se li reforma a l'enteniment, vacil·lant entre el magí i el sensori, la vella coneguda frase, «Ací el sacre cos jau de l'única nostra Regina».

I es xiuxiueja amb urc a cua d'orella, «Suat càndid humil boletaire, esdevinc als ulls que prenen nota al firmament per a les cròniques còsmiques, ara mateix mític. Soc, ficat al dia, un altre pobre bon heroic pagerol qui innocentment casaren (reis assassins, perquè no parís prínceps) amb Na... (com es deia? N'Ambrada...? N'Elèctrica...?), la qual és clar que en acabat ell mai no gosés, indigne, d'assajar de penetrar-hi molla.»

Car és clar que la bella dorment, en aquell lloc encantat, no era altra que la seua molt esplèndida dona. La qual somiava miraculosament eixarrancada, i a la qual li regalava de l'encar roent fufa una abundant molt recent lleterada. Segurament pertanyent al seu drut de torn.

Trempant com un maleït (caragol treu banya), en Brunet subtilment, en acabat de fer un volt amb pas clandestí, al voltant del roure, se’n tornava, part darrere, com si no és aquell qui ha vist l’espectacle interdit, ans un altre enderiat boletaire molt afanyadet, car cert que hom li encarregava de bon matí de portar força bolets a la cuina per a dinar, i no pas de romandre badant davant el quadre admirabilíssim que li oferia la natura on l’excelsa beutat clapava bo i remintolant copiosos sémens (amb emocionants emanacions de glorioses aromes de mesc, com els bolets mateixos). Girava cua, doncs, silent i embarumant-se al fragós paisatge, mes no pas sense abans haver-se fregat amb quatre vigoroses sacsades el microscòpic atzeb (l’espotzim dretet, l’ínfim umbó, el vil estaminodi) fins a un isnell i molt modest alleujament.

Misteriós com cap fi esperit, s’escapolia encontinent, amb peus de llorigó, no fos cas, així mateix, que el drut tornés, i de fortes garrotades llavors qui se n’estorcia? Segur que el bon drut l’arrucava i l’ataconava molt fellonament, i amb tota la raó, és clar.

—Així és com fas els deures? Espiant i vagarejant?

La dona li havia manat d’obeir, en tot, el drut del moment. I de no badar boca sinó per a regraciar-lo cada cop que li ordenés qualque feina. Qualsevol feina, per feixuga que fos. Li havia dit la dona, sense romanços:

—Cada cop que soc amb un ver home, és ell qui, després de jo mateixa, mana. I prou.

Mai no li ha sabut greu d’haver caigut a les delitosament esmolades urpes d’una deessa. Sempre ha estat el cuguç perfecte, ço és, el masoquista quiet i efectiu en acomplir totes les tasques que hom li encomana, i en complaure’s

infinitament d’ésser aitan dolçament complaent. El masoquista quiet i dependent, incapaç de viure sol, sense el seu arbre immortal on s’arrapa superficialment com amorós bolet.

És a dir, cuguç en cos i ànima, dedicat a l’obediència, res no li dona raó de viure altre que d’ésser útil a la directora, benauradament amb ell sempre molt severa, i sovint molt enjogassada i joiosa (i inventiva) amb els brutals, tan lúbrics, estellons qui incessantment no es carda.

Es diu, «Prou pots. Re altre no et trau, ni que només fos lleugerament, la insuportable angoixa del repatani esfereïment ontològic, de l’eterna inexistència a la qual ets condemnat (culpable!) tantost no et moris (com qui diu ara mateix). Tantost àdhuc, així mateix, tot no es mori. La fi del món tothora imminent en un univers al capdavall tan fràgil.»

I s’ho reitera, «Si mai m’erigia, erroni, en altre que en allò que soc en la pregona realitat, un cuguç sotmès d’arrel fins a capçana, un cuguç qui obeeix incessant en submissió molt afrodisíaca, pobre de mi, infeliç... Infeliç rai! Sempre. Mai haig de caure en la maligna temptació de no obeir-la ni en el detall més humiliant ni ultratjós ni mínim. Només seré feliç (efímerament, ja ho sé, mes poc hi ha re altre) en l’acció d’ésser-li l’ase de tots els cops que vulgui per caritat etzibar-me (ja fos directament, o bé empoderant-ne cada drut qui al moment s’escaigui, ver home, de dominar el paisatge).»

Fou llavors on, solivern, sense flota, únic aparentment en la seua espècie (no pas adotzenat i negligible com un beneït cuguç qualsevol, atrapat en cap cercle embruixat, ans, aquesta vegada, pels ventissos déus oblidats, assenyalat — l’insignificant cuguç — amb una troballa esborronadora),

trobà un gros bolet semblant al reig foll, mes, damunt el barret vermell, sembrat, no pas de volves blanques, de diamants dels quirats més idonis.

Que contents que n’estarien el drut i la dona!

Molt extravagantment iridescent, i no cal dir clafert de benaurança, corria a portar-los-hi!

«Troballa astoradora, ausades,» es deia, «veurem quants de mastegots no em costarà?»

Allò el féu aturar-se un instant. Veia el drut, o ambdós, el drut i la directora, exacerbats, retributius, i en orrupte tot seguit àdhuc haver-li rompuda la maixella (o pitjor) amb qualsque mastegots ben adreçats.

«Malament rai. I les garrotades encar com aquell, tu, prou n’haig l’habitud, de rebre’n aitantes com calgui, o com déu — vull dir, la deessa, és clar (es digué, fent-se una guerxineta) — no mani. Allò que m’acolloneix són les seqüeles, les conseqüències, del galdós present que, molt il·lusionat, no els duc.

«“Cal no despertar la bèstia carnissera,” diu la dita. Sobretot si la tens a prop. Si dorms al mateix sopluig i tot. Qui sap si la meravellosa cariàtide qui sosté la immensa soca del roure més noblement massiu del bosc (ni l’atlant qui de cops s’hi posa), darrere llur marbre impàvid, no amaguen la bèstia furibunda qui s’eixorivirà plena d’una brutal bojal pruïja cobejosa de posseir i d’arrambar encar més de superfluïtat merdosa!

«Els portaré, pobrissons, tants de maldecaps de cobejances boges! Car són humans guanyadors, l’avarícia els regeix, assedegats esmeperdudament per a heure encar pus. Em

demanaran que els digui urgentment on trobava aquell prodigi. A quin esparpall esplèndid no trobava l’espècimen.»

—On ho has trobat? On ho has trobat! D’on ho has tret? D’on ho has tret!

«Amanint i esperonant la qüestió amb la plugeta concomitant de clatellots. Què els respondré? Amb vaguetats.»

—Pel bosquet, pel bosquet.

«I si els revelava que em prenia un pànic distant, quan, pels volts d’un patètic oasi boscà, havia perdudes les llisquents lentícules? Què me’n dius? Se m’apiaden? Màgicament emblanquinat, i ells tot d’una penedits, amenitzats, vull dir, aromatitzats, amb el dolç perfum de la contrició!»

—Ai, el nostre estrontet, cagallonet preciós de la mama, ha perdudes les lentícules...!

«Què dic? Creu-t’ho, no hi ha perill, carallet! Un metrallat afegitó de cops per haver-les perdudes, és clar. Carxots de part de la meravellosa i, més fortets, els del darrer Mirabell, qui sé que es deleja privadament per a fotre-li un altre fill per a encolomar-me’l, benauradament sacrificat novament, tan beneït que no em volen, pobrissons.

«Calla. O se n’adonaran que duc les cames totes escoixengudes i faig llavors veure que me’ls estic confessant.»

—Passats uns esbarzers, per allà endins. No ho sé...

—Mentider, monçonegaire! Fantasista, fal·laciós, falorniaire, fetiller! Flautista, fabulista! Bàrbar! Prestidigitador!

«Com ho negaré? Qui se’m creurà? Me’n pervindrà la mort? Massa enfurismats, pagaré les meues vaguetats amb la trista vida? M’esdevindrà com s’escaigué que li esdevingués a l’anegueta lletja qui ponia els ous d’or, i al capdavall no era sinó un cigne mascle qui només ponia caquetes normals?

«Saps què? Tant se val. Esbarriaré, com qui eixerit gita daus trucats, els diamants, i així, ben sembrats pels voltants, qui sap si mai, de reigs folls tan especials, no en pujaran d’altres, i llavors, au, que els esdevingui a d’altri la pega inexhaurible de rebre la maledicció de la divina troballa. Hom se’n renta les peülles, una altra víctima trivial. De néixer s’ho porta.»

Ço que al capdavall es veu que prou féu (espargir les gemmes arreu), espiat només pels ridículs faunes, o millor (car s’esqueia de més a més que, encastats a la soca del vell rouràs, darrere el davant on la bella dorment amb tot luxe no jeia, o raïa, hi havia trobats quatre o cinc bolets, blancs impol·luts i de tofuda cabellera, dels apellats «barbes de sàtir»), o millor, doncs, els sàtirs barbats, qui tots plegats, follets de forest encantada, li havien per començar potser fotuda la putada de plantar-li l’esquer adamantí amb l’ham de mal picar-hi, i en acabat d’on tots els maleïts damnatges de la letal avarícia no supuren, àvols malparits humans. Sí ves.

(>>>)

XX

(*Faula de la mare i son fill el babuïhom*.)

—En prostració abjecta, com una espurna de fosfè en l’eterna foscor, inversemblants, els escarcellers qui tan bestialment no la torturaven se li cristal·litzen a la cel·la. L’exigua cel·la n’és ara plena de gom a gom. Hi put a bòfia, abominabilíssima fetor de carnisser qui fa centúries que gens no s’ha rentat. Esguarda’n les estúpides faces enemigues, d’erugues afamegades, àvides i sense quest.

—Balenoide, se’ls peta la mare molt flairosament, car com es sabut prou caga ambre gris. I els cagats escarcellers horroritzats (àdhuc de la bona olor?).

—Cap recança la mare a servar secrets. Secrets arrelats a l’ànima. Trepitjats pels esdeveniments viscuts i nogensmenys reapareguts sencers, sense mancances, si mai calgués.

—Si mai pogués eixir de la gàbia i pogués aleshores tornar a albirar els fars que menen als aixoplucs els ardits desvalguts qui foren abans torturats com ella sense que mai no revelessin tampoc re d’autèntic! La bòfia repulsiva no n’extragué mai sinó baboiades, que es cregueren, perquè què altre podien fotre, i, damunt, essent com són uns impedits imbècils, amb uns cervells excrementicis sovint petrificats en fòssils d’aparença monstruosa. Tothom qui ha vist llurs cervells en cap mena d’autòpsia s’hi trobava hemorroides on els no pas bòfies hi tenim entortolligats magatzems de nocions més o menys potables.

—«Si (amb nas anòsmic!) sotges de fit a fit llurs cervells en forma de caguerada, te n’adones que tots aquells fastigosos giravolts tous són hemorroides,» digué als estudiants un dels cirurgians professors qui els ho mostrava.

—Ambtant, embriònic, lluny dalt de tot del punt de partida de la voraç vagínula, i com qui diu d’enceb engreixat amb

escreix (vol sortir com un tret, en escruix), ventríloc, ja es demanava el potencial infant quins podien ésser els perquès de l’existència de les mamelles, sobretot de les mamelles astronòmicament enormes; les donotes qui les han de traginar amunt i avall, es deia, pagarien de grat un parell de vigorosos lacais qui els les transportessin, amb una post ben plantada, i corrent o caminant o ballant o asseguts o dormint o cardant, sempre davant, sempre davant. Imatge risible, cavà?

—Sense fer cap cas de les mudes cavil·lacions de l’infant paràsit, la mare, la qual no s’ha d’amagar de re físicament, i que, per tota panòplia, al seu pit, a banda i banda de post, no hi duu sinó dues dunes (conspícues en llur enormitat) que canvien de posició, no solament segons els moviments de l’individu, així mateix evidentment segons els huracans del viscut.

—Pertany, el nyec innat, amb molt d’urc, a la colla, anava a dir dels ximpanzhomes, mes sos pares (car foren múltiples) foren tots babuïns. La mare humana, fa?

—M’anomenareu, fa el fetus, babuïhom.

—Hom neix com neix. Viure és tot casualitat. Hom prou n’albira ulls clucs l’arbitrarietat (de néixer i amb quins atots dins). “Ulls clucs” (car en tenim prou amb les vibrisses i els pelets rictals — rictals, no pas rectals, car no és pas que ensuméssim — ni doncs “veiéssim” — amb el cul).

—Pusil·lànimes i volpells qui es complauen en ramat a la destrucció del proïsme, i llavors que els malignes trossos de merda qui els manen de fer malbé persones i béns els lloïn i els omplin de medalles de llauna rovellada, els bòfies, cristal·litzats màgicament cascú en individu egregi en presència de la mare, i tanmateix atapeïts tots plegats en la

mateixa infame gàbia ínfima, s’arrambaven com mesquines gosses castigades als murs morts on es volien fondre com cadàvers sotmesos a putrefacció acceleradíssima.

—«Moments lírics, d’inspiració forta. Apagaré la ciutat i encendre els fars,» s’ha dit, poètic, algú (ell!) amb la potestat de fer-ho. Cent-mil anys d’acolloniment i d’agemoliment, i també de verí contra l’intrús — l’atacant sobtat, el drac petit o gros, potser sents o t’esmes que sents com li estridulen ominosament les escates a la carn mentre se t’atansa, altrament silenciós com qui et surt davant, i amb una destral et migparteix o t’escapça o t’ascla daltabaix — reneixen sense avís a la memòria de tothom.

—Centelleja la nit com cua de gall, i els arabescs dels budells de cascú s’arrenguen en creus gammades. Els trists betzols de cervell podrit qui, per exemple, cremen llibres “bruts”, “perillosos fullets de virulent masturbació”, alhora i sempre sembrant jull, sègol banyut, vergonya i antipatia, veuen arribat llur dia de fi del món i d’expiació d’idiotes culpes empescades, i exulten com datspelcul pels camins de baix, tot aixecant els braços al cel, no fos cas que manquessin l’ascensor de fum pudent. Que ningú no passi pena ni angúnia, però; prou aviat seran anorreats per carrincló rapte “místic”, ço és, infernal, o ja per deguda abducció sàdica entre mutants si fos possible encar més lleigs que no pas ells.

—Car, a la presó dels atapeïments letals, la veu novella del nounat qui s’ha torcat el llepís sense basques ni vomituricions, i alhora s’ha treta d’una revolada la benastruga capa de guspirejant tel àmnic, ventríloc, com dic, anuncia, greu i amb veu d’aguerrit explorador del cosmos, que no s’apunta pas al malbargany del món, i que, únic en la seua generació, car no naixerà ja ningú més fins a la Renovació (ço que tant pot voler dir mil anys com,

segons, cent-mil o més), ell, darrer dels nascuts, farà d’una puta vegada, collons, net.

—*Com qui rau al mesenteri vivim al castell aeri.*

—*Només podrem subsistir amb un president pollós/ I amb una dona absolutament puta.*

—*Pels espais sideris amb cony tronat/ Cada elector es carda qui a la mà li tomba.*

—*Tot fet que hom fes és feta per al nostre mentisme/ De desbocats consirs: fumets de metopi:/ Idees esvaïdes tantost desconfit el son/ Dèries indelebles al capdavall fungibles.*

—*Recança i regust de somni indesxifrat/ Tasts de prunes agres de castell que es fon*.

—Va ploure jorn i nit. Llavors anacreòntic s’esmunyia entre les reixes. Podia volar, crec! Car no pas que s’estimbés. Com ara un vent furient de baix se l’enduia amunt. Més tard, mai antic ni pansit, vivia bastint ciutadelles a l’espai. Àdhuc, en acabat de qualque col·lisió, amb crosses, com ranc cosmonauta, el veies passejant per l’espai, vestit amb mortalla i fumant el calumet.

—Amb els segles que s’escolen, el sotraga la monotonia que li forneixen les constel·lacions, esguards emmudits, reduïts al silenci ran el clima somort de les messions eixutes, sordament proposades per un cel fatu que no aposta sinó buidedats tòtiles al joc de les significacions, inanitats sense solta ni volta.

—Per als de baix encar amb prou feines sobreviscuts els queien els estels a nombres inoïts:

—*Queien estels a nombres inoïts/ La lluna esclatava com testa afetgegada/ La nit era la capa arnada de la mort*.

—Cercàvem esmeperduts cap forat on amagar-nos: Un forat un forat...

—*Mentre la carn em passejava l'esquelet/ Se me n'anava en pensaments el cap:/ Soc fill d'un malefici/ Soc del no res encarnat el fútil sacrifici/ I de les cigales dels gegants llurs lleterades/ Que tothora esclaten en enlluernadors focs d'artifici/ Astorat n'enregistr aitants com puc/ I amb greu desfici*.

—Com tot macip qui reïx a transformar la corralina on li hauria tocat de viure en indret ultranet al cap de no gaire, allà soc, com ara benaurat ascètic en imaginades pagodes albes on, en diàlegs de prodigiós nihilisme gens tintats de follia ni de sofres ni d'abstrusitats, hom rau en rabeig assenyat, en casa oberta per tot de vidres antibales a cada costat, d'on claror immensa no en neix, i, dins, lluny del fred, vapors constants d'aigua calda als fogons solars. Amb, fora, sempre vist, un pati amb flors; un pati ordenat i harmònic que dona un rampeu al pati del petit Stendhal a Grenoble.

—Efectivament, car tot allò vist al mirall del magí somiador era adés ben burinat a la paret tenebrosa de la cel·la on ens podrírem, eons ha, la mare i jo. Ça enrere, tot era més clar. Ara et trobes tant d'indesxifrables. I resta tantíssim per escrutar!

—I roda, tot roda... I fins que de rodar no dirà prou, corroït, rodant, tot roda... Em roda, romput...

—Babuïhom, acontenta’t; ton passatge jaquí petja; feres del cel paella; tot es fongué després que tantes no et ponguessin...! Traumatonàstic d’ençà de pinyol, gelós pujares fins on les sedoses hèlixs de tos vaixells no volgueren. Què altre hauries volgut?

—Oi que tot és prou, arribat a una certa distància? Al capdavall, què som sinó simis?

—I els gregaris espectadors d’aquell egregi tort què gosaren mai fotre? Constipats, delicats, de color de rovell com espinel·les, llurs fluctuacions al buit, mutilats, no significaven al capdavall mai sinó que hom retut, i no feia pas poc, potser d’ençà del punt d’arrencada i tot, prou s’havia.

(>>>)

XXI

(*Faula de la marastra i son fillastre*.)

Damunt les llambordes, abans d’eixir del tot del poblat, per la finestra, rere els cortinatges, fórem testimonis de la banal ocurrència. Dues conques (dos letàrgics llangardaixos) es passejaven sota l’aiguat, i sengles llamps les virolles dels paraigües els els fonen, amb l’afegitó menys espectacular de llurs morts concomitants. Romanen part de terra, negres escarabats socarrimats.

Enmig d’enlloc, més tardet, s’havia mig aturada la pluja, i quan el nostre postilló rebia un altre llamp no sé pas si a la coroneta o al capdamunt del fuet alçat, son cavall i ell romanien estoneta atuïts i ma marastra i eu ho aprofitàrem. Davallàrem del carruatge i en aquell indret solitari assolírem fàcilment d’arrecerar-nos vora el camí, rere unes roques

amb crespinells i herbes de sant Segimon, i ens ficàrem a cardar. Als meus tretze anys i als seus cinquanta cardàvem aquell estiu pels descosits. Ens enteníem d'allò milloret. Fou solament més tard, durant la meua inquieta adolescència, que ens desavinguérem filosòficament i les nostres relacions s'estroncaren d'espetec.

Me'n record de la desafortunada avinentesa. Enraonàvem de què fora un home lliure, i quan li vaig dir molt sincerament que era poder anar a cagar a l'hort, i sobretot si l'hort era teu, car només qui pot anar a cagar a l'hort tot sol i qual vol és ésser lliure, tot d'una, tigressa i heroïna, em canta ferotgement les quatre caterines. Em va dir que era un poca-substància (i subversiu, i doncs denunciatori) i que la sola lícita i possible llibertat és la que, com qui diu per ucàs natural i diví, pertany a qui, per ric, pot permetre-se-la.

Quant al poble servent (hom ho segella a casual cop d'ull cada dia), la llorda xurma servent (si no serveix, es panseix i mor encontinent), l'eixam de bípedes tuixegosos, amb llur zumzeig marejador i llur zum-zum irritant i pestilent (gregaris infames i infamants, totjorn se t'agrumollen arreu, com estronts, com boldrons de femta), és palès que deuen amar molt coralment llur jou, i que en gaudeixen de continu com de dolç perpetu cony, individualment i estretament cargolat i amb molt d'urc i benaurança, dut de talismànica i amulètica baga o joiell al coll...

I amb allò (amb aquell discurs banal) em descobria que era una marastra ordinària, de pensa convencional, no pas gens poètica ni pregonament elevada com la pensa del tit.

Quan ets tit i et foten anar a escola, ja no ets tu, ets un escolar. I al quarter ets un soldat. A la presó un presoner. Al manicomi, un boig. Al monestir, un monjo. A l'oficina un desgraciat buròcrata. A la fàbrica un obrer, a l'asil un altre

fètid vellard, amb la família un familiar, etc. Mai no ets tu-tu. I mai no pots cagar en pau. Has de cagar en comunes, i, pitjor, en canfelips comunals, en latrines, en cagadores més o menys municipals, sempre en companyia, sempre emprenyat pels veïns i llurs emprenyadors cagars, llurs pets, llurs pudors, llurs xerreres, llurs sorolls, llurs hostilitats, llurs fustigacions. A l'hort, a l'hort! Única llibertat. Cagant lliure i sol, sense presses, sense nassos, sense ulls, sense llengües, sense dents, sense vigilants, sense amenaces, sense cops d'esperó als flancs, sense investigadors de merdes ni comptadors de temps de cagaments, sense infiltracions, sense delators, sense admonicions, sense directors, sense censors.

Dura separació que representà tanmateix ma manumissió. No m'hi estendré. No fa al cas de la present situació. Mes diré que fugia l'escanyadora satrapia i, epeòlatra, em metamorfosava, com tot literat, en llepaculs, o en llepafigues, en afalagador sicofant (cal guanyar-se les garrofes) dels imbècils qui et publicarien (només viuen de les treballades prestacions d'altri). Qui vol descendir dels núvols sempre rosats, d'on divertit albirava, independent, com es reprodueixen eternament les mateixes forassenyades miserables malalties mentals apellades relacions humanes, per a malmetre's perdudament nafrat entre sorres i cendres, abandonat en el desert xorc de la perfecció honorable on de menjar, per a no dir no gens, no gaire?

I en acabat com els ho expliques? Als bòfies i d'altres sospitosos elements qui pertot on vaig quan tinc vint anys i pocs més em prenen per pederasta, per pedòfil? I haig de fotre el camp ben lluny abans no em vulguin engarjolar o àdhuc ja occir a lloc. Car a part que qui es defensa de la difamació entre l'enfalorniada plebs òlim inculcada en les creences més repugnants, tothom prou coneix la bòfia. Cas

rutinari: la matusseria i el vilipendi bofiesc engegant un esgavell general entre l’esparracada rampoina. Així que som-hi. A trobar fills hipotètics, putatius plançons, enjondre, tothora enjondre. Això rai, arreu en creixen. Fins que no serà massa tard, és clar.

Em demanava quants de fills li feia a ma marastra els dos o tres anys del nostre intens afer amorós. Mon pare, dinosaure tip i petaner, se li’n fotia tot (que no fossin els negocis, i quin negoci més gros que el de la guerra entre servents?) (som ella i eu sos enviats al consell). I on els ficava (els fills ma marastra) quan se n’anava a la masia de sa tieta a la Dordonya? A què fer-hi sinó a donar a llum a un altre petit meu, del qual mai no n’he hagut notícia fins que, més assentat, no hi he pensat. Per això, doncs, quan me n’adonava, guanyant enteniment en els anys posteriors a la idiota adolescència, havent estudiat filosofia, i filòsof de tarannà que ja nasquí, que fos tan amic dels minyons i minyones, del jovent més tendre del lloc on em trobés. No fos cas (ca?) que fossin mos fills?

Tant se val. Ja ho sé que tinc raó. Tornem al tema que ens ocupava.

Aquell jorn enllestírem la nostra estreta i ens n’adonàrem que tant el cavall com el postilló, esdevinguts nadiuament escopòfils per llur pobretat i doncs per llur condició de súbdits, no pas d’actors lliures i estorts, amb guanys molt segurament desats, i doncs a qui es llegut de cardar amb qui vol quan i on vol, ens esguardaven, com qui diu totalment refets de l’electrocució, bo i miraculosament trempant rere les roques, el postilló amb la faldilla aixecada i en postura de sacrificada esfinx, lliurant-li a son eqüestre muntura (eqüestre muntura, car sa muntura el muntava) sa roseta, és a dir, son esfínter jussà de cavaller, ample i franc, avesat no solament a anar assegut hores i hores damunt la

trontollaire enselladura o àdhuc la valsaire gropa, sinó així mateix, com tot gran presumptuós noble personatge, a ésser privadament percudit repetidament per vit equí.

Espontània com flamarada d’infern, la marastra, sense mica de compassió, com farmacèutic qui abans la cicatriu no es tanqui t’hi aboca a trompons terribles corrosius, quin escàndol estel·lar no es manega llavors! Com prestigiosa hidra lliurada a la batalla, els suggereix ans esperona amb la punxeguda mangala de platí i diamants que s’arrauleixin, endins del bosquet d’allà baix, justament a una silenciosa clariana, car ara simbòlicament els endollarà, esfínters jussans amunt, no pas cap dolç tendrum de vit equí, ans el ferro vil de sa tirànica mangala que espurneja amb els iracunds electrificats vectors de son natural indiscutit privilegi.

Car si tot al món és joc de daus. I a qui toca, toca. I si li (si ens!) tocava aristòcrata, què hi fareu! Fotre-us i prou. Si som un dels oligoelements, vull dir, un dels extremadament rars elements afortunats pels daus del fat (als quals doncs ens ha tocada la bona en perpetuïtat, la bella per a la puta eternitat, vós!), què hi pelareu? Re! I vosaltres, hom us clissa d’una hora lluny. Bàrbars ignars i virulents, remintolant idiotesa per cada porus, contaminant-vos-en mútuament. I quines antenes més anèmiques, atrofiades, grotesques en llur deformació! Curiositat anatòmica que prou us “insectifica” com cal. Signe de molt mesquina intel·ligència! I d’instintiva obediència! Així que per força que us hagués de tocar sempiternament la lletja i la dolenta! Prou sou al lloc que us pertoca! Són els febles filferrets que denuncien quins microscòpics opacs cervells no heretàveu per força dels vostres avantpassats! De tal buc tal eixam. La superba comtessa qui us puneix amb totes les de la llei, és clar que en deu conèixer molt més que no pas els rudiments que amb prou feines no sé pas si mai

us n’ensumareu. D’on no n’hi ha no en pot rajar. Tot ric ho sap tot i més, dels seus servents. A endurar doncs el despietat tacó, i més tard, si sou encar vius, a fer la mà.

Pútridament esguerrats per la superstició, aitant el cavall com son postilló se sotmeten ras a sos dictats. Mentre els atacona, la severa mestressa no tolera cap mal gest ni piaf. A cops de molt preciosa (i precisa) mangala, turments a les turmes d’ambdós rai. Batzac rere batzac. D’ençà d’aquell migdia, quants de mesos de forçada castedat per als amants! Dos parells de passius collons durament castigats, i això per a no insistir en l’escumosa aplàsia dels esfínters jussans durant pel cap baix sis mesos o pus. Un cagar llavors d’orquestrals gemecs, i aïnades i eguins.

Ostentós carruatge amunt, com els senyorassos qui som, ens asseguérem com déus, i anant on anàvem, sense por de cap bandit, abassegadorament armats que sempre anem, crec que ens endormiscàrem. I què somiàrem? Re. Els rics de debò no somiem. Vull dir, no somiem de debò. Somiar no ens cal pas. Tot els somnis se’ns tornen immediatament realitat a còpia de pistrincs, de patacons, de calers, de parnors (perquè m’entengueu).

Fantasies, sí, veus? Ni somnis ni somieigs, mes fantasies, oi, i tant! Per exemple, tota persona altra, tothom altri, els veiem com els veiem, ço és, com els volem veure al moment que ens dignem mirar-nos-els. Metamorfosats. Transformats en miracles. I llurs metamorfosis són instantànies i varien interminablement. Postillons i cavalls, tant se val, tots els animals al món hi som per a jugar-hi. Com naips, com atots. Només restem persones els qui manem als jocs i els menem. I sempre guanyem els mateixos. I ull viu. Si mai perdéssim (impossible, ja ho sé), malament rai per a tothom. Tendríem molt mal perdre!

Ells juguen a llurs jocs, nosaltres en els nostres, tret que en els nostres ells són joguines dels nostres jocs. I no són persones, són cocodrils, rats, espiadimonis, muriacs, aranyes, paparres, centpeus... Cada animal, tant persona com no pas persona, té si fa no fa de tota manera, és conegut, els mateixos atributs i els mateixos detalls pel que fa als trets i a l'organització general del cos. Tothom tenen (els animals-animals i els animals-persones) ulls, nas, boca, potes, sexe... Cap dificultat doncs a veure en cada animal una persona, com en cada persona un animal. Només nosaltres, si de cas, ben mirat, som diferents. Superiors. Àngels. Espirituals. Benaurats per tots els déus dels innombrables catàlegs sacres, com sabeu! No caguem. Ni rotem; ni petem; ni sagnem, ni bacteris ni saprobis enlloc no ens ocupen ni ens ocuparan. No fem mai pudor. No ens corrompem pas. No ens morim gens. Ascendim com fum a diferents reialmes en trànsfugues òrbites. Som els propietaris del secret-secret. El secret més secret. El secret que mai no trobaríeu ni que tinguéssiu prou pesquis per a cercar de cercar-lo.

«—En Lleir Sükon i la comtessa Cuntcumagan!» Anuncià l'enrancit lacai quan férem cap a palau i entràrem. Tothom, reis i prínceps, cartilaginosos, se'ns apropinqüen. Bútxares qui som tots plegats, només fictament amables guatlles, estrafolles, diu tothom a tothom altri. Repulsives ganyes les dels nostres col·legues al nou consell de guerra. Indiferents, sense neuròtics escrúpols, cascú persuadeix el veí que els més espaordidors mitjans d'anihilació general són necessaris per a la robòtica host. Capciosa resolució aprovada unànimement. Ni molla de frustració entròpica. Pels finestrons badats s'insinuava, esglaiador, el Sol.

Com erupció de pus infecciós en madura butllofa a la tensa pell de la bombolla on ens rabejàvem, les buides converses esclataren. Era l'hora del descans ben guanyat. Embolicats

en capes i capes de sucre, hom es complau, per tota musica, en el disseny rapsòdic dels aürts damunt l’enclusa.

—Qui no descansa, més de pressa a la mort s’atansa — remarcà, viu, l’hereu d’un monopoli.
—Els impulsos i llurs emocions, heus on rau el pinyol per a l’entesa del comportament de les puces i els polls qui integren allò que en diem sàviament el vulgar — féu el duc.
—Tantost arribi mon gendre, partiré — apuntà la duquessa.
—Cronologia ininterrompuda de contingut espuri, la història. Baralles de psicòpates. Ah, l’enyor! La nostra horda d’idiotes diarreics nans, fulgents homuncles sarraïns, llurs deplorables sabres que insadollables trossegen carns de cossos fins ara drets i vivents, mes qui es veu que no colien el maligne príncep prou com cal — comentà un, a tall d’arxigeneral un altre arcà arcàdic arcont.
—L’esclat fantasmagòric és immanent a tot distant horitzó. Els fils perniciosos de la pluja còsmica... Hom s’hi amusa un ou. Cru i apàtic, l’oceà subversiu s’engoleix tota mena de vilatges i llogarrets... — sentíem quiratar de prop, en veu mel·líflua.
—En l’opulència hi ha tota la ciència — féu, togat, un doctor exquisit.
—En precària salut, esdevé una altra destructible joguina dels terroristes a l’hospital; plens de menyspreu i fellonia, criden que cal salvar-li, no pas la vida, l’ànima! Quin tip de riure tots plegats! — respongué un altre.
—Per a viure com cal, cal sobretot fer cas d’allò que t’aconsella el clítoris — alliçonà na Cuntcumagan, ma marastra.
—Tantost acabada la infantesa, tot és balb sòpit epíleg — vaig afegir, disgustat.

(>>>)

XXII

(*Faula de l’anagnost orb*.)

L’anagnost orb s’havia après mant de text de cor, i pel toc del volum sabia què hi ficava; confiava que pogués així conservar la feina pler de jorns i nits de lectura memoritzada.

L’anagnost del palau es tornà orb no pas de sobte, ans gradualment. De primer a l’ull esquerre, una taca rodona i tota blanca se li avantposava davant cada lletra, de tal faisó que, per molt que tombés el cap o l’ull mateix, la taca sempre es col·locava fent nosa al centre del text, fos el que fos, i tots els li desmanegava.

Amb l’ull dret, doncs, llavors, molt sèdulament, l’anagnost llegí tot sol jorns i nits, i es desà a la memòria d’altres clàssics a part dels que ja coneixia d’haver-los recitats tantes de vegades.

Més endavant, com prou era de témer, a l’ull dret aparegué una altra taca idèntica a la primera. Ara no pas que fos orb, mes cert que de llegir, gens no podia. Llavors, quan a palau li ordenaven de llegir davant els qui dinaven, o durant certes nits vora el llit del sàtrapa, o el llit de cap de les odalisques principals, tantost podia, proposava volums, que en triessin, i en triaven un dels seus, o el triava ell mateix, i feia com ara si el llegís. Ningú se n’adonava que no llegia, que només bellugava els ulls de cantó a cantó.

Allò durà tant com durà.

Aleshores, passats els mesos, un jorn nefast, aparegué un ministrer qui pretenia saber de lletra, i com se n’adonà que el vellard llegidor anava de tant en tant a les palpentes, cobejà el seu lloc vora el dictador i volgué demostrar que

l’anagnost ja no llegia re. Li ficà davant llibres desconeguts, i escrits en llengües estranyes. I és clar que l’anagnost se n’adonà (eren llibres de toc nou), i tanmateix els llegí com si els sabés. Volgué llavors el bare arribista demostrar que mentia, que al llibre no hi deia allò. Però qui se’l creia? Només qui sabés llegir la llengua estranya; a part és clar que, llegir-llegir, ben poca gent, per a no dir cap, vull dir, ningú, entre els de la casta guerrera qui voltaven el fastigós representant del podrit llunyà monarca.

A més a més, l’anagnost, quan no llegia els texts clàssics que tant (i sobretot als principals de la cort, amb dret a manar-li d’esmerçar-se a la tasca) no els abellia de sentir repetir de continu (com s’escau amb els infants, i amb d’altres cervells puerils i fanatitzats, com són els dels pecs esperits bèl·lics i religiosos), llegia, als llibres nous, unes històries tan emocionants, tan plenes de passió i d’eloqüència, que qui se’n planyeria?

Car això havia descobert el veterà anagnost, que si no sabia el text, això rai, podia explicar, fent veure que eren als fulls de davant seu, algun dels seus somnis i malsons més recurrents. I allò (de tornar-los a veure mentre els contava) li feia reviure totes les colors i tots els sentiments (les pors, les joies, els plaers artístics) que havia ja sentits en viure la vida autèntica del somni.

Els explicava les aventures dels herois a les biblioteques infinites on cada volum era tan meravellosament il·lustrat. I com l’heroi i l’heroïna havien de cops perdut el quest de l’altre i es cercaven per viles gegantesques amb gratacels i zigurats que escalaven l’empiri i eixien àdhuc d’òrbita. I entraven a monuments immensos d’esclatants estances amb incomparables quadres, que descrivia, extravagant i entusiàstic, amb tots els ets i uts.

I hi excel·lia, doncs, com dic, en les descripcions de tots els miracles perfectament vists mentre dormia. Els vehicles, l'arquitectura, la pintura, les cerimònies, els espectaculars sacrificis... Car tot text i tota il·lustració, tard o d'hora, hauran habitat al somni. I del somni n'hauran eixit per a tornar-hi. Per molts de mil·lennis que mai no s'escolessin.

Sovint, la narració esdevenia anguniada, angoixosa. Hom era a la mateixa vila d'altíssims, sobergs, edificis, però no pas enlloc cèntric, ans als indrets miserables, i hom se n'adonava de sobte que no sabia on parava l'hotel, i de tota manera tant se valia, car n'havia perdudes les claus, i no recordava ni a quin pis es trobava, i pitjor, havia àdhuc perduts els documents que l'identificaven, i es veia limitat a viure molt temorosament i amb resguard entre malmirrosos i ominosos indigents; llur malignitat sovint palpable, llurs mans i armes tostemps a frec d'esgarrifada pell.

I s'esqueia llavors, efectivament, que un gàngster de la seua coneixença assolia d'enxampar-lo en un dels atzucacs més infectes. I li apuntava la ballesta al cap. Volia la seua comissió de totes les vendes i intercanvis de llibres, quadres, cases, i vehicles... Vehicles supersònics, rosats i daurats, esplèndidament lluents i espurnejants... I l'heroi, esdevingut, per culpa del malson, víctima, li volia fer veure al gàngster que quin argent volia que li donés?

Que tot l'argent que li donaria fora argent ja no pas ful ni fals, pitjor, eteri, inventat, fumós, inexistent... I així mateix que el dard amb què l'occiria per tot pagament fora il·lusori, car al capdavall tot era somni. Un somni més d'aquells on ens perdíem al malson del viure.

Què en volia saber el maleït sicari? Tanta d'obscura filosofia certament l'embogia. El desesperava. Tremolant, disparava doncs nogensmenys. I hom es despertava cridant d'esglai...

I que content de tindre a la vora del llit una calda carn de dolç amant molt comprensiu, no pas?

Car així és com abans de la fi no es retrobaven, bella heroïna i molt ardit heroi, vells èpics companys perduts un instant dins la inacabable aventura del viure bo i somiant guerxat, per a somiar o viure, d'ací endavant, dins del que fos possible, molt dretament i com cal... I no cal dir, molt benauradament.

I les odalisques, vós, és clar, amb quins fins setins ni samitells policroms no ens eixugàvem llavors (saps? les llagrimetes!

(>>>)

XXIII

(*Fosca faula de la fula folla*.)

La formosa actriu circense dels estripa-drapets tan gimnàstics es deia Imma Korolenka. (Es feia dir oimés na Culada Aknelorok de nom d'artista quan n'era al teatre de varietats, on feia papers de folla, i, de més a més, segons els costums de l'indret, es despullava de més o menys roba en les seues escenes, com dic, de folla còmica). Na Culada A., monument de l'antic vodevil, encar hom recorda ses molt cèlebres i libidinoses aixelles rosses. Als circs ambulants, de ben petita hi aprèn, provocatriu i fragant, d'acròbata, d'equilibrista, de malabarista, de contorsionista...

Llavors, als dotze anys (on cert que és ja prou ben feta, tret que ni brot de pits al brot de pit encar no li brosten ni

borronen), supèrflua virginitat, en defuig a cient; en qualque terapèutic psicodrama, esdevé abruptament violada.

L’estuprador, el senyoret propietari d’un dels teatres de poble on aleshores no són. El prohom en Toni Moltó, esvelt i dolç, calb, luxuriós, sovint espontàniament líric, i quan recita se li umflen sos pectorals de glauc trencapins, un altre sorge intoxicat, entecat d’empertostemps d’inguarible avolesa. Aviciat miquetes, als dotze anys ja occí sa padrina. Tres o quatre vegades l’any fa cap d’amagat al cementiri. Nits de fred amb els morts als nínxols, recordant-hi totes les altres vellardes qui en cadira de rodes foren llençades escales avall per a pretendre més tard que caigueren soles.

Si hom espigolés, estupefacte, entre ses llegendàries aventures, o plomés ses fetes, gestes i proeses, veritables o falses, macabres i aberrants, o simplement un pom de galindaines, hauria d’esmentar el seu viatge al fons de l’Àfrica. Un viatge que tampoc no fou tan dramàtic com hom diuen que són generalment. Hi anà, per a entendre’ns, de griot, i alhora de versat adobant, d’erudit senyalador, de gint o gentil bruixot, mudat a l’europea, en les darreres modes. Entre les tèrboles teranyines i les polpes fragmentades de la seua perjurada memòria, sobresurten, entre d’altres històries de venja i revenja, rengs i rengs d’episodis, on, desamarrat, el seu coratge (segons son parer) incisivament no s’aferma.

Fent massatge al cap de tribu nu dins el seu palauet o la seua cabana, no ho sé. El cap, bocaterrosa, ha violat un minyó d’uns sis o set anys. En Moltó amb un cotó fluix i desinfectant, li ha netejat el visatge, tot fet malbé, amb unes dents perdudes a la maixella de baix, i llavors li ha fet entendre, amb qualsque lliçons elementals d’higiene, que caldria que el minyó fes per a conservar la salut, car al capdavall, tot allò, tot aquell desgast físic d’avui, no

esdevindria tampoc gran cosa, si hom aplicava les regles higièniques. El cap de tribu se l’escolta encantat, mentre, bocaterrosa, com dic, va rebent el massatge recuperatiu que li administra en Moltó. El cap és un homenàs magníficament bastit. Quin gust de massatjar aquells músculs. El seu vit desproporcionadament i astoradorament gros, gruixut i llarg, tot i destrempat, i bocaterrosa el mascle, s’estén i estén entrecuix avall. Allò és una cobra, vull dir, una anaconda, vós. En Moltó l’adverteix amb cura que, com és de rigor, també li massatjarà aquell vit d’ase majestuós. Ho aprecia el cap de tribu. En Moltó es guanya la confiança del cap. Canvia d’aires amb joiells de força vàlua a la butxaca. Va a parar a una colònia de xinesos. S’ha fet amic del coc principal, un home flonjo. Ha pogut de bracet del sobrecoc de la colònia entrar al sànctum sanctòrum. Allí els ha ensenyat, amb veu persuasiva de mestre amable per a canalleta idiota, ioga macedònic. Sovint rient-se’n part dessota el nas, els murris xinesos li han ensenyat a ell d’altres tècniques d’absurdament distorsionades metamorfosis ensems físiques i íntimes, ensems somàtiques i anímiques; xineses, és clar, les millors del món. Fet i fet, s’entenien tots plegats collonudament. N’ix al cap de sis mesos si fa no fa amb un cabal extraordinari de coneixences guaridores. És un metge famós a mig continent, diu, exagerant, com sempre.

Retroballes prop Harare entre n’Imma Korolenka i el seu antic violador Toni Moltó. Ella ve amb una companyia de teatre terminal, ell és doctor en mantes ciències. Polits i lívids, d’espetec no es reconeixen. Ambdós han envellit. Aleshores, ja gens enferritjats, s’abraonen, es petonegen. Què fots per ací? I tu? Etc. Calfreds d’atàxia àdhuc. Declaracions maldestres al començament d’amor inextingible. Un bedoll de pell llebrosa amb tres besses de mesures idèntiques, trinitat de ciris de flamejants fulles enceses pel Sol, ou llurs precs, i pres a lloure també

d’emotiu vertigen, fa al capdavall un somrís de benaurança. La seua espurnejant capçana plora llàgrimes no pas gens afligides, de felicitat.

—Imma Culada Korolenka Aknelorok!
—Encar us en recordeu!
—Noms i caps se m’incrusten al cervell com bales al cor de l’afusellat.
—Doncs prou podeu, ca? Quin malson!
—Què voleu dir?
—Galdós!
—No; al contrari. Molt útil m’ha estat. Mon cervell és un museu de caps i noms. Bons i dolents. Mon cervell és l’ídol o déu dels puerils primitius, qui separava els qui podien sense morir-se de fàstic perpètuament ensumar-li el flairós trau del cul i els qui contràriament s’havien de fer fotre per l’eternitat. Hà...!
—Què?
—Re, que duc imprès a l’esment, a la memòria, si voleu, un cas semblant. Imatge tàntrica, enigmàticament voluptuosa. Matisse, Mondrian. La platja.
—Quin embolic!
—Érem de ben joves els déus dels llimbs a la platja. Ens hi esplaiàvem hores de lleure i esgambi. Llavors, inspirats pels territs, còmicament saltironant amb un sola pota vora l’aigua, també separàrem les femelles qui hi clissàvem en dos fatídics boldrons, ergo, el de les garrelles i el de llurs contràries, les sancalloses. Ambdues menes de paies, indesitjables, bones només per a llivells inferiors de l’infern del mai més, on ningú les vol de debò muntar, marrir. Car ben poques femelles, oi? I és clar que no parlem pas d’aquelles fàtues fastigoses donotes qui, panxotes envant, enfonsant a l’apagada cendra (entost de la lluminosa sorra) llurs feixugues petges genocides, com qui conquereix grollerament el món, hi passegen llurs conyots molt repel·lents. Envaeixen els xibius, ara aquest, ara aqueix.

Com s’atipen amb els típics nauseabunds xorrèstics de xibiu de platja! Aqueixes, ni cal dir, ni pensar-hi. Fora per sempre de cap vida ulterior. Són les triades, diguéssim, pels qui no compten. Pels pigres grisos fent-hi, a l’aigüeta més tímida, el mort; burgesos conformats, gent sense vàlua, a la vida hi fan el mort, no pas doncs solament a la platja, pertot arreu. Ara, ben poques, com dic, les eidòlons, les formes ideals, les femelles prou com cal, prou belles ni ben parides, amb les columnes de les cames prou monumentals, aqueixes prou són les triades a passar pel purgatori de la tortura de l’estupre, i com més jovenetes, millor. Car oi? Purgatori, què altre deu poder voler dir? Són les úniques destinades a la glòria dels mascles de veritat!

—«Ensangonada Simfonia.» Un nostre compositor a l’aeroport li emblaven la partitura d’una «Simfonia Dolorosa». I qui l’hi emblava es punxava el panxell d’un dit qui sap amb quina grapa mal collada, i en fullejar els fulls, gotes rodones de sang hi afegien notes, i com de tota manera el lladre no hi capia re, llençava els fulls a la paperera, d’on el nostre compositor els recobrava, alleujat, i alhora permetent l’atzar d’afermar-se, i doncs jaquint les vermelles notes novelles romandre-hi, sols aleshores canviant el títol de la simfonia, que nosaltres, els artistes, apreciàrem bon tros, i el públic tanoca gairebé gens.

—Com es deia, el patètic fenomen?

—Mestre Groc Barbullit.

—L’hi tinc, l’hi tinc. A l’eidètic museu de noms i caps. Entre els neutres desgraciats, és clar. I ni que fos entre els qui em fotien torts o en rebien. Tant se val. La qüestió que així, tan ben organitzat, ni de recances ni de malsons doncs a qui l’en pertoca? A manguis, personalment, cap. Car per què concentrar-me, més i menys culpabilitzat, en les tragèdies d’un sol cos nebulós, només amb cap i nom...? Per comptes de poder triar sense límit al món, horitzó estireganyat de caps i noms, perspectiva sens fi...? I doncs no haver mai temps, ni de son ni de vetlla, on despendre’l en un sol cas,

luctuós per a manguis... o per a l'altre, no fa? No n'acabàvem mai. El temps de l'ara mateix és més preciós.
—Sofismes, me n'ugeu un no dir.
—Ah sí?
—Ecs! Carrinclones excuses de mal pagador.
—Saps què, noia? Encar no has madurat. Vellarda esfoirada i tot, i ets tan infantil i restreteta com quan et coneguí.
—Malhaja l'hora, malparit!

S'atuparien? S'esguerraven? S'ataconaran? Li deia de "mòmia", i ell molt pitjor. La seua faç era màsquera mortuòria de cadavre. Màsquera oimés esquerdada, potser pels nombrosos incongrus espasmes que sovint la sondrollaven.

Com escarabats neuròtics, els nogensmenys íntegres i molt honests minyons del poble, els voltàvem eixamenats com cuïcs o rantells. Ni ardits ni acollonits, ni gaire prop ni gaire lluny, ni imperiosos i greus, ni pixamandúrries ni massa humils. Tots volíem veure el duel a ultrança. L'execució de qui per qui. Qui s'ho volia perdre? No pas els marrecs desvagats. Espectacle singular; dos altres ridículs colonitzadors fotent-se-les a mort, qui ho mancava?

No és pas que ens amarés cap torçut sentiment de compersió (ço és, la joia de veure gaudir qualcú estimat). No érem gens epicaris, doncs. Al contrari, menuts i tot, acabant com qui diu de sàller de l'ou, sense saber gaire de re, doncs, érem allò que se'n diu uns epicaricacs de veritat. Avesats als càstigs, practicàvem naturalment l'epicaricàcia, on hom (lleugerament fdònic, o phthònic, ço és, sentint melangia i fàstic pel reeiximent d'altri) se'n fot del mort, però sobretot dels qui en acabat no el vetllen.

Trempant desesperadament, com gossets davant l'assassinat i el desmembrament de la presa, la canalla

tanmateix encar esperem les formidables morts dels dos protagonistes, ai, llas, ara.

Gens canallers i gens gossers, tant ell (el marrà rancall) com ella (la querrina recanella), d’escac per roc se’ns giraren i començaren d’encolomar-nos àvols cops de puny i poderoses guitzes. I encar rai (tot i que prou ens n’amenaçaren) que no traguessin fuets ni armes, car ambdós en portaven a les corretges, ferotges. Gossos i canalla doncs, tant se val, ensems, barrim-barram, collons com fugírem!

Crec, guipant-los de més lluny, que al cap de poc s’amagaren a cap cabana de palla i hi marriren com cal de valent, havent fetes allò que se’n diu les paus, o si més no havent signada tàcitament una treva que mai no veuríem trencada, car no pas que ens romangués ni tan sols prou vida per a atendar-nos-hi i no despacientar-nos per a poder-nos-en encertir, cridats que fórem de mantinent pel capellà o bruixot de la tribu que novella batalla prou se’ns atansava i calia doncs, de l’enemic de tot just al costat, estalviar el vilatge.

Morírem com efímers herois, duent a la recent memòria la glòria i el miracle de les folles cabrioles que, damunt la pols ocre de la plaça, no ens féu, d’obsequi i salut, i potser de comiat i tot, per als “morituri” del moment, la meravellosa contorsionista, blanca com atzabó, o llisó o llegany pur del bon temps.

La prodigiosa ballarina, per comptes de despullar-se’ns davant (tots anàvem si fa no fot nus), repetidament se’ns vestí i revestí, esdevenia globular, alhora que nogensmenys molt llambrescament no torniolava, omplint-se llavors el cos tanmateix tan fi amb els parracs més virolats ni sensacionals, hàbits i abillaments de teatre del dinou,

abracadabrescs, complicadíssims, capitosos, fascinants... per a recordar-se'n d'empertostemps.

Juràvem, encantats, en orfeó: «*Si anar vestit amb tota aqueixa abstrusa maquinària no és màgia, jotflic!*» Petrificats en imaginari monument als herois adés inútilment caiguts, és la imatge (o pus tost el filmet) que ens roman imprès a la pedra de rere el front. Per això un somriure ens amaneix lleugerament els vults incoherents.

(>>>)

XXIV

(*Faula del geni de molt mal gènit*.)

Amb la fragilitat de son cervell, amb qualque proto-aneurisma destraler que el deu haver sovint a trenc de tomb avall, bo i fent-s'hi doncs tanmateix maratoniana violència, remarqueu al seu racó el solitari geni brostejant i fullejant incessant a ingents volums on sovint no troba trops greument equívocs que el jaqueixen altament escandalitzat i indignat; amb aquella seua indignació, més val que ningú no se li atansi; fa terribles torts a tothom qui part la voreta no cometen la imprudència d'aparèixer-l'hi. «Interromput en mes meditacions i estudis, esdevinc imprevisible. A frec d'esclat, soc capaç, abans no veure'm envaït per les volcàniques foguerades, els explosius daltabaixos sens dubte provinents d'un envitricollat sistema cerebral massa excitat, d'aixecar-me llarg i curt, i fort i fluix, i fosc i clar, i lleu i dur, anar, lluny i prop, a trobar i a fer petar els ploms, perquè s'aturin d'una reputa vegada màquines, xerrameques, motors... Tot el que bruny, brunz, enlluerna, eixorda i distreu, al rec!»

Fins que ell mateix, enteniment tornat al tresc fressat on l’herbei groc tou li duu trams de remembrances on tot d’una, bo i trescant, copsava a la perfecció, i en desvelava tot l’entrellat, d’una resolució científica fins ara per a ell obduradament recalcitrant, reconeix que deu exagerar, i es diu, «Arribat fins a la mateixa extenuació de certs arbres a l’hivern, haig ops de descansar, talment com qui eixivernés, pel cap baix doncs durant dos o tres mesets o més».

Se’n va a la masia buida d’un confrare tan sagaç i tan ignorat i calumniat com ell, ambdós gegants de la pensada — «De la pensada... i de l’acudit? Què il·lumina més? Els de més de cops la pensada, mes ocasionalment per què no pas l’acudit? Fóssim justs, cavà?»

I s’hi troba a la masia que qualcú ja hi rau, un tal Juny Çavil·la, pagès també encarregat de l’hort i qui avui (l’endemà o l’altre) li fa de guia, i qui es veu que s’ha tornat espontàniament micòleg, i li diu que, «Doncs no; no trob pas enlloc ni brot ni bri de verí en cap dels bons bolets que em duus.» El geni, en Sergi Celrà Bol·lard, allò, aquell estrany cent per cent de seu encert, creu que per força, si doncs no ets un altre d’aquells babaus tan crèduls qui empastifen el món, t’ha d’aixecar sospites, fortes o fluixes poc que ho sap, i es diu, conseqüent, que segons. «Supòs que segons la quantitat d’espècimens alfarrassats per aqueix pollós savi nou de trinca sortit de les silvestres fondàries.»

En acabat d’una dispèpsia tanmateix gairebé previsible, en Bol·lard decideix fer-se ell mateix el tec. No se’n fia ni mica d’en Çavil·la. Al contrari, li diu que per fer-se salut, es triarà ell mateix la teca, les verdures, les nous i els fruits de la terra munífica. I la vida al camp, al capdavall, però, hom se n’uja. Els mesos d’hivern, estàtics, arriba un moment que amb prou feines varien gaire. D’enfit o empatx, dejuni se’n segueix. Com de dejuni, del fartaner les fal·leres.

I hom és clar torna a refugiar-se als bons llibres, nodriment de ma fervor. Què altre de més valuós a la vida que habitar i viure en més de vides que no pas la teua? Les vides dels qui, generosos, hi exposaven llurs coneixements, llurs descobertes sobre els secrets del món natural, les veritats de l'ésser a l'univers, o de l'ésser de l'univers mateix, res de més essencial per a la humanitat altrament tan engalipada per gavadals i gavadals de falòrnies dels criminals qui pretenen conèixer re sense no re conèixer, només perquè són uns maleïts folls il·luminats per les forces ocultes de l'inexistent — i això si els fictes il·luminats no són, com prou sovint prou són, uns aprofitats entabanadors de la credulitat dels sempre acollonits imbècils!

I àdhuc, de més a més del volum erudit, per a afegir material vital al cabal vital teu, llegeixes també ficció, els escriptors exposats, escorxats, perquè n'estudiïs la matèria que els fa, llurs secrets revelats, llurs exigències, llurs experiències, llurs habilitats. Tot s'hi val. El llibre dens, i el llibre lleuger. Segons la saó que et recorr el cos, te'n convé d'una mena o d'una altra. Mai te'n pots estar gaire estona. La set de coneixement t'hi impel·leix. Has d'allargar el braç i prendre per infal·lible remei qualsque grans de pebre de saviesa d'una lleixa o altra de la biblioteca.

I si n'acabes el recapte, per què no t'arribaries a les llibreries i biblioteques més guarnides de la ciutat?

Vers la ciutat dels prestigis, doncs. Tret que vigila-hi de valent, mai no saps què t'hi trobes de cop-sobte. Les monstruoses aparicions amb coroça i sense. Els malentesos prodigiosos, ensems brutals i insidiosos. Llavors, per ta dissort, pitjor. Les fastigoses ressonàncies dels comissaris polítics, llur horrorosa dogmàtica merda. I les hordes d'adoctrinats intrusos. Fètids ramats de canfelipútrids

canfeliputridjant. Esparpalls d’espantalls molt carnissers. I tots aquells insituables xerrics, grinyols i garranyics arreu molt sospitosos. Tant se val, us dieu, «Sem savis i els savis tot ho sobremuntem, habilíssims. Que se’ns enrabiï l’enemic inútilment i infructuosa, com sempre, i que foti doncs tant de rebombori com pugui. Hom sense por, tant se val, amb el visor fixament ficat al premi, i amunt, tret rere tret, occint cada camí la cuca qui nou.»

Marfull molest, no es mereix ni el més petit bellugueig de desdenyosa mà. El tifa tifeja, i el savi rebutja i menysprea, només interessat a acabar la feina de dècades i de centúries, i no gens concernit amb les fades collonades dels pudents sorollosos innombrables idiotes de pertot. Podrits indígenes envescats per patògens forasters, i en canvi capficats no pas per això, ans per absurdes i irreparables camàndules.

Se li apareix a la porta de la seua cambra n’Alaric dels Malucs, l’ordinari lleig, tothora remugant absurds monòlegs, amb posat de ximpanzé malparit i geperut. És clar que res més ordinari que un ordinari que va ordenadament repartint paquets. Tret que aquest, és conegut, és molt amic de la demora, de la procrastinació. Calmós, calmut, amb l’arròs que poc mai se li socarrarà. I amb això es perd sovint, petaner, entre dos foscants, en somieigs de cendres i llimutges. I escolta sempre les mateixes estacions de ràdio que reparteixen fems pudents per a afegir als malaguanyats cervells dels imbècils fanàtics.

A en Bol·lard li ve basca de veure’l, li fa fàstic de sentir-lo, ni se l’escolta, no en fa cap cas. És algú qui el vilipendiaria, que li retrauria, ignar, la poca diguem-ne solidaritat, el seu tarannà asocial, la seua manca de desfici d’emprenyar la gent, com ell, el tifeta repulsiu, qui no es pot aturar de xerrar sense dir re. I et titlla d’amoral i d’incrèdul i de

mancat de religió, i de tota una tirallonga de paraulotes similars, tot de ximpleries d'aqueix coll, les mateixes buidedats i merdegades de sempre. Espúries raons, fules enteranyinades il·lacions, tergiversacions laberíntiques. Excuses de criminal, de croat, de devot sens mig dit de front. Tenebror cerebral sense escletlla de llambreig lògic. Profètiques cagarel·les, súmmum de l'estupiditat. «O és el súmmum de l'estupiditat la ficta importància que donen a quelcom tan abstrús i estruç com l'honor que en diuen? L'honor? Quina bogeria posar en cap risc la vida per quelcom de tan comú com un cony!»

Sempre que s'ha jaquit caure entre la patuleia, s'hi ha trobat. No és doncs pas aquell ni el primer ni el darrer qui t'acusarà de tot això. D'egregi, de cregut, de gramàtic. El món en pateix un flagell, belleu, qui sap, ara mateix, si definitiu. Tots els mitjans electrònics que semblava que podien servir per a afegir enteniment a la plebs idiota, no han servit al capdavall sinó per a idiotitzar-los encar pitjor. Els rics se n'han apropiat i els han fets rajar, perquè hi popin adelerats, la mateixa brutícia religiosa, militarista, destructora en general. L'estupiditat que hom hauria pogut pensar, belleu amb molta de bona voluntat, potser desarrelable, s'ha arrelada actualment amb més d'embogiment.

Cruels com tots els covards, es pensen molt creients i patriòtics, i rectes i morals, molt cofois d'ells mateixos en llur pregona imbecil·litat, bofiescs carrinclons àvols cagats; no hi ha re a pelar-hi. Cal que n'evitis tota mena de contacte. I no cometessis pas l'error de gosar de demanar-los respecte. Els tifes del món (n'hi ha arreu munts i munts, de totes les edats i races, n'hi ha que és, com dic, un flagell inestroncable), els tifes i trinxes i tinyetes, els baboies embaboiats amb nocions d'idiota, dic, "respecte", poc saben

què collons fora, ni què deu voler dir, prou us desconeixen tant el mot com tot allò que connotaria.

Se t’escandalitzaven, meuques pusil·lànimes, i tan forts i ben parits i plens de raó que no es creien!

Entre calúmnies i oprobis, les disbauxes i els etzigoris es desenrotllaven, sòpits, als foscs xibius. En xibiu en atzarós atzucac, hi aücaven els valents. Eren impossiblement durs de batre en qualsevol contesa, deien, i «Aür! Aür! L’estrany és nostre!» I se’t llençaven sobre per a esbocinar-te impunement.

Et diuen d’inguariblement romàntic, d’aglòs, d’adust i callat, d’esquerp i àrid. De subreptici com fantasma, de suspecte bruixot sots feréstega ombrel·la. Un científic no gens eròtic, recony! «No fa cap cas de les dones ni els jocs/ Ni de les rucs merdetes militars/ Ni re doncs que fa contents els badocs.»

Els tifes s’agrumollen monstruosos, i llur pudor de putrefacció així augmentada els fa feliços tots plegats. S’hi rabegen i llavors, quan millor no es troben, entusiasmats, vehements, cascun dels tifes es fa brotar, detestables, els vuit tentacles del pop i, gregaris, promiscus, autoritaris i obedients, es toquegen i es salivegen, convencent-se més i més que en tot són els millors dels millors, els benaurats elegits, absoluts detentors de les últimes veritats, fins que, cervells podrits, d’aquesta manera ara manta vegada repodrits, formant hòrrida horda, surten extasiats a tot anorrear-ho, car no han entès re, i doncs cal que tot l’ignorat desaparegui. Allunya-te’n. Quan l’horda es forma, fots el camp ben lluny. Tota horda adora la mort i la insalubritat; desesperadament cerca l’horda la buidor del paisatge arrasat, inservible, enverinat per la ignorància, sense brot de benignitat, i on res d’intel·ligent doncs no

pugui mai tornar a créixer, amb la perseverança, obscuritat, solitud i bondat del geni sol, escapolit enjondre, sempre enjondre, fins qui sap on, segurament l’indret més inhospitalari que no has pas sabut trobar, ombra incansable per abruptes fosquedats, amatent als detalls de la tan traïda natura, nodrint-te de la coneixença que existeixes només amb el precari permís de la natura, la qual tu en canvi no trairàs mai; tu, ínfima forma que cap horda no veurà, metamorfosat en arbre, roca, font, núvol, liquen, pluja, llamp...

Torna-te’n cap a muntanya; la cofurna aïllada i silenciosa, anònima i inconspícua, et forneix seguretat. Cal sempre fugir vers el sopluig.

Tota vila és feraç conreu de malvestats i malalties. Amb què més t’apedregaven? Llur odi orb. Qui se n’avindria? Esgarrifós, esborronador. Per què permetre’ls-ho. Caldria ficar-se, biliós, en cunç. De batalla. Prest a la violència. Al contraatac. Hom llavors s’entenebreix. Esdevé tan pec com ells. I es fa occir, abonyegar, estabornit, atuir, per la polièdrica voluda ximpleta i obnubilada. Ridícules cutimanyes, cascuna colpint-te, fiblant-te, horrorosa, fotent-te tot el mal que pot. Sacrifiques el cos. Astoradores commocions. Aurèoles, músculs, tripes, somriures, orificis, tot hi passa, pel garbell sangós de llurs esmolades armes. De genollons i sanglotant, el cap et rodava. El món catxa damunt teu. Entres a la tenebror sense sortida. I encar et ressonen les orelles. Llurs renecs i maleficis. Llurs malediccions. Perquè no et volies imbècil, i cometies l’error de demostrar-ho. Negligires la dissimulació, tan necessària en un món envaït per l’estupiditat indesarrelable. Darrer udol de mort fet un plec destarotat damunt el fang.

Les injúries, els insults, del vulgar. Per exemple del barbàric no ningú n’Alaric dels Malucs, ordinari simiesc; un altre

pàmfil ordinari, indiferent element de la púrria descartable, li haurien (a ell, savi intacable:) (intocable i inatacable) de tocar mica el voraviu? Fora d'esperit feble i extraviat. Al contrari, cal trobar l'equilibri i mantindre'l. I prou. Senderi és el que cal. Ni massa poc ni massa. T'agreujarien debades l'òntic desfici ja prou natural per a una persona intel·ligent. En canvi, fan riure, datspelcul fanocs. M'han dit tot això, i instantani me n'he oblidat, car qui vol perdre el temps en la bordadissa de l'efímera gossada? Només l'eviterna matèria dels genials talents m'esperona a continuar respirant. No valdria pas la pena si només romanguessin totalitaris imbècils a l'exhaust tòxic globus, per la més estúpida follia ara sollat sense cap ambigüitat, zoo calamitós amarat d'iniquitats infinites, amb els mateixos indolents residents de sempre, privats de tota ardidesa, infectes generacions qui es repeteixen incessants. Abstén-te'n tantost puguis, tol-te'n, arruix, oixque! Atxanta, xapesca! Pren el bobiot, esborra't, esborra-te'n, te n'ostes; ja t'hi veus, desant-te ben lluny, ben lluny; i dius mai pus, mai, mai pus.

«Les distàncies són higièniques,» anava dient, patim, patam, patum, content per la decisió presa, i de més en més badabocat bo i absorbint l'aire de menys en menys corromput. I au, som-hi, així anar fent... Tret que...

Amblant vers l'estació, prou a prop, se n'adona tot d'una que no pot. El seu demble esdevé de més a més feble, curt, dubtós... S'adreça vers un arbre prim de la vora, s'hi abraça, i a poc a poc va lliscant tot cargolat a l'arbre fins a romandre fet un nus al voltant de la soca, damunt el polsegós escocell, la pedregosa i llorda garangola. Enfonsat, decúbit, amb un filet de raó, infereix que segurament el mos més tendre de son cervell s'ha vist traïdorencament mossegat pels queixals tots boteruts de la sedega rancuniosa enemiga sang.

Ho oblidarà ara tot? Tot aquell dens coneixement emmagatzemat a les ben acunçades lleixes i als piramidals prestatges cerebrals ara doncs enderrocats per la perversa goludam de la sang...?

«La sang enfurida i urpejant, aterridament eixint de polleguera... de gatonera... d'embornal... de broc d'aixeta... de bonó de safareig... de boca d'albelló enmig de la carretera... del mateix clotet on hauries enfonsat l'engrunadís garçó de l'arbret on soc... i de tots... de tots els forats del món...? Caldrà...? Caldrà doncs tornar a començar...?

«Tornar a començar? Només si sobrevius, tanoca.»

Sí. Només si sobreviu, ep; només si sobreviu, és clar, és clar, evident.

(>>>)

XXV

(*Faula de la perpètua Futilitat — o de la Mort disfressada, com sol, d'Escombriaire*.)

Noieta amb capell verd, d'home. Amb no sé pas per quin novell esmolat algoritme, l'atmosfera, fins ara mateix lúgubre i glauca, esdevenia a l'hora del bo de son funeral inefablement assolellada. Una flama que anava d'horitzó a horitzó s'havia encesa al cel on les colors es precipitaven en un entusiasme delirant per a fer-se cascuna veure. El costellam de cascú dels parroquians assistents, de primer estretit de basarda, ara s'expandia rítmicament a irreprimibles riallades.

En Catul us ve a l’esment. «Ai, n’Ameana, puella refotuda!» Tret que qui en sabria el nom de veritat abans no hi col·loquessin la llosa?

El verd capell d’home (un bolet d’ala curtíssima) de l’anònima noia, mentre la instal·laven tendrament de bell nou al ventre avinent de sa mare la terra, com verd follet o cutibut, es bellugà (el bolet) nerviosament, com qui diu pessigollejat per cap polsegós diablotí disfressat d’estret torniol d’invisible vent de migjorn. Me n’adoní llavors que el barret verd era ara un liquènic barret. Un barret rodó fet de liquen, i que, tot i els estireganyaments invisibles, no se’n volia pas anar, no volia escapolir-se, s’arrapava al cap de la noia com els líquens s’arrapen als troncs dels roures del cementiri. Tremolen de riure les fulles de la pollancreda, mentre qualque ridícul bruixot diu sos estranys precs. Ritus eixelebrats celebren algunes de les assistents, qui es despullen de llurs pells d’animalots i, perdent amb l’excés aparentment el coneixement, romanen en acabat glaçades part de terra, amb l’esplèndida rosa d’un vermell molt viu de la mala setmana que els raja tràgicament entrecuix avall. Totes plegades, les esvaïdes, desmaiades, devotes, vora l’estanyol amb, a part del negligible (i inevitable!) personal amèbic i placozoic, els triops catafractes (abillats ells amb lluents vel blancs) i els celacants de llacuna no gens desmemoriada (acompanyant ells el compàs amb llurs cadencioses bombolles celacantines), tots plegats, peixos i amfibis i crustacis neandertalians, fent-hi com ara de vestals, i alhora de quasi muda coral cantaire... Quin panorama per a emmarcar en fons de gran oblong mirall rere les rengleres d’ampolles en claferts prestatges, en cap ‘saloon’ del dinou al ‘far west’, vós!

Mon pare i eu ens ho esguardàvem admirats tocant la vorera de l’esglesiola on raïa el campestre cementiri. Una setmana en bicicleta amb mon pare pels voltants de Xicago,

allò a tothom els restaura l’equilibri. Havia tornat a casa desconfit, i l’havia trobat (mon pare) al garatge acabant d’apariar l’automòbil. Ma mare era dalt. Mon pare, amb un aire de completa naturalitat, m’ha proposat, en veure’m tan pansit, segurament sabent que tornava bo i havent fracassat en tot, i sense un cèntim a la butxaca, havent hagut de caminar, per comptes de poder prendre cap tren ni autobús, mil cinc-centes milles (collons, aviat és dit), i només pensant en poder menjar i jeure, que no m’ho pensés més, que l’acompanyés, que ens divertiríem i podríem enraonar, d’home a home, sense dones ni altres noses. Que pedalant xiularíem barroques cavatines, i esguardaríem apaivagadament els paisatges, i els ramats i les granges i llogarrets. I potser ens trobàvem i tot amb episòdics espectacles on cap llampurneig mental de valent no ens instruïa. Sí, home, ja ens aturarem a cap hostal de la carretera a fer-hi de seguida un mos, fica-t’hi, som-hi. Au. Tots dos a cavall de les enriallades bicicletes.

Retallats nítidament a l’horitzó de ponent, mon pare i eu, amb els culs doncs als seients de les bicicletes, que repengem amb un peu al cantó de la vorera, vora l’estanyol, no gaire lluny d’un dels grans llacs, gratant-nos cascú ara i adés la no gaire neta barba d’estopa, de trast en trast mormolant qualsque versets inapropiats musicats p’en Verdi, era palès al cap d’estona que ens recava d’haver-la vista com la colgaven, la puella malmenada, la noieta del barret fet amb el prim greix de les teranyines ensinistrades per a l’efecte. N’hauríem aquesta nit segurament malsons. Barrets verds pertot de vellut, de feltre, d’aranya gegantina... I ara que hi pensàvem, aranyes, xinxes, puces.... Ep, que ja tocava, que havíem aviat de trobar lloc on fer non-non, que es feia tard. No s’hi valia a trigar gaire.

Teníem així mateix coll avall que de despendre calerons, no pas mai gaires. Així que endavant amb les prospeccions per

a trobar cap ‘bed-&-breakfast’ de bon preu abans la freda nit no se’ns estimbés damunt. Prengueren llavors forta embranzida les nostre elàstiques, joioses, fidedignes, bicicletes. Ma mare, la seua dona, havia estada actriu de vodevil. Sabíem, mercès a sos records, qualsque trucs i tripijocs per a fer feliç ràpidament la gent prou avinent, i generalment, amb això, obteníem bones condicions d’estada per a la nit i el matinet següent. D’ella n’apreníem tota mena d’indirectes, de jocs de mots i de mans, d’engargussaments, de fins o vulgars estirabots (vulgars o fins, aplicables segons la qualitat dels interlocutors). Eu, com un taral·lirot qualsevol: “—Escolteu! Escolteu!” “—Que feu forces quan cagueu...?” Ha-hà. O mon pare, fictament ploramicós, un de sos monòlegs, espigolant còmiques elegies: “—Com digué, entengué i encengué el geni xicagoà: ‘Els qui massa escalfem neurones i astròcits, anicònics, ço és, sense imatges, els nostres somieigs manquen de figures; ai llas, per comptes de senyoretes mig nues i en posicions provocadores, veuríem una proliferació indistinta de ratolins prims i ingenus qui ens escalaven espinada amunt a mossegar-nos el lòbul de cada orella — i com llavors tanmateix no hi gaudíem, vós! Per posar un exemple com cal, hi gaudíem com entomòlegs instal·lats als satèl·lits de Saturn, on es veu que les inflamades papallones hi papallonegen, a tall de nipó, clicant instantànies amb llurs aparells arreu arreu, fins i tot en temps d’afebliment galopant i en hora de carranqueig i tentineig, i doncs de propera defunció.’” Tothom hi dèiem: “—What?”

Aquella setena nit de gairebé ininterrompuda bicicleta, clapàrem retuts psicològicament i física. Com antropòlegs entre els obstacles de les ruïnes dels primitius poblats suara vençuts i anorreats. “Anorreats?” “Que per què?” “Per ‘la força del fat’, és clar.” Un altre ressonant episodi d’atac a tot allò que és net i natural, atac com sempre molt violent, mes únicament provocat per cap mítica noció, ço és, com si

fos quelcom degut, com cal, regit pel fat, un fat que mai no ha existit sinó com a idea al cap podrit dels atacants; cuc, corc; la idea del fat és un corc mort en un cervell podrit. I ara, durant el son no gens tranquil, distòpic malson de rel psicotrònica; hercúlies falenes qui ululen tendinoses. Hi ets covardament reassassinant i reenterrant la noieta. La noieta del barret de follet verd, ben lluny 'd'allunyar-se'n de mon cor', em ressuscitava tota sencera. Era l'ardida i bella Hipòlita. Hi he estat enganyat pels follets — cadascun de llurs semblants semblant al meu, en més petit i escarransit encar. En la densa foscor, els vacus cutibuts verds et resolen excel·lents trencaclosques d'enutjosa, tot i que irrefutable quiditat. No et serveix, tant de desfici deslllorigador, sinó per a tindre't perdut, desconcertat. Tu qui molt putament saberes adés emblar cinyells i faixes, àdhuc, superheroi, el de l'abominable Hipòlita (la faixa) mentre la portava! I ara et planys mort de por! "Papa, papa!"

Li deia la terror que em duia la noieta ressuscitada i el seu horrorós fat a les meues mans assassines. "La putada amb els eterns (déus o altri) és que quan es van morint es moren eternament, és a dir, són eternament morint-se", em respon mon pare; "una versió prodigiosament omnímoda de l'ésser és de saber arrabassar la narrativa del moment als cutibuts del somni. Cal viure no pas mai a remolc de la fressa i la xerrera dels maleïts invisibles qui suren i ombregen pels aires malsans d'un cervell qui ha reculat fins als instants avials on tot enteniment romania ajornat fins a passades innombrables extincions, per a atansar-te'n només molt a pleret i molt rudimentàriament al moment actual on et desvetlles. Qui fora tan ruc de balafiar-ne, de malaguanyar-ne, l'accés bo i interrompent-lo cada cop que hom somia? Els somnis són els cops d'escombra del mortífer escombriaire últim. Agaféssim les bicicletes ara mateix, només a cop de pedal, ben actius i desperts, no ens perdem

en les cabòries i malediccions dels qui del fons de milions i milions de mil·lennis no ens volen encar presoners.”

Tret que quan m’ho deia, què hi vols fer? Ja era immergit en un somni diferent, ara de simpàtics crustacis antediluvians qui, orquestralment, magníficament avesats, ballaven a tall de meravellosament camades coristes de vodevil. Segur que també ell, de bell nou, en sentir-me benauradament roncar, s’adormí. En tot cas, només de matí, els ous ferrats i les xulles, el cafè i les taronges, ens volien novament de debò homes. Homes qui enraonarien i es divertirien i tot ho equilibraven pacíficament i entenimentada...

O, en d’altres excursions, cabells ja de neu els seus i gebrats els meus, remembrem, i, rostidets al jardinet mateix, gola avall, presos per la cua, seitons i verats sencers; i aixequem el puny rebel amb un porronet de vi negret. Car totes ens han anades ponent, oidà; endegats, esquerats, amansits, babuïns tanmateix encar no gens arrupidets.

Ah, i els matins de bon matí on hom recita sota els ailants albades irrisòries...

D’això en fa ara tants d’anys. Mon pare esdevingut qui sap (qui s’ho creu?) un dels invisibles qui maleïdament t’entrevenen en les denses foscors d’un cos qui se’t deteriora ivaçosament, i de continu ha necessitat de rigorós repòs. Un repòs no pas mai del tot tranquil. No. Amb (és això greu o lleu?) visions i visites nocturnes que prou neguitejarien de mala manera més d’un. I no dic pas qui. Neguits de fosquedat, que se t’eixamenen per biaixos insospitats; per exemple, ara mateix, amb insistents crancs de riu rosegant amb metàl·liques pinces blaves verdosencs barrets d’espessos líquens confegits.

(>>>)

XXVI

(*La faula d’en Dicterí Sibiuda*.)

Què hi farem? Mon llambrec tan penetrant proditori prou les penetrava, i, pobres dones, tost les senties caure en l’excessiu orgasme.

Mes ella, n’Anfracta Cargolí, no pas que s’ho cregués gens. Em menyspreava, supernal, em viltenia.

—Tu? Buf! Fastigós coleòpter pitogènic, escapat de cap muntanya de fems! Què més voldries! D’entre totes les fimícoles ombres lletges i de mal borràs, la més seriosament carrinclona! No em fotis pessigolles! Teus són tots els coneguts ingredients per a fabricar, antropomorfitzant-les si fa no fot, d’ençà de munts d’escombraries, cap monstruós ni absurd ni malparit desguitarrat robot dels rebomboris, dels rebomboris de carraca! Seriosament, noi, tot plegat quin espaterrant ninot desmanegat!

I nogensmenys, al replà del mig de les escales que duien a ca seua, prou m’hi plantava de peücs i li’n feia qualque demostració. Només si passaven noies i dones prou boniques i presumides. Quina vergonya quan els penetrava la fufeta i, pobrissones, no sabien pas d’on els venia (tret que no vingués de mos ulls flamígers!), d’on els feia cap, dic, el vit diabòlic que espantosament no se les cardava.

—Convinguéssim — li deia — que qualque influència en dec tindre, no fa? Prou te les assenyal, i sens erra, cadascuna de les paietes triades, com mig s’atura d’espetec, i com s’estarrufa i envermelleix, i bleixa i panteixa i xiscla,

esglaiadorament burxada amb extremada vigoria, sens dubte vagineta amunt. Aparentment, “virtualment i espontàniament, sense que ningú no em toqui”, tret de qualque geni maliciós transformat en boirina quasi tangible, qualque mena de nebulós gegantí infame coleòpter, com dius, eixit dels femers, qui li puja tanmateix cuixes amunt i, al bon tovet humit indret, no es fiqui, murriet i repatani, a mortificar-la.

Em tracta la Cargolí ara d’engalipador, de falsari, de venedor de bufes de bou, i prou.

—Un pobre desgraciat mag de firetes, magnetitzador de pa sucat amb oli, el qual, qui sap com, ni amb quins ridículs tripijocs, va ajornant quotidianament el retorn a la garjola, d’on no hauria d’haver eixit mai.

—De les diferents exegesis, rebudes a llivells de proporcions grotesques pel meu art molt acomplert, totes coalescents en críptiques quinta-essències — a saber, estranyes sobtades enrampades, mals averanys i prolepsis menats per atzars i concatenacions d’iridescències, o d’esborneiadores radiacions (d’electrons, fotons, muons, gluons... fot-li’n) — i afegim-hi, és clar, els hipnotismes, les ectoplasmàtiques desorientacions, les mosaiques banyes amb prou feines visibles, els enlluernaments excitants, les connexions paranoiques, i etcètera — ah i les propulsions nuclears, les inexplicables emissions dels vacúols oculars, nuvolets, evaporacions, evocacions, de làbils i fungibles partícules qui abans de no fondre’s del tot s’immisceixen, s’introdueixen a l’osqueta, al trauet, a la goleta del llop — cap de tan feble (exegesi, dic) com la teua.

—Dicterí Sibiuda! No vull que m’insultis més! Trucaré a la porta de ma mare i, si segueixes així, amb tu que hi surti cap altra víctima, saps? Prou de veure’ns! Tret que, qui sap,

en un futur no gaire llunyà, potser a les novelles de la televisió, hi treuen el teu cap escapçat, vestigis d'un cos botxinejat per la justícia, com et mereixes!

—Per la "justícia"...? No siguis còmica. Quina…? No em deus pas parlar dels obedients criminals buròcrates sense cervell ni consciència? Servidors orbs dels paràsits malignes, els cobejosos plutòcrates, amb els maleïts armats sicaris i d'altres psicòpates infiltrats, i finalment l'afegitó dels pecs, el gros de l'horda ignara, els datspelcul naturals, nascuts imbècils, qui s'embadoquen, pelats, amb allò que hom apella poder, ço és, la constant i insistent espoliació i desposseïment de la generalitat? Tant se val, sí, bah; au, ves; torna amb ta mare, pren-te un bon paregòric amb cap ben cald brou ametllat de llet i ou i rom ("llet de polla de la padrina", en dèiem a casa), i en acabat fica-te'ns ben acotxadeta al llit i, si hi clapes prou de gust, somia-m'hi, si us plau, èpic, estoic, xorc i erecte, silent i creixent com la sobreïxent bromera, oh, magnífic fascinant corb rosat perxat rere les fulles, elusiu, inconspicu (més: inaccessible, misteriós, enigmàtic!), qui, de cop-descuit, ai, com a totes, també a tu t'ataca i te l'enforca fort, i molt fort, i de més en més fort, quan menys (ai carallot!), quan menys, quan menys no t'ho esperaves!

—Ai que és brut!

—Intrèpid, robust, sense mancances! Les dones l'adoren! Si mai sabessin qui fos, se'l rifaven a embats i combats, a ganivetades i pitjant-hi de valent, sense compassió, egoistes, deleroses de com se'n diu? Ah, sí, d'amor!

—Patètic. Tos furtius trists esplets els mateixos de cap salaç sollada bubota de tètrica cantonada de cementiri, en nit atziaga i de freda pluja. Allò que exhales quan te'n vantes, fums infectes.

—Uix! Això fa mal. Rocs roents m’espetegaven al front i a la clepsa sencera. Corb al torb, caigut, no trob ara enlloc on trepitjar ni trepollar, ni a cap dels gaiatells ans tan segurs, per no dir al brancam més elevat dels roures. Me’n record que hi descabdellava amb deseiximent l’enorme carcassa enmig de l’aigua, i aquell tsunami de vituperis, com em destarota! Gràcies, nogensmenys, deessa, car així és com n’aprenc! A sobreviure.

—Fuig! Les teues agressions... Em fas vindre al cap aquells incests als eucaliptus.

—Quins incests?

—Oh, terribles actes espintrians damunt els morrissans bords a una clariana del bosquet de dellà el barri.

—Espintrians, eh? Descobriren mai el diguéssim-ne “criminal”?

—N’Evarist Pedres de la Capçalera? I tant.

—I el penjaren? I els setze jutges, fent ferum de truges, amb sentors de sutges, se l’en menjaren prou el fetge?

—El gran comediògraf lleidatà, en Jaume Çafont de Çonjeroni, heroi de la resistència, pujà a la trona de la catedral...

—El fetge cru, com el de na Marieta...

—Pujà a la trona de la catedral...

—Fa la fi de la historieta: «Si el penjat es despengés, qui fora llavors qui setze fetges es mengés?» Revenja, revenja!

—En Çafont de Çonjeroni... Vols callar? En aquell ambient exòtic d’oasi resclosit, castigà, suant d’aixelles, còmic, plaent, empàtic, i no cal dir amb son llengut verb d’excel·lent lingüista i molt eminent lletraferit, tots els coribants massa avariciosos qui no jaqueixen lleguts orificis de vestals per als altres. Volia fer en acabat, envejós, la seua al·locució el del bàcul, tret que amb lumbago portava aquell vespre crosses. El bisbe, camell lletós, bo i pujant els esglaons, va caure de cul, amb les faldilles fins a la barbeta, quan les ragudes corroïdes crosses, corcades per corcs del diable i diversos altres rellotges de la mort, encontinent se li tornaren pols. Aquell fou el discurs, com se’n diu, el sermó més eloqüent que mai no fou capaç de produir. Com riguérem amb rialletes de conill, fins i tot les vellardes més fanoques! En canvi, com si fos d’un trampolí, ensems, al mateix temps, saltà atlètic, sense malmetre faristol ni regala de la vorada de la trona, en Çafont de Çonjeroni, i tothom l’aplaudí.

—Quin figurí!

—Enveja tu també, malastruc?

—Ca! Ni mica. En Jaume (en Çafont de Çonjeroni), abans no fos pseudofamós (som del mateix any i escrivíem les mateixes rucades, i ell tocà les bones tecles i jo les equivocades, i ara qui em coneix, ni ma mare), doncs bé, tant se val, sortírem junts a ballar, vespre de sant Joan, a la revetlla, on era permès i llegut, com dius, pràcticament obligat, per a les treballadores, de poder (i gairebé haver de) cardar amb els companys de la sempre tanmateix ajornada revolució. Així que ara el coneixes millor també tu.

—Que ets...!

—Però això tant se val. Et dic que, noia, amb el que em contes de l’incest segurament imaginat, no saps quina fibra no m’has tocada. Em venen ombres irròniques al sensori. Mos pares amanint-s’hi abans de la tradicional anada al camp salutífer. Ma mare, “Muda’t, nen, i som-hi; amb tanta de gentada i coneguts, avui cal sortir ben endreçadet, amb un vestidet de la teua germaneta, quin goig ni quina patxoqueta no fas!” Dia d’anar a menjar la mona, i berenàvem al prat, no gaire lluny de la font de sant Jeroni, i hom, caganiu encar en condició com qui diu altrícia, ja se sap tanmateix fer ressò de la peguesa generalitzada de les flàccides catèrvoles. Al començament, abans el vi no faci efecte, incessant bonior sibilant de colltorts, com a l’església. Entre la bertrolada, a la llarga, com si, havent mastegat alls, em ve la basca, i hom es demana què més hi voldria pelar — entre aquells nicis qui et tracten de nena només perquè en vas vestit. Viure-hi, conviure-hi, ja llavors, hom en palesa la impossibilitat de gaire reeixir-hi, i allò (massa jovenet, sense recursos) em petrifica en la desesperació. Aire! Arrupidet, com sargantana, he davallat a la vora del riu. L’oncle Joaquim hi era, secret, rere els canyissos. De tarannà epicuri, jagut i sovint pelant-se-la, només em moc — diu que diu — quan no hi ha més remei. I de sobte, ara, “Què fots al nostre oasi, tanasi?”. Se m’atansaven enemics, uns galifardeus forasters, ja d’uns nou o deu anys, qui, sense la intervenció de l’oncle Joaquim, em fotien a l’aigua entre els remolins (i aquell dia de març encar feia massa fred per a remullar-hi altre que el porró, d’on que una pulmonia, potser letal, qui se la treia en acabat de damunt?). Tituléssim l’episodi «*L’impromptu deturpat del pobre invertebrat*». Car els galifardeus, pel garrot de l’oncle brutalment ostats, ens llençaven odiosos còdols. Ens queien meteorits i ens oscaven. “Agulla-t’hi bé, Jacint!” Una pedra d’en Jacint m’encertava el clatell devers l’occípit. “Ai, ai, ai!” Esgaldinys de porcell assassinat. Fan cap, atrets pels crits, els irats nassuts. Els galifardeus

acusen l’oncle Joaquim de voler violar-me. Si no paràvem compte ja el linxaven. “Si a qualcú se li atribueix cap blasme és al Jacint i a la seua canilla de brètols. L’oncle Joaquim, al contrari, m’ha salvat”, que dic sense que ningú no m’escolti. L’hipòcrita capellà de la parròquia s’aixeca i, se’ns atansa, ponderós. *Estrany així mateix que l’oncle fes olor de santedat i el capella pudor de peix fet malbé!* No el coneixíem els marrecs prou! Dogmàtic, vora meu, bo i havent lleixat anar un clatellot on la plaga em pruu i batega, ja jutja i condemna, i dictamina, “Nen, ets massa gentil i faldilletes, no siguis estruç ni passerell, i calla. Si algú et volia adormit i sense coneixement per a millor no tocar-te els collonets era l’oncle, qui anc no fou, com prou en corr la brama que sempre té raó, la raó del poble, anc no fou altre, l’oncle, dic, que un maleït degenerat pervertit qui perverteix i corromp la canalla, bord i sord pianista a les palpentes, apàtic i gastrònom, adonat al vudú i a la rifa, endut per l’esllavissada moral fins a boga de l’avern. Prou! Vull amb això exhortar tothom a afollar-lo d’una vegada. Pengeu-lo per la mort de déu!” Gosa piular l’oncle Joaquim, “*Només reptava els agressors...*” “No et tany a tu reptar ningú!” “*A qui hauria tangut? No hi havia ningú altre que el protegís, desvalgut butzac!*” “De les teues proteccions, déu ens en protegeixi! Molt d’insà culat entre els qui insaculares, pobres infants!” Etcètera. Pàssim. Massa marejat, em desmaiava. Totes aquelles acusacions falses! Vaig caure en profunditats de sangs, estalzins i icors. L’endemà, els familiars, vidus, grinyolant, amb el carro curull, havíem arrodonit el trasllat, havíem fugida la pandèmia, volíem oblidar l’horrorós miratge. Un corb perxat al meu escut cuita a recordar-m’ho cada nit. Al·ludeix a allò que mos ulls clucs, després de la meua albaïna, nogensmenys massa clarament no atalaiaren. Amb impunitat, i total immunitat, com es rabejaven, luxuriants, els sentinelles execrables; colpien amb l’acostumada fredor, i el fang es tornava nafra i gangrena, i l’escarranxada belitralla, sobre, com hi gaudien.

Espectacle viciós. Trompes i trempant i, de la sinistra tronada berenada, alhora paint-ne els fastigosos pasts o repassos llurs.

—Ai, patidoret! Fill meu, mare meua! Vine’m que t’agomboli la mama.

—Potser d’aquella feta que em ve la força als ulls. Car, oi, carona? No pots pas negar l’evidència. Tos ulls t’enganyarien? Tos ulls, meravella, uns ulls de totes totes prou sensats i equànimes, uns ulls molt comcals! D’altra banda, ai, és clar que no són pas tos ulls que em fan eixorivir de baix tota l’estona.

—I els teus uns ulls de poca-vergonya!

—Per a convèncer’t del tot, vols que ho assagi amb tu? «No hi ha pas caça per al qui no fita.» [J.V.] Et sotjaré ben de fit a fit i me’n tornaràs contesta.

—Mai, mai!

—Romandràs virginal pel que et roman? No et lleixaràs penetrar ni pel llambrec d’ulls ulls enamorats? Modesta, honesta, constreta, soliua, hom llogarà cadires per a observar, ulls dissectius, mòmia tan excel·lentment mai no encetada, com qui observa, desglaçat, ou de dinosaure part de dins (llas!) ara tot podrit. Qui acabarà a les firetes seràs tu. Quin destí deplorable! Com si ho veiés. Cap bon agaliu. Els averanys, de malson. O pitjor, macabres circumstàncies t’hauran duta a l’abjecta obediència. Mal maridada. L’aiguamort on distretament no et vas enfonsant...

—Que ets dolentot! I no vull que em miris tan fixament!

—No cal que etzibis totes aqueixes ganyotes ni carotes. No tinguis por; no et tocaré pas els tendrums peri-inguinals. No soc cap gos. Només vull veure-te'ls i ensumar-te'ls. T'hi faig un bon massatge, ets estesa panxa avall, cap perill, al clatell no hi duus els ulls. No ets en Janus, l'home dels nassos, ni som a la nit de cap d'any.

—Home, si és així, prou. D'esquena. O ho podem fer de nit, finestres closes, sense ni un llum d'acetilè amb fortors de carbur, com mon pare al forn, quan se li'n va la llum. Ja te n'hauràs adonat. Em fan por tos ulls.

—Mos ulls de mag de firetes, rere les ulleres de Sol, quina devastació de fufes satisfetes davant meu. Darrere, totes les femelles, una sensació d'immens acompliment. Deuetó molt benèfic ton protector. Prou pots.

—Tot benaurances, doncs. I ca nostra, Dicterinet, un altar.

—Amb tu d'única imperfectible vestal, n'Anfractona. I els coribants, "k lièixamu" (amb els altres trols i follets, a fer la mà).

—Com tots els inútils "patriaques". Exacte.

(>>>)

XXVII

(*La faula d'en Mamuri Çapera, o triomf de la tragèdia del pollós pansit titella*.)

Na Melpomena Viladomat i Gruixdegreix, quan viatja, dona finíssima, sempre duu el lluent bordaló prest per a ficar-se'l molt modestament i conspícua sots les faldilles — sempre

molt elegants, a la moda, d’organdí amb voravius brocats, per exemple, com avui. Car no pas que per re al món la veiéssiu (ella!) embrutant-se el cul (un cul totjorn immaculadament mal torcat!) a la cagadora pública del vagó, ni que sigui de proto-primera per a aristòcrates i merdosa reialesa, on és clar que la brutícia n’és tothora inescandallable, i per tant les letals infeccions (cocs, microbis, virus, bacteris, tots sedecs de penetrar-t’hi!) ubiqües.

En Mamuri Çapera, pòtol pansit pollós perdut pel món — un món que amb raó ell es figura pus tost com a baló desumflat o globus corcat — se n’adonava, ans no saltés, com tostemps, furtivament i clandestina, i amb doloroses xacres rai, la tanca que separava la carretera de la via, bo i esguardant-se de prop un pobre tartrany, al qual era massa tard poder-li salvar la vida, se n’adonava, dic, que el seu fat era el del tartrany (qualsevol dels milions de tartranys qui contínuament erren la via), qui, sense saber-ho, s’aventura, enllà del fresc herbei, vers la letal ariditat del desert de l’asfalt infinit de l’autovia. Mai més no hi trobarà, i això benauradament prou tost, que la més tràgica mort. Trepitjat, o cremat i dissecat, o altrament perit per causa d’inanició i d’intempèrie... L’herbei humit, terra promesa, sempre enyorat i mai més atès.

Cal afegir (llas!) que en Çapera acabava de rebre, d’urpes de molt fastigosos racistes invasors, un enorme tacó. Greument colpit i ple de blaus i nafres, el malastruc, al cap de poc, ja queia mort vora la via.

S’esqueia ara mateix que un tren passés veloç amb una dona finíssima dintre, la qual s’esqueia així mateix que obria discretament la finestra i el bordaló hi buidava.

A la vora de la via, doncs, en Mamuri Çapera, molt fet malbé cadàver nogensmenys nou de trinca, hi rep de ple la buidarada del bordaló de la deessa, vull dir musa, na Viladomat Melpomena.

No sap pas per què, molt afalagat cadàver, quelcom l'inspira a remembrar el dístic ranc confegit pel propietari de la funerària "Pompes a Doll", l'altrament molt celebrat poeta lleidatà en Simfori Fortbregós. «*Ma musa, ma musa, ma musa Melpomena/ Em fa l'immens favor, son xantre m'anomena./*»

—Quin delit de melit, de dolcíssim aixarop de pixats i merda de dona (vull dir musa, vull dir deessa) finíssima! —s'exclama, així mateix ell també exquisit aede, embrancat perdudament en l'excelsitud, el benaurat cadàver.

Car si allò no és bateig devers la glòria, vós! Triomf de la tragèdia, hi puges esventat. Sant Pere, sublim senyor de les claus, t'ensuma embadalit, i t'obre encontinent ses portasses amb unció i un nas d'allò pus agraït i allongat.

—Benvingut al cel, ungit senyoret!

—Soc al cel, soc al cel. Mercès, deessa, pel teu bitllet de dona finíssima, vull dir, amb calers i pells i perfums, i títols i accions, i propietats amb vaquetes i cavallots. I...

—Tots hi sereu, noi, al port, amb la ben coneguda. I al cel —de prova — amb el ben conegut emfiteuta delegat i mestre encarregat de cerimònies i de tot el romanent de la tresca i la verdesca, el rector en Pere, servidor. A manar, diguem-ne.

—Per totes les atencions, us en regracii enormement i monstruosament, pobre de manguis, yes.

—Això, com veus — car eventual llogater — és un paradís.

—El paradís, crec!

—Creu el que vulguis, per tu fotràs. En dius, si vols, més encertadament, una celestial masia. O poséssim-hi, pus acuradament encar, una excel·lent residència per a ànimes. Per a ànimes amb possibles. El cel, com ho entendràs? El cel (és escrit a totes les cèdules acceptades dogmàticament!) és de moment el predi o feu d'en Pere, un indret molt adequat per als qui poden permetre-se'l, un oasi molt comcalerament apellat "Çon Pere".

—Eh? No entenc re. Ja em perdonareu...

—Endavant, per ací... Veus? Això, aqueixa cambra per a tu tot sol! Hi encens l'encens i hi jeus, ample com vols, festa cada jorn i cada nit, i teca sublim, i tots els luxes que no t'esmaries, i au, rabeja-t'hi, company, tot hi és tous matalassos, i airejol sempre condicionat a les millors condicions, i finors i cuixes de donzelles tothora puríssimes, i les innombrables televisions en relleu i hologramàtiques, hologràfiques, i millor i tot, amb les quals espies i xafardeges damunt tots els planetes habitats amb els diferents capsdecony qui hi penen i pateixen exorbitantment, i amb prou feines si hi sobreviuen, i tanmateix s'hi deleixen per tal d'acomplir fites ridícules, enduts fanàticament per llurs molt esborneiadores vanitats.

—Òndia, voleu dir, no us en rieu part dessota la tarota?

—Xst, orella, noi! La cosa no et costarà pas gaire, un preu de lloguer força mòdic. Fàcilment assolible, assequible, per als trilionaris, i tant, per als trilionaris pel cap baix. I prou. Molt exclusius som, oi, és clar. Comprens. Ho has comprès tota la vida. Tot plegat, què hi dius. Ep, un vaitot, noi, la

cosa es recomana sola. De més a més, tu rai, segurament, car prou ensumava suara que prou hi vens magníficament recomanat. Un atot afegit a la màniga. Per a tu sens dubte, doncs, que un esforç no pas massa grosset. Els trilionaris qui us ho he guanyar com déu mana, acumulant desficiosament, prou sabeu i coneixeu — prou heu el nas pel que fa a allò que s'ho val!

—Home, pagar, però! Pagar...? Pensava que el cel, si te'l mereixies, venia de franc! Pobre de mi, escolteu, bon senyor sant Pere! Amb qui us penseu que parleu. Soc només en Mamuri. En Mamuri Çapera, perdulari perdut per òrbites imprecises. Quant a calers... Guaitéssiu, les butxaques buides, i amb forats grossos com punys, ni borra ni engrunes, encar menys ni pèmpins ni escrupolet de moneda, vós! Centimets, qui els tocaria! Se t'escapoleixen com les mosques mateixes. No hauria pas anat tan afamegat i malalt altrament! Si us podia pagar amb polls i puces i paparres, rai!

—Xe! Quina manca d'etiqueta! A part que collons si n'ets, de ximple, noi! Car... Cal ésser carallot, xe! No m'hi puc avesar, l'estupiditat d'alguna gent! A quin univers vius! *A quin univers vius!* No has sentida mai la màxima infal·lible? "Pagant, sant Pere canta?" Doncs no és pas solament que canti, és que, pagant, la teua cambra personal de meravellós benaurat és segur llavors que sant Pere prou que et llogui, tu! Sense més qüestions ni noses ni empudegaments. Aclarit? Entesos? Doncs em fots el camp avall amb aquesta guitza al budell culà (mariot o budellol), carrincló de merda! Avall, avall, avall al foc apagat de l'abís on només les espetegaires flames del baf dels dracs fan llum — i de lluny en lluny, encar. I a les breus clarors aviat hi veus que allò que hi trepitges no pas que sigui cap mena de pudent fang al xup-xup — albira-te'ls, els desmesuradíssims dracs, com no els han pas gens clucs, els ulls (del cul)! On,

tret que no siguis un altre sant Jordi, farsant histrió, com cap tossut o ludió mecànic, sens fi ocupat a la revoltant matança del drac, ai fillet, allí, ja et dic, tu, malament rai. Nedant en femta i pixats, i eternament cruspit pels dracs.

Quin albardà més murri, en Peret de Dalt, quin foteta irrisori, quin plaga més maliciós qui es mofa dels infernats! Hom qui havia sucumbit de jovenet a la plèiade podrida dels irrisoris mestres-tites ensotanats (qui ells mateixos, adoctrinadors despòtics i mentiders, es deien d'educats i àdhuc d'il·lustrats), i a llurs repugnants bé que titàniques pruïges de bruixot! Què hi fotrem! De què em servia cap fervent denúncia? I a qui? Si tots van conxorxats! Som-hi avall, sense por, no pas que ja no n'hagis passades prou, de magres, amb el que portes carregat, carcassa punida i vexada fins al moll tot rebregat! Au, doncs, som-hi, sant tornem-hi, de bell nou, que no ha estat re. Quest tenebrós. Fent un tomb per les ruïnes encantades, continuant sempre perdut, pel cel com adés dins la gàbia asfixiant de l'esfera maleïda, pilota abominablement malastruga de l'olla barrejada més banalment mal intencionada. Apa, re, arri, reu, una altra estona sempiterna pels cismàtics caminets del més avall, que, per molt cismàtics que apareguin, al capdavall no et duran tanmateix sinó sempre al mateix lloc, al bell mig de l'angoixa del no re marejador.

Com no n'enyores d'adés el torturador vertigen, no és pas que te'n deleixis aitampoc ara gens per allò abans pels de dalt (ah traïdors!) vilment promès. Sempre la mateixa escanyadora historieta. Ens la sabem fins al pitjor de l'embafament. Tira, ves!

(>>>)

XXVIII

(*Faula de l’homaranya i les sogres de l’ogre*.)

Si les sogres han, entre totes plegades, totes les altres claus del castell-palau, eu hec la de la cambra, per a elles maleïda, amb les mortes maridades, llur filles d’adés, en un nombre com més anem més considerable (a hores d’ara pel cap baix ultrant una vintena), mortes amb els mel·liflus sucs de les quals el meu sistema digestiu, minúscul i extremadament simplificat (bellament instal·lat a la cruïlla on el coll fallit, atrofiat, veus que prou reïx a articular-se enginyosament amb els braços i les cames) n’ha prou per a distribuir tota l’energia calguda per a un cos tan meravellosament especial com el meu.

El comte i senyor del castell, l’ogre n’Apel·les Barbablau, s’havia llegits els clàssics, i les noietes amb les quals es mullerava, totjorn tan tendretes com podia (vuit, nou... dotze, tretze, anyets), les triava, al llarg i ample de son predi immens, de son vast reialme, com qui diu, amb milions de vassalls esgarriats i esbarriats qui li pertanyien, les triava, dic, quan vivien soletes amb llur mare, i sobretot no havien ni germans, ni (tan primmirat en certes qüestions, ell) cosins ni oncles potencialment i idiotament venjatius. Llurs mares sempre les acollia, en acabat de la feliç cerimònia, al castell, on esdevenien mig mestresses i tot, encar que, de fet, a mesura que llur nombre creixia, les sogres, molt envejosa cascuna vers totes les altres, només esdevenien mestresses de la part del castell que els corresponia per molt savi decret de llur gendre i amant.

He dit amant, car per això sobretot no es mullerava ell amb les noietes tendres. Per a accedir a lloure a llurs mares.

Era un ogre, el comte n’Apel·les Barbablau, al qual sovint senties bramar. «—*Quina sentor de cony urgent que olc!*» I com es llençava llavors a un dels a hores de llavors tretze o

catorze llits (i més tard molts més) on no senyorejaven les per a ell molt magnífiques, molt amades, sogres!

Em deia l'ogre l'altra nit, un pilot de llunes ça-enrere, «—*So el vell ogre qui ol de moltes de milles lluny les sentors dels conys qui demanen urgent atenció. Saps que havia fets els set anys, i un veí nostre, amic meu, em va convidar a dormir a ca seua. Mon pare ho permeté. Allò que no devia saber mon pare, tan estricte i dogmàtic, i coent i rònec i cretí, era que n'Arquimbau, el noiet amic meu, encar dormia amb sa mare. Sa mare (grassoneta i boniqueta) ens ficà un a cada costat seu, ella, dominant, majestàtica, enmig. Durant la nit, no sé si ho saps (tu, qui de vit, no cap), però als mascles se'ns aixeca la titola, bo i dormint, de trast en trast. És el cos adormit qui va comprovant com cada mecanisme corporal que l'integra no es porta (si es porta gaire bé o si més no com déu mana). Doncs bé. Durant una d'aquelles ereccions inconscients, mon vitet entrà en paradís! Quelcom de molt tou, que, tot cremós, cremava; quelcom de bla i tendre, i roent i mullat, quelcom d'inescrutablement meravellós, l'embolicava pruent i flairós. I aquella flaire, oh, aquella flaire, ja anc pus no me n'he pogut estar! Sentor de cony urgent, fill meu, et duu a cardar-te encontinent àdhuc els més furients dels vents! Per això viatj tant, per això les sogres han prou lleure per a cercar-te i trepitjar-te. Totes (castratrius com s'escau sempre amb les mares de filles úniques de sobte privades de poder sobre llurs filles) (a part és clar del lleig i esgarrifós que ja no ets, pobrissó) volen odiosament la teua mort. Totes et volen mort i més que mort. Ai, mon car Arquimbau, et volen esclafat i fet una coca de repulsives limfes i gargalls part de terra. Filustrar allò, aquella samfaina repel·lent de carn i sang, les duria al cel. Hi fruïen, hi gojaven, hi suraven nebuloses! Ull viu, doncs, noi. No n'hi ha pas ni una que no et vulgui tot seguit desaparegut del castell. Ets llur única nosa. La molt temuda cuca qui guarda la cambra on rauen els cadàvers qui enlloc*

no troben, els cadàvers (per tu excel·lentment dissecats) de llurs tretze o catorze o quinze filles... Quantes? Saps que me n'he descomptat? Tant se val. Les filles qui molt ridículament elles creuen encar vives. Galdoses galivances d'entrompades nyeu-nyeus.»

Els conys de les sogres han, es veu, doncs, si fa no fa la mateixa paradisíaca sentor on l'ogre Barbablau va romandre, als set anyets, totalment eixarmat, encantat, sotmès, pres, captivat, enredat d'empertostemps com en teranyina psicològica. És, poséssim, una miqueta el seu cas com el meu. Eu so, diguéssim, l'enamorat idealment corprès per na Kali, la deessa renegrida, la deessa delicadament engarlandada amb tants i tants de caps sangosos d'homes escapçats. Per a manguis, cadascuna de les adés tendres i ara tot marcides verges penjades a la cambra prohibida, són una Kali qui colc i ador, cada jorn i cada nit un poc pus. Si no fos que el meu deure em vol, dalt o baix o arrecerat dins qualsevol esquerda al mur, totjorn davant la porta, sotjant, vigilant que cap de les sogres no vulgui violar-la, quasi anc no em mouria pas de dins, damunt un renegrit cos o altre, rabejant-m'hi, amorós. Només caldria que mon pare, l'ogre, em llencés de trast en trast un llop, una hiena, una lleona, una gossa, tant se val, qualsevol bèstia morta amb prou suc per a anar fent.

La dèria de l'ogre pels conys banyats, segons ell, de sentors embruixadores, no s'adiu gaire, cal dir, amb la meua modesta experiència. L'ogre, suputéssim, és probablement tristament paròsmic, car, com dic, a manguis per exemple els conys de les vídues no pas que em semblin ni tan aromàtics, ni tan gran cosa, ni aitampoc especialment pudents; em semblen uns conys corrents, uns conys tau-tau, i no pas que no m'hi conegui, ca? No n'he ensumats pas pocs! És clar, nogensmenys, que a les mares (com adés a les filles) no els faci gens de gràcia de saber-me de cop-

sobte sota llurs faldilles. Recollons els esgaldinys horroritzats! I esguardéssim, si volem riure, la cuca qui so còmicament llavors esmunyir-se'ls ivaçosament lluny i zigzagant de valent, com si ho fotés, no pas amb quatre, amb sis o vuit potes!

Car d'això es tracta, cavà? De sobreviure, de saber o poder veure l'endemà. Re altre no compta a la vida. Ni a la vida d'un homaranya, ni a la de cap ogre, ni a la de cap sogra, ni a la de cap altre no ningú. Tota altra intenció empal·lideix davant la de l'animal viu qui es vol tostemps amb un futur sòlid davant si més no de vint-i-quatre hores. I prou.

Nat només amb un caparró força grosset, àdhuc gegantí, un caparrot amb, ran d'orelles, dues cames i dos braços prims, però forts, plens de negres músculs, i nervis i venes, i tendons estireganyats. Exagerant, doncs, diguem-ne, una aberració, anava a dir còsmica, tret que, més aviat, és clar, simplement genètica, una anomalia del procés generatiu, una incompatibilitat entre els generadors qui em generaren i em pariren, fossin qui fossin, ep; tot plegat, un antic monstre de firetes massa semblant a una aranyota perquè hom no el nomenés, gairebé tantost nat, molt lògicament, "homaranya".

Cert que l'ogre m'ha dit, de cops molt escarsers, d'Arquimbau, com adés, quan ell era petit, es veu que se'n deia son amic i veí, amb la mare del qual s'entengué molt enyoradament. I cert així mateix que les sogres, en horda, quan són de conxorxa, i m'albiren ni que sigui d'esquitllèbit, com s'estarrufen, i esfereeixen i esgavellen, i esborifen i esborneien, i com xisclen, clafertes de fàstic i de por, i com criden, gens sol·lícites, «—*Que ve la Cuca! Que ve la Cuca!*» D'on que prou m'és llegut, crec, de deduir que mon nom de veritat pugui ésser quelcom com ara el de n'Arquimbau Cuca, geni molt prestigiós de les lletres lleidatanes.

Aprocte, sense forat de cul, només em puc nodrir amb sucs que extrec (degudament podridets) de tota mena d'animal (de gos i gat, i ieti i iac, i vedell i bou, i bèstia grossa i petita, i garrí i pollí, i infant, i verge tendra) qui puc, o bé (molt rarament!) atrapar, o bé que mon pare, l'ogre, no em lliura qui sap si agraït pels meus serveis, o per atracció sanguínia. Amb cap víctima llavors enxampada (ara sotmesa i emmetzinada), diguem-ne la teranyina de les meues bavoses abraçades amb la qual l'embolic és àcida, de tal faisó que els músculs i els òrgans de mantinent se li desfan, i llavors no em cal sinó fer-hi, a la teranyina, o corrosiva mortalla de mes cristal·litzades bavalles, una clarícia, i aplicar-hi els llavis, i xarrupar ben de grat, content i satisfet, celestial.

Si l'ogre em diu de fill, puc inferir, crec, que és mon pare. I si és mon pare, quina de ses sogres és ma mare? No crec pas haver-li-ho demanat mai. Ni de per riure. No pas que gosi gens, no fos cas, car un ogre essent un ogre, si s'enfelloneix, malament rai. Secrets, tothom ama prear-se'n de desar-ne; un ogre, emperò, per sa gruixària mateixa, en vol per a ell tot sol molts més i tot. I més ocults. I si el burxàveu… Enfellonit, irat, rabiüt, aneu llavors a sabre. No podem pas dir que eu sigui cap mena de cuca indestructible. Pus tost al contrari. I sobretot per cap mastegot escapolit per cap massa distret o incoordinat ogre totpoderós.

Parlant de les sogres, tractant d'escatir quina fos ma mare, cal dir que, ben alfarrassades, totes han prou un aspecte fosc i aràcnid. Ja he dit que no sé pas d'on treu mon pare que llurs conys siguin tan extraordinàriament embaumats, perfumats, delitosos. Potser ha un nas, ell, especial, molt més fi i llefec, poséssim. Tant se val. La qüestió ara que, atès que cap de les sogres fos ma mare, em deman, curiós i

curós, m’hauria ofert, mon pare putatiu, una mitja germana perquè me la mengés? Home, un ogre és capaç de tot. Segurament que hò, doncs. Un ogre no mira gaire prim.

Hauré, crec, de tastar les sogres per tal d’esbrinar si n’hi ha cap de qui el tast sigui la meitat (o belleu millor, una quarta part) del que tastí en menjar-me la meua putativa mitja germana. En aquest palau sens fi, cascuna de les sogres clapa senyorial a la seua palatina cambra. Puc anar-m’hi introduint enmig de la nit i, damunt la nova dorment, fotre-hi una mossadeta, i una xucladeta i una xarrupadeta a la cuixeta, i comprovar-ho. No pas que sigui tot plegat fàcil. No sé quina de les tendres verges fou ma mitja germana ni sé si cap de les sogres és de debò ma mare. Tota aqueixa combinació de tasts em mareja una mica. Mes, atès que de feina l’homaranya anc no gaire (sobretot un homaranya tan privilegiat com eu, a qui son pare o protector prou llença prou sovint carcasses a raure), estona rai.

«L’indolent contra les difidents.» «Contra les nervioses receloses, l’amplament relaxat pacient.» «L’innocent Homaranya contra les atroces detestables Erínies.» Títols del proper capítol de la meua vida...

On tard o d’hora (tant se val, car tots els pèndols del castell no en fa pas poques, de centúries, que es desferen, es fongueren, i l’espai, en conseqüència, hi creix sense pausa ni repòs) hi faré la troballa sensacional (i que tampoc no servirà de re a ningú, a part l’estona inconcreta d’entreteniment que dic). Tret que llavors, als llimbs del nirvana, badant badant, badoc, massa encantat, fetal, disbauxat de joia en el triomf... Ep, manel, què fots! Hec por ara mateix, enmig la nit, abans d’iniciar l’èpica empresa, que al capdavall no em traeixi eu mateix. Amb l’amor filial desvetllada tan sorprenentment, segur que, carallot de

manguis, ma mare, m’hi atansaré a tocar-la tantost haver-la tastada, i quin esglai quan la deixondiré.

—*Mama! Mama!*

Pobra dona! M’haurà esborronadorament damunt, com un tangible grotesc dimoni de malson, i de bell nou som-hi, cames ajudeu-me, em sembla! Car ai la imminent fi del món!

Crec que caldrà força vigilar doncs llavors (no sé pas si me’n recordaré prou, amb l’emoció de l’instant magnètic i tot allò) a fugir fort, abans no obri del tot, finalment, ma flamant mare, els ulls horroritzats, no fos cas que, ja, amb la sola d’un sabatot seu, massa astorada, morta de por, sense sentir-se gens maternal envers meu, no m’esclafi definitivament...

On, és clar que molt poèticament, s’hauran acabades així totes mes sublims ans solemnials aventures. Com altrament era de preveure d’ençà del començament.

Cada figura son destí, vós. Cada rol son fat. Cada tec son rot. Cada rot son pet. Cada pet son pot.

Tant se val. I així anar fent.

(>>>)

XXIX

(*Faula de na Mai Tipa i d’en Gos Negre*.)

Abans no esdevingués un vell, raquític, arnat, gos negre apedregat per tothom, havia estat un jove força actiu, vull dir, treballadoret, tret que, és clar, físicament no gran cosa,

més aviat merdoset i no ningú. I ai, sobretot, cruelment esclavitzat i perdent sempre l’esme per culpa de l’ínclita, mai no vençuda, embranzida del gran enemic interior — el sexe.

Durant el jorn, cada moment de lleure el despenia pelant-me-la, i la nit sortia als carrerons desolats de vora el riu, lluny del centre de la vila, i si mai hi trobava cap gossa jove me l’enduia al meu cau. Pujàvem al piset i la ficava tendrament al llit i em deslligava a fer-li tota mena de carícia més o menys sexual. I la gossa agraïda, crec. Tret que abans del matí, disgustat, bo i anant-me’n a la feina, la tornava a llençar al carrer amb una puntada al cul.

Això fins que una nit de boira, quina sort la meua, car em vaig trobar, perduda, no pas cap gossa — una nena. Una nena no gaire bruta d’uns vuit o deu anys. Me la vaig endur al cau, la vaig ficar al llitet, la vaig despullar, i li acariciava la pell del ventre, tot agraït, i amb extremada dolçor, i ella semblava així mateix molt contenta i marrucava i tot com cap mixeta acariciada, i se n’adonà, tombant el cap, que part de terra, a l’espona mateixa, hi jeia un bocinet de xocolata, una presa o presa i mitja, i allargà el braç i se n’emparà, i em vaig alarmar una miqueta, i li vaig dir que no se’l mengés pas, que qui sabia quants de dies no rondava part de terra, tota ple de pols i de brutícia, i em vaig aixecar i li vaig dir que si li agradava la xocolata ara li’n duia, i ja corria cap al rebost quan me n’adonava que el bocí de xocolata ja se l’havia cruspit i que la nena feia una cara alhora satisfeta i de voler-ne més.

Tornava del rebost amb les sis o set rajoles que hi desava i, sorprenentment, les desembolicà totes plegades i se les embotí senceres boca avall, i sense mastegar-les gaire, se les empassà. Tan magra, pobrissona. Ara feia goig veure com endrapava!

I vaig tornar al rebost i en acabat a la cuina, i li portí una botifarra i mitja, tres llaunes de sardines, i dues cols, i un meló, i un saquet de patates, i un altre de cebes i, sense netejar ni pelar re, molt goludament omnívora, s'ho empassà tot.

I l'endemà de matí havia d'anar a la feina, i la lleixí al llit crec que clapant.

A les hales i firals eren els llocs on treballava. La meua feina consistia a anar duent, amb el meu carretó vermell, els sacs de verdures diverses, del pagès al revenedor, o del pagès al pagès, o del marmanyer al marmanyer, segons llurs tractes i llurs indicacions. I en aquella avinentesa, vaig començar, d'amagat, d'aprofitar els viatges, per a, a poc a poc, arraconar, en un altre sac esvellegat sota una taula abandonada, teca i recapte que anava pispant dels sacs al carretó. O, si s'esqueia que fos dilluns de fira, al firal em llogava als firaires per a netejar-los els corralets improvisats, o menar les paques de palla i els sacs de farratge d'un costat a l'altre. (Prou en tenia la mà trencada, a netejar estables. Només cal pensar en l'afamegada noieta de casa — la meua petita "Cèlia". Quin admirable metabolisme! Circulació idònia, sense gaures ni ensopegalls. Gens ni mica empedalega. Tot t'ho paeix. Òptima peristalsi, estronts divins, copioses celíaques meravelles!)

Al vespre, quan tothom, tret dels captaires i vagabunds, havien plegat, arrossegava el meu sac ple i me l'enduia, amb el carretó, al nostre cau — el nostre deliciós antre tenebrós.

Dia rere dia, ficava els sacs plens de xorrèstic robat prop la cetàcia minyoneta al llitet, i la minyoneta, tan refinada, ella, s'ho cruspia tot, no en lleixava ni molla.

Ocasionalment, ple d’urc, li havia ofert àdhuc el premi majúscul de cap rossa, o carronya de rossí («Cavall malmès, prou que l’enllesteixen d’un tret, cavà?») — o cos infecte de moltó o del que fos — qui el ramader havia llençada vora el riu, barranc avall. Cert que per les marjals també t’hi trobaves, de cops, escanyats o negats, cossos de marruixes, de mosteles... De guilles, llúdries, gripaus... Tot s’ho engoleix, tot s’ho fot. Tot ho troba tastívol i saborós d’allò pus — se’n llepa els oronells.

Conills i pollastres traspassats de la passa. Corcs i cucs concomitants. Rats de claveguera mig rosegats, heroics perdedors de fratricides batalles hipogees, eixits a la llum per a morir-hi llegendaris.

I de l’aromàtica hala del peix, pler de lluç i de rap, i de reig i calet; xanguet d’esc; seitons, barbs, carpes, albors; trobats part de terra o llençats als cossis, tot plegat no pas gaire fets malbé, amanits amb sargàs i varec, amb romanents de glaçons i tot. Tot s’hi val. «Suquet de peix.» Avall, avall, la paia... Pops, palaies... Fartana, sagristana. Que se n’apeixeixi ben apeixida. Prou de grat se n’ompl el pap! Una mui, la seua, insadollable, inexhaurible, i de ferramenta indestructible, vós. Sa llengua, ràdula altament eficaç. I la gana, gloriosa. Una fortíssima talent!

Llavors, inopinadament, aparentment d’espetec, com llamp en blava i calma, i nítida, atmosfera, aquella altra nit, segurament que molt més tard, encar que això sembli cap inversemblant mentida, no sols enraonà, em demanà, prou fineta, que li acariciés el ventre.

—*Com aquella altra benaurada nit de boira on no em trobares, ara fa setanta anys*.

«Setanta anys!» Vaig pensar. «Incomprensible! Si semblava que era ahir!»

I me li atansí, i m’aventurí a posar-li amb cura la mà damunt aquell immens ventre seu, i volguí acariciar-l’hi amb la tota la tendresa del món, com me’n recordava agradablement que fiu la nit on la raptí, la nit on me la fiquí a casa, i... («I de mantinent, senyoreta, qui es desempallegarà de qui?»)

Tret que ara, som-hi, tant se val, som on som. El delicat massatge, l’amable afectuós gràcil sensual sensible lleuger eteri acaronament gàstric...

Ai, quina por! Els dits se m’hi enfonsaren, i la mà sencera, i el braç, i el tors, i l’abdomen, i les cames, i els peus, i tot plegat, i m’hi ofegava envoltat de greix, i ja em creia mort i negat, quan, es veu que escanyant-se miraculosament amb qualque os o pell o cotna, estossegà, i, amb aquell terratrèmol, el seu ventre es bombà de sobte, i m’expulsà tot cagadet, i caiguí i m’estavellí tot destarotadot part de terra.

I guaití al voltant i no hi reconeguí re. Setanta anys s’havien escolats sense lleixar empremta al meu molt defectuós sensori.

I on eren els quatre minsos mobles del piset? Semblava com ara si algú se’ls hagués cruspits.

I els quaranta o cinquanta llibres? Tot havia desaparegut. Potser era també que ja no se’n feien més, de llibres.

I el paisatge de cases a la finestra era tot diferent, i no hi reconeixia re. I banzim-banzam, com un zombi, havia davallat fora, i la vila mateixa havia esdevinguda una altra.

La feina? La feina, no en tenia. La nova llotja de contractació on deu parar? Les hales arreu desaparegudes. Els llibres enlloc. Tot allò adés tan joliuament imprès, ara inexistent. Tràgic.

Sense llibres, sense firals ni hales, què hi faig? Superflu, balder.

Vida brutal, batzolera, sense sentit ni raó. Inútil, dispensable. Car a què trau tot? Tot trau a re.

Dalt, la mai tipa balena rebentava el piset. Senties la casa cruixir i espetegar perillosament.

Tanmateix filopàtric, havent-hi doncs tornat, lentament, escales amunt, escales que s’esberlaven i, ruïnoses, perdien furfuracis bocins, i se li revinclaven els ferros de la barana, trobava, encavallades les esquerdes i ascles de la porta crebada, que ja no hi cabia pas. Que ja no hi cabia res més. Trenquívol, vaig caure, empès per la seua rebotida carn, finestra avall. Davall, tot em feia mal, els ossos, les articulacions, la gola, el pit, i hom començà, estranya canalla abillada estranyament, d’apedregar-me, de cridar rere meu, de ratar-me, com gossos rabiüts, les calces, i vaig córrer, ranquejant penosament, cap al riu, abís avall, tret que el riu havia també desaparegut — amb els batracis, les serps, els peixos i els ocells, amb tothom. Re no és com abans.

«I ara on m’amag?» Em deia, totalment desconcertat.

I m’enfonsava, escarransit, a camp obert. Un camp amb unes roques i una vegetació que no sabia ni em vagava pas d’identificar. I fatigat m’amag finalment. M’amag, amarg, entre misteriosos incatalogats punxents matolls, dins un cau

tot rònec, antre impropi, abandonat per quina altra estrambòtica fera? No m’hi acostumaré pas!

Tremolant, hi esperava què, maleït sarnós gos negre?

Pregant com qui diu per què? Freturant, dic, què altre?

«L’alliberadora mort, és clar.»

De mantinent, prestament, tot s’anirà apagant... Temps accelerat... Constret al màxim escarransiment...

Agraït. La benaurada fi a tocar de mà.

(>>>)

XXX

(*Faula del doble miracle per sempre més inassolible*.)

Sapiéssiu que, xano-xano, hi feia cap cada dia a estudiar-hi força. Tret que aquell matí, doncs, tornava a ésser-hi, a la monumental Biblioteca de la Universitat, i de sobte, companys, quin esglai!

Havent comptat els diners que em restaven a la butxaca, hi he degut lleixar caure el carnet que m’identificava. Sense carnet no podré fer els exàmens per a la pensió del govern. Ara recentment feia els setanta-cinc anys i tenia doncs dret de demanar la pensió. Tret que em calia reeixir abans en els exàmens, i d’ací que vingués més sovint, com dic, a la Biblioteca.

I ara, desesperat, anava amunt i avall, capcot, cercant el carnet d’identificació, i àdhuc sortia als aparcaments, i al jardí i a la carretera, i als camins adjacents, i guaitava part

de terra, i cada vegada esdevenia més angoixat, i el cor se m’esvalotava més, i la pell em cremava del destret, i m’ofegava de neguit, i tornava a la Biblioteca i, no gosant pas anar-hi per a no empudegar, romania palplantant, no gaire lluny dels taulells on els adjunts de bibliotecari de baix semblaven totjorn força enfeinats.

Al cap d’hores, quan tanta d’activitat semblava que minvava, que el tràfec davant els taulells dequeia, decandia, aflacava, m’he atansat a un dels més joves de rere els aparells, i li he demanat si no havien pas trobat, si us plau, un carnet d’identificació, el meu, que l’havia perdut i m’havia d’examinar, i no podia demostrar enlloc, altre que per la cara al carnet, qui era ni re. M’ha dit que no, força sec, aixecant un pèl els muscles, i ha tombat cua, com si tingués pressa a ocupar-se de matèries de més gravetat ni conseqüència.

Ja no sabia què fer. Em rodava el cap i tot. Era immers en el desori, als llimbs estranys de la distracció, el desconcert, la desconfitura. Anava doncs, tot pansit, a sortir de la monumental Biblioteca de la Universitat, que, oidà, damunt un pilot enorme i molt estès de llibres gruixuts, davant del vidre doble de la gran finestra del costat de la porta, hi he albirat el carnet!

Albíxeres. M’hi he llençat com ara a la piscina, de panxa, de planxa. I l’he assolit d’una esperançada urpada.

I oh, desil·lusió, tanmateix! De mantinent me n’adonava que no era el meu. Que era un carnet d’alguna dona o altra. Un carnet no pas sencer, atès que, a un dels cantons, era palès que havia rebuda una bona estisorada, i al mateix temps el plàstic, dehiscent, se li deseixia, i semblava, el carnet, tot plegat, d’allò que en podríem dir antic i tot, anacrònic, obsolet, fora de circulació.

Era encar estès que em va semblar sentir que, en veu normal, deien el meu nom. Em vaig tombar. Vora la porta, una dona tota mudada, m’havia cridat. Anava vestida a la moda, amb unes faldilles molt estretes que li arribaven a mitja cama, i tot i que no era ja jove, i per això potser anava una mica massa maquillada, tampoc no era d’allò que en diries gens granada; li feies uns trenta, trenta-cinc, anys, uns quaranta menys que no jo, pel cap baix.

I em somreia, superior, i llavors me’n vaig adonar. Anagnòrisi cabdal. La reconeixia — una de les importants bibliotecàries dels fantàstics pisos de dalt. La meua dona, qui de vegades, fa uns pocs anys, hi féu de voluntària, n’havia dutes algunes de trast en trast a sopar i me les havia presentades, i les coneixia doncs lleugerament, i ara, massa tímid, ja no pujava mai als pisos de les oficines més distingides de dalt, on les bibliotecàries s’ocupaven de papers molt delicats i de pes, perquè al mateix temps tenia la impressió que, si mai hi era, les elegantíssimes bibliotecàries, sempre abillades amb les modes més recent i escaients, se me’n reien no pas gaire dissimuladament. Havien segurament llegits alguns dels meus ridículs onírics escrits ficats a un meu indret secret a la xarxa, a part és clar que probablement la dona de més a més els havia revelat un altre detall, el fet coent que a la meua edat jo era encar verge.

La descarada dama vora la porta m’esperava. Me li vaig atansar, humilment. Volia explicar-li la meua situació i sobretot la posició irrisòria on m’havia trobat, abraçant excitadament (potser àdhuc eròticament) tots aquells volums amuntegats, com si a la vera fi havia atès l’orgasme somiat de qualque cim fins ara inaccessible d’erudició i de competència acadèmica.

Li deia tota la carrinclona tragèdia del carnet perdut, mentre caminàvem vers el seu vehicle estacionat a l'aparcament reservat per a les excel·lentíssimes bibliotecàries. No pas que em fes gens de cas. Quan callí, em digué que sabia que la mestressa tornava a ésser de viatge, i que em devia doncs trobar massa solet a casa, i li deia que no, que això rai, ja n'estava prou acostumat, i tant.

Abans d'obrir la porta del seu cotxe, em va dir si volia que em portés fins a casa? Vaig respondre que no, que no, que anava tot brut, pobre cotxe, i la pudor que dec fer, no, no, moltes gràcies.

I em va dir doncs si no la volia convidar a sopar, que així em faria companyia. Li vaig dir, tot empegueït, que no sopava mai, que no païa re de nits, que la dispèpsia nocturna era un mal inguarible, que...

Vols que vingui demà dissabte, a dinar, em va demanar aleshores. I me n'hi vaig excusar quequejant, de més en més escanyat, dient que no sabria què fer-li i que no tinc a casa gairebé re i que...

I pensava que qui fora prou boig de voler lleixar-li veure el meu racó permès, amb l'escarransit fogonet d'alcohol de cremar, i el pot mig rovellat — i per comptes de cap cullera, el calçador de plàstic. Amb, per tota teca, arròs, olives negres i prunes seques. (I és clar de més a més que de fer el disbauxat eixelebrament d'anc permetre-li a la desvergonyida de violar, en la seua absència, les luxoses impol·lutes estances de la muller, el dia que tot de sobte no tornés ja podia dir passi-ho bé al meu niuet, a part que en la seua inaturable iracúndia fort em perillaven coll i clepsa.)

Ja portaré jo uns entrepans, això rai, crec que llavors es va prestar ella. I jo... Perdut... Com dic, no sols era la por que

em tenallava, car no sabia imaginar-me com al capdavall em defensava dels seus força probables avenços sexuals en privat, és que tampoc no volia pas que veiés, ja ho he dit, les miserables condicions on vivia... El meu estudi tot desordenat, amb el meu llitet desmanegat...

Tot nerviós, en un filet escardalenc de veu, se m'acabaven les excuses... Se n'atipà, em llambregà amb immens disgust.

Al moment d'entrar al seu cotxe es va treure les sabates. No volia conduir amb aquelles presumides sabates de taló tan altot. I doncs, car les lleixava a la vora de la tanca de l'aparcament, em vaig gentilment ajupir a retre-les per a ficar-les-hi dins, i li vaig demanar on era l'altra, car només n'hi havien tres.

Em va dir que quina altra? Que només tenia tres cames.

Tres cames! Li dic, tot esverat, perdoneu-me, mai no me n'havia adonat!

Estava desolat, com si m'havia caiguda la paella del cel al bescoll i a l'esquena. No sabia què dir. Se'n va riure. Una rialla infernal — encar ara em fa mal a l'ànima.

En puixconsir, a posteriori, se'm fa encar ara estrany que em digués allò de les tres potes. Devia ésser incontrovertiblement veritat, car...

Podria haver-me dit tantes d'altres coses! Que una de les sabates no era seua, que era una sabata perduda damunt l'asfalt, perduda no pas per ella, ans per cap altra bibliotecària, o per qualque convidada, o per cap lladra nocturna, o què ho sé jo. O que, de sabates, en duia dos

parells (un de recanvi) al cotxe. Que s’esqueia que una de les sabates restava dintre i l’altra saltava fora.

De tota manera, també és veritat que quan s’ha ficades les espardenyes de conduir, m’ha semblat entrellucar-hi, vora els pedals, tres peus. Així que el dubte continua amb el seu constant rosec.

I ara, vejam, allò que digué llavors encar m’empegueeix ara — i em lleixa tot somiós i alhora destarotat.

Féu: Tros d’ase, no hauries volgut saber si amb tres cames i doncs amb tres cuixes, entre el parell de cuixes no hi tinc un parell de...

No finalitzà el susany, l’escarnuf que m’adreçava. Fou aleshores on tolgué, vull dir, tongué i estisorà la feridora frase amb aquella riallada ferotge. Tancà la porta del vehicle i engegà, encar rient diabòlicament.

Començava de fer-se fosc. Vaig enfilar cap a casa. Havia plogut, i el caminet que triava era tot fangós. No volia caminar entre el dens trànsit vespral. Mentre xipollava de valent trepitjant damunt el fang, la imatge dels seus dos entrecuixos m’entrevenia el sensori i el magí, i l’enteniment mateix, d’una manera fort dolorosa.

Al cap de mesos, em pruu i em cou i em nafra encar. D’ací que ho hagi escrit.

Massa fort, vós. Que hom s’ho afiguri una miqueta... Doble objecte de fascinació en una sola peça! Imatge tremolosament inaferrable. Miracle per sempre pus inaccessible. Hi rac llargues estones encantat ni que només sigui al reialme de la fantasia.

Assidu residu de recança. Per què soc tan vergonyós? Per què no li vaig permetre de pujar a ca nostra? I si llavors, (qui sap, prou hauria estat quelcom factible!) se m'hagués eixarrancada, divinal, de triple cuixa!

Un altre malaveig frustrat, una mancança més a afegir a una escarransidota vida de debò esguerrada.

(En fi, com a notes addicionals, potser diré que de la pensió del govern, re de re — ni ensum. I pel que fa a haver retrobat el galdós carnet — ai pobret, faràs goig, creu-t'ho!)

(>>>)

XXXI

(*Faula de l'home i la dona de qui al castell se'ls escapolí la filla*.)

Quan la filla havia fet els cinc anys, l'home i la dona, l'estiu, sortiren de vacances. Un dels indrets on anaren fou la vila on l'home havia nascut. S'allotjaren a un hotel a l'ombra del castell. Era un castell que el pare havia d'alguna manera arromançat per a ús de la seua filla. Abans d'anar a dormir, pare i filla es contaven un conte o altre. I un dels dos o tres preferits de la petita s'esdevenia a un castell màgic. N'aprenien ensems els bells noms dels diferents elements: matacans, revellins, merlets, ràfecs, baluards, verdesques, albacars, raiguers...

Fou llavors que el pare li contà també les altres vicissituds — les que s'esdevingueren «de veritat» al «seu» castell. El castell on anava de petit, els vespres a jugar-hi, i sobretot els diumenges, tot sol (clandestinament com qui diu, per comptes d'anar a missa, ben de matí, i hi romania fins l'hora de dinar), a investigar-hi, a recercar-hi, recacejar-hi, ficar-hi

el nas. A trobar-hi esvorancs fets per bombardes i endinsar-s’hi, i pous ocults i enfonsar-s’hi, i recollir-hi ferros estranys, i secrets pedres escrites, i bocins de ceràmiques d’èpoques diverses, i minerals de joiells destrossats, i monedes antigues. Era un castell amb romanalles de civilitzacions mil·lenàries. Un castell que havia estat ocupat per invasors de moltes d’espècies, incloses recentment les clericals feixistes d’esperit anorreador, i més enllà les altrament bàrbares, i àdhuc molt rarament i breu potser les instruïdes i tot; ara bé, enemigues, totes enemigues — invasores, el nom ja ho diu.

Aquell castell tenia si fa no fa intacta una muralla molt sòlida, espessa d’uns quants de metres, i alta, molt alta. Era la cèlebre muralla dels suïcidis. Ja llavors costava d’atansar-s’hi, calia travessar barreres i reixats, car una part especial de la població s’hi sentia massa atreta. I els de baix, per comptes de treballar, s’encantaven en excés amb l’eventual espectacle.

Quant a la raó dels contes privats, confidencials, entre filla i pare, i per exemple no pas entre mare i filla, cal dir que les relacions a la família no eren d’allò que hom en podria dir perfectes. La dona era una dona «moderna», creguda, arrogant, despietada; sedega de desgreuges i revenges... Ambiciosa, casada, més que no pas amb el seu home, amb la feina. Enganyada, havent-se lleixat emmalaltir per les antigues malalties dels malalts d’adés, la cobejança i la golafreria, ara exacerbades per les noves animadversions del segle.

Àdhuc quan no és de viatge, incessant rep i fa trucades i tothom ha de callar imperativament i ha de paralitzar-se o fotre finament el camp de casa, car allò seu (la «conferència») era «molt important», i tot allò nostre molt negligible merdegadeta.

Ella, de continu, un malaveig infernal; amunt i avall, amb idees i obsessions glaçades. Bojament centrada en els seus treballs secrets per al govern. Secrets d'estat mai revelats ni pensaments al seu marit (qui de tota manera era un home de tarannà pacifista, antifanàtic, és a dir, antimilitarista i antisupersticiós, i tot a qui aquells ximplets estires-i-arronses entre espies els trobava jocs desgraciats de canalla maligna). La dona sovint agafava l'avió i desapareixia durant setmanes. Home i filla romanien sols i s'entenien d'allò millor. Llavors, al cap de qui sap l'estona, la dona tornava, i de més en més semblava trobar en la filla una fredor que la injuriava. Deia, —«Aquesta nena m'odia.» Les seues absències tan perllongades és cert i natural que generaven malfiança en la petita; quan la mare tornava tot d'una, havia esdevinguda una estranya, una desconeguda, una forastera.

La dona començà llavors d'acusar l'home d'atiar furtivament al cor de la petita la malvolença envers ella. Deia que si li manava re, ho feia de malgoig o s'hi negava en rodó. I allò l'embogia, i esclatava en crits i renecs, i de vegades es barallaven i es feien mal. I en acabat anaven a plànyer-se'n a l'home, com si ell fos qui hagués d'implantar dura justícia devers la culpable. L'home, tenia àdhuc por, inconfessadament, que en un dels seus atacs de bogeria la dona no fotés i tot la mà a la pistola de reglament. La sotjava molt amatentment, prest a intervindre molt seriosament si mai calgués.

Aquell dia que eren a les envistes del castell, que anaven molt favorablement predisposats a visitar, s'escaigué que caminaven i una dona amb brusa safrà i faldilla groga qui caminava vers ells féu un signe amb el nas gairebé inconspicu, i tot d'una la mare digué, —M'he de reunir amb

una amiga. Ens veurem d’ací dues hores en aquest banc mateix. Aneu-hi dalt vosaltres dos. Ja hi pujaré un altre dia.

Es tombaren pare i filla i veieren les dues dones tanmateix abillades cridanerament anar-se’n devers la vila, bo i xerrant molt animadament, com si xerressin de ximpleries de dones qui se’n van «de compres pel món». La nena feia sense dissimulació una pronunciada carota de prunes agres. L’home la consolà; davant el banc a l’altre costat de carretera hi havia un petit bar. S’hi arribaren i veus que en acabat pujaren al castell llepant cascú un bon gelat.

Un cop dalt, feren un volt, passaren per uns patis tancats plens de columnes, veieren de lluny la muralla per on primitivament hom es desempallegava de les carronyes i ara els més ardits suïcides es desempallegaven d’ells mateixos. S’embadaliren davant qualsque estàtues viroladament envernissades. I l’imponent monòlit de la torre mestra l’ascendiren, esglaó a esglaó, amb contentació, fins dalt de tot.

Les dues hores de coll que els havia donat la dona s’escolaren, i es presentaren al banc acordat. La dona no hi havia encar fet cap. Passada una mica més de mitja hora d’esperar-la, tornaren al bar del davant, i el pare digué a l’home del bar si li podia fer el favor. Quan veiés una dona, o potser dues, abillades així i això, i evidentment esperant, llambregant amunt i avall, la presència d’algú, que els portés aquest paperet que hi deia «Ara tornem, ens trobem ací si fa no fa vers les cinc; després les cinc, a l’hotel.» Eren dos quarts de quatre. I l’home del bar calculà quant li hauria de pagar pel favor. Va dir, —Si venen abans de les quatre, em deureu tant; si després de les quatre, més abans de dos quarts de cinc, tant; i si més tard de les cinc…

El pare, bo i lliurant-li un bon bitllet, l’interrompé. —Lleixeu-vos de números. Aquí teniu això. Ningú no vindrà després de tan tard.

Pare i filla tornaren al banc vers les cinc, hi romangueren un altre quart, s’atansaren al bar i rembraren el paperot. L’home del bar, pretenent que l’havia perdut, el volia guardar qui sap per quina raó, i el pare encar va haver de despendre unes petites estrenes per a rembre’l. En acabat, tot sortint, estripà explícitament el paperot. Se’n desà els bocins per si de cas el gamarús del bar es fes encar l’interessat per la vàcua intriga, i rient-se’n se n’anaren a l’hotel.

Sense cap explicació, la dona no va aparèixer fins al cap de sis dies.

Llavors que els tres tornaven a ésser una família, se n’anaren un cop més a passejar prop el castell un dia després de dinar, i tot d’una la nena es deseixí de la mà de sa mare i s’escapolí per un dels caminets pedregosos que trencaven enllà del camp de Mart. Corria molt de pressa i tant el pare com la pare no la sabien enxampar, més que més que de sobte un destacament de sodats molt atapeïts qui semblaven de maniobres els barrà el pas.

Passats els mals sorges i estossegant en la polseguera, pare i mare reprengueren l’encalç. A un giravolt, els sortí, divertida i fent-los moms i mims, la xiqueta. La mare, enfellonida, la reprengué amb mots folls, i la castigà, sobre, amb tres o quatre mastegots molt maleïts. La petita no plorà gens. Esguardà sa mare amb un odi roent. A son pare ni se l’esguardà.

Caminaren pansits una estona més, i quan el pare assajà d’atenuar la tibantor comentant que bonic que feia retallat

al cel tan blau la buada d’una de les portes de pedra que duien al castell, aixecaren els caps, i per segona i definitiva vegada la petita arrencà a córrer, i ara ja podien empaitar-la el dia sencer... Tot fou inútil. Pels revolts laberintins dels atansos al castell, tot esforç era debades. Corregueren fins a l’escruiximent. I ja no la van veure més. Mai més.

Quina desesperació, pare i mare! Per una intuïció de l’home, es plantaren sota la muralla dels suïcides. Hi romangueren hores i hores. Sense cap resultat. Home i dona es reprengueren recíprocament i amb crueltat. La dona embogia d’ira. La gent s’escandalitzava. L’home li deia, —Et faràs notar, vindrà la policia.

La policia és l’últim de recursos que mai no voldrien emprar. Ella per la seua condició d’agent secret de contrada estrangera. Ell perquè sap que, si la petita apareix morta, o no apareix de cap manera, tots els neulers i les sospites els carregaran a llurs esquenes. Tothom els veurà com a assassins, com a fillastres, els encolomaran el «mort», n’hi hagi o no, tant si el cadàver apareix com si fa fretura. Una solució temporal serà, durant els dies que calgui doncs, llegir acuradament la premsa local, i veure els morts qui hi apareixen notificats, sobretot els morts inidentificables.

Es compraren dos parells de binocles, i s’estacionaren a la finestra de l’hotel, i jorn i nit s’esguardaren el castell i els voltants del castell incessantment. Esperaran sense defallir que la xiqueta torni. I quan un resti a la cambra, que l’altre es bellugui, que escorcolli per tota la vila.

Mentrestant, amb les setmanes, els diaris, re; les observacions, re, tènues falses alarmes; fet i fet, sense novetat dia rere dia.

Home i dona s’aprimaven, no menjaven, no dormien, el rosec, el rau-rau, no els lleixava viure. I la dona temia per la seua feina, i segurament els serveis amagats ja conjuminaven qualque desenllaç aterridor. Se’n desempallegarien, se n’adonarien que el seu cap feia catúfols i tindrien por que divulgués secrets i posés en perills letals certs agents incrustats.

La dona, encar amb pitjor aspecte esgavellat de xipòtola, arribà a l’hotel un vespre tota esbufegada. Deia que havia vista la nena a l’estació, en un tren que partia instantani vers la costa est, que la filla al darrer moment se l’ha guaitada amb una ganyota sarcàstica, plena d’odi i de menyspreu. Que la nena anava acompanyada d’un home i potser, més endins, en la foscor, d’una dona.

Aleshores li va dir, —L’home qui se l’enduia era com tu, com tu, com tu!

El marit volgué tranquil·litzar-la, li assegurà que allò devia ésser una al·lucinació, produïda per l’estrès, el cansament, el neguit insofrible, que ell per la seua banda era segur de no tenir al món cap bessó... I llavors hi pensà, i li demanà:

—I la dona qui t’ha semblat veure amb l’home i la nena, és que s’assemblava a tu?

—No. No ho sé... Sí, era com jo... Era exactament com jo! Hi érem els tres! Érem tu i jo, i ella! Això vol dir que m’estima! M’estima, la filla, en realitat! I que som una família molt com déu mana, molt com cal, modèlica, meravellosa! Que en realitat només el tu que lleixa enrere, el tu dissortat, el tu menfotista... I també aquest jo maleït qui soc ara mateix... Un cop haurem fets desaparèixer aquests dos impostors qui són tu i jo... Els espècimens de veritat tornaran a aparèixer i a ésser sencers, totalment conscients

d’ésser únics i magnífics, els autèntics i exemplars pares d’una nena fabulosa, una parella de pares enveja de tothom! Som-hi! Som-hi! Enllestim! Fem-ho ara mateix! Sense por!

Fou llavors que la dona es va treure l’arma, i l’home tingué prou esme, en aquell instant cabdal, de llençar-li damunt un feixuc gerro d’aigua gairebé curull. Amb el desori, li arrabassà la pistola, en buidà el carregador, sortí al corredor i tot plegat ho embolicà en una brusa groga i ho ficà calaix de l’incinerador avall.

La dona, amb el cop, romangué estamordida, esmorteïda, atuïda. Era part de terra, mig estesa, rebregada, gemegant sordament. Algú reclamà per la sorollada i pujaren els vigilants de l’hotel. L’home els convencé que tot era en ordre. Re de l’altre món. Tot havia tornat a mare. Un gerro ple d’aigua que havia caigut. Ni s’havia trencat. El líquid l’havien recollit amb unes tovalloles. Ja les ficarien l’endemà a rentar.

Entre els espies tot transcendeix, per vies abstruses, abstretes. S’assabenten dels tics més banals; cada espia és espiat per qui sap quants d’altres espies. Tot se sap. Repugnant xurma supèrflua.

En menys d’una setmana la dona, cada dia més fantasmal, s’havia esfumada; ni rastre. Esdevinguda inexistent, segurament de per de bo. Desapareix com es veu que desapareixen els agents qui l’agència estatal d’espionatge sospita de pèrdua de xaveta. Els escamotegen subtilment, hom els retira de la circulació. Els fiquen on? Qui sap. Al sanatori? Al cementiri? Tant se val. Mai més no se’n canta ni gall ni gallina. Obliterats. I podries anar a reclamar. Tota traça esborrada, delida definitivament, us prendrien per boig.

L’home ningú no l’acusà de re. Ni al país vell ni al nou. Prengué l’avió i tornà sol a llur residència normal d’abans de les malastrugues vacances. Llur remota residència de la Vall d’Avall. Encar ara roman a la finestra, amb els binocles, esguardant la carretera que mena a casa, amb la ceba que, ara que és sol, ara que l’objecte de la seua implacable aversió a la fi s’és fos, tard o d’hora hi albirarà la noia de retorn, però ja així mateix, de més en més, esguardant-se els ocells, els arbres, els núvols, els estels... Les pluges, els vents, els canvis de llums i colors... El pas natural dels jorns, les nits, les saons...

Llavors hi pensa, —I si fos ell qui havien fet desaparèixer? I si sa filla i la dona fossin enjondre...? Qui sap on...? Amb qui...?

—I si tot això «seu» fos simulacre...? Si l’home del tren fos l’«ell mateix» de veritat...?

—I allò del castell, aquella memòria evanescent...? Fantasies... Vaporoses esdevinences en castell encantat...?

Queia la nit, una nit més. Les ombres inaprehensibles s’havien anant instal·lant de bell nou al ponderós present.

—Món indesxifrable, resolgué. Tant se val. T’hi escarrassaràs sempre debades.

(>>>)

XXXII

(*Faula de la remçó — i la redempció — d’en Jotavè*.)

Pare i mare i filla passejaven matí assolellat dia de primavera. La nena, molt murrieta, se’ls desix de la maneta i es fica a córrer, s’entravanca en una rel a la garangola i cau, i el seu cap ha acabat caire avall de vorera, i heus que aleshores s’hi atansava justament un autobús, i amb una de les rodes li escarxofa la carbassa. L’espectacle és horrorós per a tothom qui passava i el veu, mes per als pares és molt pitjor — dues ànimes qui es trenquen, dos cossos que es desmaneguen, dues goles que s’esgargamellen i es van fonent incoherents fins a la catatonia. Esblaimats, submergits en el més fosc esbalaïment, què ni qui els en rembrà?

Irrecobrables.

L’home fou dut al cap de poc a la garjola. I en acabat, sense passar per cap mena d’anacrisi, veloçment jutjat per cap arcont de pas, fou condemnat a penjar en creu obliqua dalt d’un tossal amb aspecte de cap de mort. Màrtir de la fe del dret de l’individu a tornar-s’hi molt emprenyat davant el fanàtic cretinisme dels qui creuen en déus tan malparits, i sobre, per a més martiri, tot reglotant en proclamen la dretura. Massa de nyeu-nyeus presents, de rectes, farisaics, testimonis qui veien com a l’insolent intrús li entaferrava el pare irat un bon tàbac de bon púgil goni i pogoni amunt.

Efectivament, amb aquell cop, davant tothom, un fastigós preste qui, obès, ampul·lós, oracular, prometia per als pares el consol indiscutible de la massa estupenda bondat d’un déu qui, bavosament enamorat de llur filleta, se l’enduia abans d’hora a la glòria, l’havia empès cap a la carretera precisament l’instant on un altre autobús no s’atansava, i no solament el seu crani, també el cervell nul, la butza enorme i la gàbia rovellada del costellam del preste mentider foren, per a escàndol dels transeünts, esbarriats ruïnosament damunt l’asfalt.

«*Sense cap provocació per part de l’altament virtuós interfecte, el vil acusat li ha cardat un mastegot que li ha causada una mort formidablement horrorosa per aixafament de roda d’autobús a caire de vorera, entrepà esborronador a collons.*»

Ambtant, la mare, immersa en el desori, el seu fou un plor antològic, fou pluja epilèptica — llàgrimes grosses com argentat xanguet.

Peixos plovien, pensava en Jotavè Favacuc, pòtol poeta, absentat enmig de la gentada, en terapèutic oblit, del repel·lent espectacle sense flors ni ocells ni sàtirs ni lilàs ni lires.

Molt diferent a la rebel·lió del pare, la de la mare fou d’assumir com a pròpia el bunyol sencer de la religió. Crec (tots els presents ho assumírem en assumpció braquipneica, massa emocionats) que el poeta se n’enamorava esmeperdudament precisament llavors. Massa poètica, la mare, perquè en resistís l’atracció — imatge pictòrica d’uns blaus cels i uns roses sentimentals que et robaven el cor.

L’endemà la mare t’entrava a un convent de vora el riu. Hi esdevenia no pas monja, ans secular serventa de les monges i del llur déu tan misericordiós qui es veu que amb papissotes santimònies li desava la filleta com car joiell en un escriny tot vellutat fins que a ella mateixa no li toqués tocar el dos i al paradís pogués llavors obrir l’escriny i ficar-s’hi com qui es fica a la figa, i en estat fetal hi viu eternament.

Vagant pels abissos subaquàtics dels somieigs, encar en un altre dels seus íntims moròlegs quotidians, davant les portalades del convent, el poeta esdevenia de més en més

encomiàstic quant a les qualitats físiques i espirituals de la santa mare. Addicte genuflecte, tendre i casolà, recitava, agomfi i xafallós, epinicis, peans, epitalamis, odes, epodes, i d'altres himnes de gaubança a la virginal presonera sense fer gens de soroll.

Quan les roïnes monges li trametien, armat amb una clava, un barroer groller ursí lacai anorc que l'ataconés i el fotés fugir, en Favacuc l'evitava com un bandit. Se n'acomiadava de lluny titllant l'eunuc de venut a les forces del mal, d'àvol inhigiènica carronya, fallida relíquia científica llençada a les clavegueres, putrefacció pestilent d'ogre promiscu qui amb les profanes paganes (adoradores de ninots) bruixes qui han raptada la immaculada princesa no sé pas quines brutícies tampoc no s'empescava.

Sens dubte trobaven les llordes monges molt inconvenient la presència d'aquell esparracat trobaire misteriós i desficiós.

«*És un home prim de costums molt minsos*
Només beu aigua clara i menja pinsos.»

Vora el riu toscós, l'home prim i impertinent, el suputaven amb certa raó ésser força amenaçador entre les boires i prop els verns, un altre reietó dels elfs, un massa lleig espantall qui esparveraria els qui oferirien, suara molt pecadors, i ara penitents i disfressats, suculents donatius a les egòlatres sors.

Profètic dictamina, fugint, en Jotavè, que un dia d'aquests farà ell heroica miraculosa aparició al cap d'un gloriós querúbic, santificat, exèrcit de pindàrics ans anacreòntics confrares qui, amb poms de canyaferla a tall d'ariets irresistibles, n'arranaran les inexpugnables fortificacions i en conqueriran sencer el castell on les fictament devotes, les

malignes satàniques encaputxades, no serven de molt punyent ostatge la idònia donzella.

Cantaran llavors victoriosos ditirambes a llurs singulars exsangües proeses en la incruenta alliberació de la mai sollada amada de l’aede màxim.

Nartecòfors, ço és, portadors del tirs, el típic bastó fàl·lic dels iniciats en els misteris del déu del vi, els ínclits intrèpids rapsodes, constrets a l’èpica col·lisió, en ucronies impensables, amb enigmàtics paisatges ucrònics qui pul·lulen potser amb malèfics éssers invisibles, és a dir, amb ínfims i impertinents sigil·les, ço és, amb personatges del tot petitons, molt més insignificants que no els antics pigmeus d’Antares o de part enllà amunt, molt lluny d’arribar àdhuc a poder ésser follets i menairons diabòlics dels d’abans a les èpoques folklòriques, potser àdhuc són de mida del que els antics en deien (gens alliçonats en els futurs ingarfibles) microscòpica, tret que han tota mena de manies, neguits i propulsions, ai, llas, com els dels nostres ben tost retuts contrincants.

En Favacuc, aclaparat contemplatiu espectador de l’espectacular paisatge ciutadà, si, tot entufat, arriba nogensmenys viu a casa en acabat de la seua extremadament perillosa i particularment esbraonadora excursió diària al castell maleït, més tard, com a desgreuge olfactiu contra la fetor de l’eixam engabiat en aquells altres ruscs rucs de casotes o precàries caixes immensament altes, que llencen infectes vòmits, pútides viroses buidarades, pels ullsdebou de dalt de tot, aerodinàmic s’hi espargeix, arreu del cos nu, dels absurds peus a les humils natges, del xorc pipinet a les aixelles intergalàctiques, dels cridaners pèls sota el nas als crítics quatre cabells folls, de les acadèmiques orelles als amplis obstacles, a tall de dentetes de ràdula, presentats per l’extensió de la seua

probòscide massa curiosa, que no fos, pobrissona, que s’hagués entecada i encomanada de les letals emanacions a les urpes extemporànies dels passants qui es mig llevaven el barret per a saludar-lo i tanmateix havien segurament gratades suara les errònies tòxiques teranyines a les figues de femnes qui rauen, sedentàries, pudents, al resclum mesquí mefític deleteri dels pitjors, més estantissos, cellers i gàbies, (s’hi aspergeix, sí!) aerosols de sucs accessoris extrets d’afal·lerades, obsedides, molt pruents, espècies exòtiques, que amb espontània elació tot allò potencialment infecciós no conculquen i immolen, i maquen i foragiten, i esberlen i vulneren, fins que no són sinó obsolescent oblidosa espora d’eteri ínfim record del tot ja inaprehensible.

Sagnia dels dies, pusil·lànime pagès tocat per l’agressiva musa qui s’embasardeix per no re, impotent davant tants de riscs, entabanat per tant d’enemic, en Favacuc exhibeix una habilitat extraordinària i unes fórmules guanyadores que, repetitives, acaben duent-lo quotidianament indemne al cau.

Cap dels fuliginosos dards vírics i bacterials no han reeixit fins ara d’afligir-li la candorosa carn. Els flagrants escarafalls del miratge hodiern no són mai diferents als escolats en un passat totalment desmemoriat. El tràngol estalviat ha estat sempre el mateix. Cap mena de malbargany no li ha calgut postular que vingués a fer-lo estimar-se més cap altre ahir ni per descomptat cap altre demà, tret d’aquell, imminent, vós, on amb la mare impol·luta tàlems talàmics sempre cast no comparteix!

Així morologant, el profètic Favacuc, molt cap al tard, fa cap al cau.

Es troba que el desnonaven. Massa setmanes sense pagar la cambreta a les golfes, traïdors de nit li entaferraven les quatre seues rucades al carrer. La guitarra desguitarrada, els fulls del diccionari estripats i escampats, volum arruïnat, sense remçó possible, i els manuscrits trepitjats i emmerdissats. Els venta quatre puntades i ho engega tot a dida.

Ferma resolució. S'ha acabat la fingida desesperació sense cap ni centener, ni norai ni agafador. Puja a clapar a un empit del volcà, vers llevant, per tal d'aixecar-se amb el Solell.

L'endemà, tantost dret, s'atansa a la plaça de l'estació; amb sort, s'hi farà llogar. Efectivament, un pagès adust amb la seua tartana apareix i, no havent-hi millor personal, se l'enduu amb quatre d'altres gitans com ell. Al tros, a arrencar-hi cebes.

En Jotavè s'atipà de cebes. Una eternitat que no s'atipava amb re. Una elació pregona. Bescanviava les seues etèries cebes somiades per sòlides autèntiques cebes!

I en acabat, quin goig, vós, de rebre argent comptant pels teus genuïns esforços! A les portes de l'extinció i ara — lloa't sigui aquell! — es pot comprar una arengada i tot. Estalviant prou, aviat tornarà àdhuc a clapar en bon mendraig o sopluig, sota cobert, sense diccionaris ni guitarres ni d'altres trists impediments d'aquesta depressiva color.

Treballant i cobrant cada dia — oh nova benaurada aurora! — es veu home gras i feliç, i pròsper i podent doncs anar de trast en trast amb espaterrants putarrones!

«*És un home gras de costums molt grassos*

A llets i pernils prou se’ls fon als braços.»

La seua darrera composició volcànica. Què hi farem? Hom es desavesa de vells vicis no pas tampoc tan fàcilment.

(>>>)

XXXIII

(*Faula sobre la vida amorosa d’en Nicolau Eimeric*.)

Quan en Nicolau era estudiant es passejaven per un bosquet prop Besalú, ell i el seu mestre, en Dalmau Moner, fidedigne torsimany de les ximpleries de la bíblia, i li deia en Dalmau, molt sever:

—Besalú, noi, totes les dones hi són bruixes. Adona-te’n que el nom mateix del poble és maleït. Besa-l’U. I l’U per a les dones, com tothom sabem, no és pas nostre pare, el déu del cel eteri — és Satanàs, pare dels volcans i de tot allò que s’hi desprèn, car com saps tot al món es desprèn del foc. I besar l’U vol dir, palesament, besar-lo, i sobretot, és clar, besar-li el forat del cul.

En Nicolau ho anava aprenent molt acuradament i amatent. I vet ací que arribats a qualque quimèrica cruïlla del camí, on per ordre de la còsmica caòtica Kali totes les esferes al cel esdevingueren sobtadament efímeres, i tots els Sols hi esclataren, i on en Dalmau, com li passava sovint, queia en trànsit entre aquest món i qui sap quin altre — el mateix en Dalmau Moner, dic, qui esdevingué més tard un altre dels tocats del bolet sants del cretins, ell, per la seua admirabilíssima penetració pel que fa al caràcter veritable de l’entitat diabòlica anomenada “dona” — en Nicolau Eimeric, mentrestant, acostumat a les capdeconyades del seu mestre, es repenjà a un arbre i s’entretingué

esguardant les papallones i els esquirols i els ocells, esperant que li passés al carallot l’atac estrany aquell, o com li havia dit que era més aviat, el “místic viatge”, on visitava la fi de tot allò existent, material, maleït, i s’instal·lava, finalment victoriós, el déu insubstancial, ço és, benauradament inexistent:

—El nostre, tu!

I com tanmateix la cosa durava, en Nicolau es va ficar potser pel branc equivocat i hi va fer qualsque passos, i, com qui no ho vol, s’hi troba una velleta mig empassada per un clot fangós qui amb els ulls li demanava la caritat de treure-l’hi, car a poc a poc es veu que s’hi enfonsava, i naturalment, en Nicolau, bon cor, anava a atansar-se a la voreta del clot, quan el tro apocalíptic d’una veu darrere seu l’aturà en sec.

—Què fots! Estàs-te’n! No la toquessis pas!

Era en Dalmau, és clar, qui, un cop passada la crisi epilèptica, o ves a saber quina altra estrambòtica malura no el prenia, condemnat bajà, l’havia interromput a temps. I ara li oferia, un cop més, el moll de l’os de la seua no gens complicada doctrina:

—Totes les dones són bruixes. Si en toques mai cap, és com si te n’encomanaves, de llur infecció infernal; és, oimés, com si toquessis el mateix Peret de Baix, en Boc de Biterna, el Gran Benguí en Cap, pare del món i de l’univers visible i material. El toques i malament rai! Tantost t’enlleeixis, tantost cremes pertot, tantost ets bullint en caldera amb sosa càustica. Les dones, fill meu, predestinades per llur natura a ésser prostitutes i a portar incessants pecadors al món, futurs soldats de les hosts infernals. De bruixes, de

dones, qui més en destrueixi, més esglaons ha pujats vers la porta del cel.

—No la tocaré pas, mestre.

I en Nicolau es fornia amb un bastó de part de terra i l’hi allargava perquè la vella s’hi agafés, i llavors estrebava fort, i la vella assolia de poder eixir del fang golut.

—Llença la vara, Nicolau! Llença-ho tot! Sortim fugint! Toquem el dos!

La velleta es tragué tres taronges del sarró. Va dir:

—Un instant, si us plau, Nicolau. Ací teniu aquestes tarongetes per si de cas sentiu set bo i caminant. No us les faig pas a mans directament. Ja veig que el vostre amic avorreix la meua presència. Ací les teniu, vora el faig. I ara passeu-ho bé, la companyia. Encantada.

La vellarda lletjota desaparegué. I en Dalmau, qui reculava, féu:

—Altafulla i fumeral amunt, les bruixes, ja ho saps! Se t’apareixen i et desapareixen com angelets.

En Nicolau anava a plegar les taronges.

—No t’hi atansessis pas! Endimoniades! Esclataran! Comets una bogeria!

I aquesta vegada en Dalmau ho endevinava. Car heus que la primera taronja fotia un pet com un ou esclafat i s’espellia i en sortia un colomí deliciós, tot blanc com la meua barba.

—Un dimoni! Tots els coloms són agents del diable! — cridà en Dalmau, i es va treure una agulla de cap del cap i, bon espasa, travessà amb l'agulla el cor del colomí i l'estacà al tronc del faig mateix—. Uf! Sort que sempre port damunt agulles de cap perquè se'm servi la gorra de capellà. I ara fotem el camp ivaçosament, tu!

Mes aleshores s'esbadellava la segona taronja i també n'eixia un colomí meravellós, i el pobre, nyac! L'espasa d'una altra agulla de cap el fixava al tronc d'un bedoll mal pentinat.

Cap dels dos colomins no pogué dir re abans el colossal esgrimidor de les agulles no els agullonés, corclavats com papallones, als troncs més propers. Ara el tercer dels coloms, eixí més viu. I parlant! Deia, en veure que se li atansava el matador:

—Marieta Datpelcul! Marieta Culcagat!

Nerviós, ferit, esfereït, en Dalmau, li clavava l'agulla, això també, mes de gairell, mal ficada, sense atènyer-li cap òrgan clau. El colom lleugerament malmès l'abandonava fiblat al tronc d'un roure. I fugia, fugia esperitadament.

—Els dimonis saben tots els nostres secrets més amagats! Nicolau, no ho diguis a ningú.

En Nicolau romangué astorat una estoneta. I llavors sentí una harmoniosa veueta de senyoreta fina. Amb veu molt temptadora. Venia del cos del colom (o potser la coloma) blanc com neu resplendent.

—Nicolau, soc la Coloma de la Pau, vull dir, merda! Al contrari! La Coloma de l'Amor. (Pausa.) La de l'Amor, Nicolau. Arrenca'm l'agulla que em paralitza. En realitat soc

una donzella d’allò pus voluptuosa, ja ho veuràs. Ja ho veuràs.

Amb aquella veueta i les coses que li deia, en Nicolau ja començava de trempar. Se li atansà amb dos dits tremolosos per a desenfitorar-la. Ara, tantost ho féu, ai! Allò no era cap virginal princesa de beutat espurnejant. Allò era una vellarda desdentegada, berrugosa, mostatxuda, geperuda, guerxada, grotesca. Potser era la mateixa vellarda d’adés, la del clot de fang i tot. L’antiga, doncs, esdevinguda traïdora? Ventríloqua? Màgica? En tot cas bruixa sí, segur. Qui sap si escamotejava l’ocell estacat, i al mateix temps eixia de rere el tronc del roure sense que l’enlluernat Nicolau se n’adonés. La vellarda se li arrapava molt estretament i se li fregava com gossa moguda.

—Oh, estimat, em dic Coloma i viure’m per sempre plegats, i veuràs com escrivim paràboles i comentaris meravellosos que duraran una eternitat; tothom ens n’estarà maleïdament agraïts, i quants de dolents no trametrem a l’infern sota dures tortures i fogueres i esquarteraments. Car oi que soc la teua musa indesencastable? Oi, oi? I tu el meu U? Ai, ruquet, vine’m, així, ben abraçadets!

I el petonejava pertot arreu, i, ai, llorda, li aixecava la sotana i li petonejava així mateix, molt afeccionadament, el cul.

(>>>)

XXXIV

(*Faula d’en Bleix Bardaix*.)

[Cal dir que al teatre del món és evident que només hi puc fer i dir aparts.

Així doncs, ull viu, via fora. Si bé és cert que com a fabulador soc fabulós, en persona soc extremadament pusil·lànime. Soc massa vergonyós per a ésser capaç de parlar amb ningú; tot contacte o confrontació m'empegueeix a mort. Esdevinc balbuç, caic en quequeig, i ningú no entén les quatre síl·labes inconnexes que assoleixc de treure.

Doncs bé, tant se val. Soc molt valent en mes remotes intricades galeries íntimes; podríem dir al ventre i vagina (úter cèrvix matriu) del meu magí. Això també.

Era al meu recambró, escrivint-hi un altre dels meus èpics poemes d'incomptables línies; un altre, un millor, Kàlevala; un romanç llong com d'ací a Istanbul, clafert d'accions tan ardides, sexualment (hi orquestrava i tot absurdes orgies) i política (predicant molt imprudent l'obliteració de l'ossificada oligarquia), i àdhuc molt coratjosament criticant l'òbvia corrupció de cert clergat (oposant-me amb prou sarcasme a llurs cagarrines metafísiques), que (tot i que ningú no l'havia llegit, ni n'havia tampoc llegit cap altre, que prou amagats que els desava), quan trucaven a baix, sempre em pujava el cor a la gola, que no fos la bòfia del control del pensament.

Aquest vegada fou pitjor. Car la cosa anà de debò. Trucaren a baix. Ma mare havia sortit al balcó per a veure qui era, i la vaig sentir que per comptes de tornar-se'n cap a la cuina, s'atansava al meu forat.]

—Bleix, els pares de la Beix Boix són a baix.
—Els Boix són a baix?
—Diuen que volen parlar amb tu?
—A... amb... amb mi...?
—Ves-hi, vols!

[Ma mare se’n tornava a la cuina tota emprenyada, signe premonitori del malament rai.

I ara què passaria? Tot i que els meus pecats només constaven als fulls del munt de llibretes guixades, sempre insegur, pobre de mi, que algú o altre no m’hagues nogensmenys clissat. Davallava ara fins a baix de tot, amb els genolls que se m’engrunaven. Badava la porta. I hi veia tota la família. Tret de na Beix, hi eren tots. Pare i Mare, en Bru i na Blau Boix, els germanets, en Blai i en Boi Boix, i àdhuc l’oncle conco, n’Eloi.]

—Hola, Bleix, vine que hem d’enraonar seriosament.
—S... sis... senyor...
—Venim de la part de la teua estimada amigueta, na Beix.
—Na B... Beixb... B... Boixb... boneta...? No està boneta?
—Boneta, murriet? (En Bru.)
—La tenim al llit. (Això de part de na Blau.)
—Pobrissona! (N’Eloi.)
—M... Mal... malalta?
—Escolta, prou! Seriosament. Es veu que d’amagatotis heu fet algunes brutícies...?
—Bru... bru...
—Què?
—Brutícies? No, jo...
—Diu que prou li has vist lo moix. (L’oncle.)
—Lolò... lo moix?
—Lo moix, lo marruix a l’entrecuix.
—Ai, marrinxó! (Em renyava la Boix.)
—Al cu... cu... cu...
—Na Beix i tu, eh, Bleix? Burxant-li l’uix. L’uix per on es neix. (El petit Blai, amb l’índex i el polze de l’esquerra fent un cercle i amb l’índex de la dreta entrant-hi i sortint-hi, rialler.)
[A part, jo: —Hi ixen cada lluna xemicats afolls.]

—Prou heu degut haver jagut junts. (Na Blau de nou.)
—J... ja... jagut?
—M’entens? I ara som a les conseqüències... (En Bru.)
—No... no... ja... jagut... jo...? No!
—Prou has degut haver ficat el moixó al seu moix... (Intervingué, irrisori, fent amb la mà, boca de ganut tauró, el menut dels Boix, en Boi Boix...)
—El moix < < < el moixó... *Nyam-nyam-nyam!* (Féu com si se’n halés un, i s’endugué amb allò, de sa mare, un clatellotet enriallat.) (Canalleta de deu anys se’n riuen de mi i de la meua innocència sexual. Sempre ho he trobat tècnicament “obscè”, oníric, irreal, desconcertant.) (Hi responguí, ferit:)
—No... no... Ma... ma... mai!

[Jo, a part: —Quina mentidera, aquella Beix Boix! Als vint-i-dos anys, sempre arrupidet pertot, amb la meua vergonya que em fa vinclar el coll per a no veure ningú, i amb el meu quequeig empegueït si haig mai de respondre re, tot i que tothom, doncs, em pren naturalment per idiota, assumeixen que ja he vist i tot el moix d’una dona. De manta de dona. Greu error. N’he vistes moltes, de peladetes escletxetes de xiquetes; les gitanetes de vora la séquia abans de la via, per exemple, a l’estiu sempre anaven nues; la filleta de mon germà gran, na Meix Bardaix, li he canviats els bolquers manta vegada. Els de xicarroneta, doncs, rai, res a dir. Els de veritat, però. Els de dona, vull dir. Només n’havia vist de debò un. D’esquitllèbit, de lluny en lluny, cada cop que hi érem de visita. Estilitzat. Al llibre que tenien entre d’altres a un prestatge, a ca la tieta; un llibre petitet, una enciclopèdia d’un sol volum, on a l’entrada “vulva” hi havia, no pas un altre moixonet tot escarransidet com el meu, ans tot un senyor cony de dona complicadíssim, ple de noms estranys, amb sis o set forats, cascun amb un nom particular, i amb protuberàncies i plecs també catalogats, i, vós, quin mareig, tot plegat.

Ara bé, era cert i veritat, que na Beix Boix, que deu tindre catorze o quinze anys i és molt “eixerida”, de cops, quan em veia passejant el cotxet de na Meix Bardaix, sempre em demanava coses sobre la petita, i un després-dinar passat-migjorn que passejava la menuda, doncs, i ma mare s’esqueia que era a cal dentista, em va voler acompanyar dalt al pis. Era l’hora de la migdiada per a la nebodeta, i abans de ficar-la al bressol li donava un mig biberonet, i li canviava els bolquers, i na Beix al costat fent-li, molt simpàtica, momets.

I quan va veure na Beix que bé que ho feia, i llavors ja havia acotxadeta na Meix, se’m va llençar al llit de la mare, i s’arregussà les faldillotes, i es tragué les calcetes, i em va dir, —«*Ara a mi, ara a mi!*»

Volia que li posés també uns bolquers. Fou llavors quan anava a posar-los-hi que li vaig veure la cosa. Vaig comprendre perquè l’en deien “moix”, pels pèls moixins, suposava, tret que més que no un moix, uix! Allò immensament pelut semblava un rat amb la llengua llefiscosa fora, tot mort, i amb la pudor que deu fer un rat mort, i horroritzat me’n vaig anar a l’aigüera a perbocar-hi. Després he après que tampoc no soc l’únic al món tan espantat per l’aparició del rat ple de mocs sangosos. Pilots d’històrics homes il·lustres es veu que m’acompanyen.

(Afegiré que una altra tràgica conseqüència de la visió d’aquell miratge de malson és que tampoc mai més ja no he pogut fruir dels “sang al fang” que m’abellien tant, quan sortíem amb la mare i m’hi convidava a la pastisseria a tocar dels porxos, aquells “pastissets per al temps de guerra”, confegits en una forma, no ho sé, de tor boterut, o de con truncat i buit pel mig, amb flonja xocolata de llet solcada pertot per rials d’aixarop de maduixa.)

Aquella síndrome traumàtica que encar em rau ran d'aquell xoc anímic, no és gens estrany si hom considera que, havent gruat tants d'anys a veure un aparell de dona, i havent-ne sentit pel carrer el desig i la vanaglòria de tants de brètols i brivalls, m'havia feta la il·lusió de quelcom d'altament espiritual. Car, de fet, ben mirat, allò tan lleig no tenia res a veure amb la refinada imatge a la minúscula enciclopèdia. Aquella flor indesxifrable, aquella corol·la estrambòtica solcada de galeries críptiques que menen déu sap on. Un dibuix tot net, acuradament delineat, d'arquitectura educacional, de tal faisó que l'aparell semblava un laberint simètric, fet no pas amb vegetació — amb fustetes de joguina. Na Beix, quan em va veure tornar tot fet un drap brut, va petar a riure. De mantinent, se n'anava encar rient, fent espetegar fort la porta. Vaig recollir els seus bolquers tots pixats — (i què era allò altre que en rajava?). Pudien pitjor que no pas els de la neboda quan els omplia de caquetes. Aquesta era la veritable història del meu haver-li vist, a na Beix, el cony. I ara m'encolomaven un fill seu, un bord, un plançó aliè, il·legítim, parit per qui sap quins foscs tripijocs.]

—Fora! Fora! Poques vergonyes! (Això era ma mare, qui devia haver escoltada la conversa dalt el balcó i ara, tota esbufegada, irrompia a escena amb una escombra.)
—Ei, ei, la bruixa, la bruixa. (Els Boix xics.)
—Aquest xiquet és un tanoca i un badoc! I un faldilletes qui, santa innocència, no sap ni per què més li serviria la pirulineta, però no és cap cràpula purulent! I sobretot encar té una mare i un germà advocat! Un advocat com déu mana, en Marduix Bardaix, de l'eminentíssima firma Gargall i Garbuix, i no l'entabanareu pas amb tanta de facilitat! Boixar, ell, i amb una perduda com la vostra Boix! Hà!
—Perduda, vós! Mala pècora! (Lo conco, volent-li pispar l'escombra).

—Pècores, els Bardaix i Mardà! De pressa! Ves a cridar la bòfia, Bleix! Mou-t’hi, mou-t’hi! No et faços lo coix! Prou que els coneixen, a ca la bòfia, els Boix! Lladres, lladres! Bordissalla! (No em bellugava gaire.)
—Ep! Més respecte! Massa honrats som. Només veníem a endreçar un tort, com bons conciutadans, a assajar d’esborrar molt civilitzadament un greu greuge causat a un membre molt meritori de la nostra família. Una família molt recta, uns Boix sense biaixos. (Els Boix, reculant molt dignament.)
—Romanços! Apa, apa, au, aire! (Ma mare, ja mig pujant amunt, prenent-me pel braó per a endur-se-m’hi.)
—Quina aranya! Descarada, insistent, les puces, pessigollosa… (Remugant, ells, oferint-nos l’esquena.)
—Prou. Més garbo. Ja trigueu massa. Aviat rebreu un esplet de batlliu que us convoqui als tribunals, si doncs tots plegats no em fugiu de pet, i fent mutis com bons minyons.

[Jo, a part: —Ço que al capdavall prou foteren, Boix rere Boix, i rere Boix, Boix. Muts... o a la gàbia. Amb les cames al cul. Prou que cascú devia tindre a l’esment l’ombra d’un candidat o altre, dels catorze mil amants de na Beix, a ésser el pare expectant, i cap dels números no pas que era el meu. A la loteria dels rols del teatre del món, per sort per una vegada, aquell no m’ha tocat.

Fugiren cames ajudeu-me, amb l’anunci de la vinguda de la bòfia, i això, doncs, que la història ja és vella de seixanta anys, quan aquelles rucadetes dels secrets de la genètica encar no s’eren ni ensumades, amb la catalogació dels gens que feia la glòria dels carallots qui aixequen inútils arbres genealògics, com si no volguessin reconèixer que, si tires prou enrere, el noranta-nou per cent pel cap baix dels humans no són mai fills de llurs pares.

Per això, amb paper d’idiota i tot, ja no cauré mai més al bertrol de les bones cares. No m’atraparan pas mai, les dones del sangonós rat pudent.]

(>>>)

XXXV

(*Faula dels romanents d’un biquini esvellegat on ambdós ens la pelàrem prop la platja, als roquissars de dalt*.)

Cal dir que també ens la pelàrem en trobar l’òstracon.

El cèlebre òstracon de tots els museus. On la noia dansa vinclada totalment enrere, amb el cap que reposa a terra, i doncs amb el cony tot endavant, alzinat i exposat, summitat supernal, amb la coma nemorosa del melic una mica més avall, i llavors la tendra serralada dels dos pitets dreçats — oi tu? — quina geografia incomparable!

Doncs bé, aqueixos per a mi força saborosos records, venen a tomb perquè avui m’he trobat pel carrer n’Èdip Rovell, i m’ha dit, murri, que caminava “així” perquè duia els collons escaldats. No li he demanat amb què ni com se’ls escaldava, i hom ha passat a d’altres temes.

De fet, jo qui com dic prou el coneixia quan érem ben marrecs encar, tampoc no n’estic gens segur, que originalment es digués Èdip ni de segon nom; només es deia Carlet, Carlet Rovell, i allò d’Èdip se’n féu dir ell mateix, amb el comprensible urc concomitant, el bon xicot, després que es pogués cardar sa preciosa mare. S’entengueren molt bé. Era una dona meravellosa — sempre que era a ca seua (fent abstracció de l’horror de son marit, un pobre home ferit abans dels quaranta, afàsic i mig paralític, arrossegant, de nits, molt lentament, els peus com una fantasma), em

convidava a deliciós pastís casolà, i més tard (ella, eh, ella, no pas n'Èdip) fou qui m'invità al bateig de llur fillet. Un vailet molt trempat, eixeridet i feliç, ben paridet, qui ha esdevingut recentment, als seus vint anyets, pobrissó, mal aconsellat, un carallot col·laborador del règim, un reconegut il·lustrador de tristes bíblies i de tractats dogmàtics i d'altres ucasos i llibrots per a idiotes, tot un plegat verinós de fútils reculls escrits per taüls per a taüls on les follies fantàstiques d'aqueixa color tan agressiva, per a fer por als cagats de mena, sobreïxen de ximpleria i odi, és a dir, faig referència a tota la mèrdica patrística i casuística, amb terrors infernals rai, i sobretot, com dic, sense ni un argument que no sigui miserablement imbècil.

Èdip i la senyora sa mare van començar llur beneïda unió, ben jovenet ell, uns catorze anys, tard un vespre de neus glaçades, per a fer's passar el fred, amb una abraçadeta tota innocent dins el llit, i la penetració s'esdevingué tota llisa i suau — una mena d'exercici espiritual que els plagué qui-sap-lo, i al qual, és clar, dolçament s'acostumaren.

No pas que me'l cregués sempre; crec que me'n deia, de veritats, ben poques, en Carlet Rovell.

Prou se'm declarà estiracordetes, aprenent de botxí, tothora al peu de la guillotina, escoltant els caps escapçats, havia conclòs, paradoxalment, com mant filòsof dels bons, que el temps no existeix.

[Ho havia après llavors, o ja instruït de petit, com na Galatea...?

Pulsions impressionistes ens marquen el sensori — anacoluts continus —proteics non-sequiturs — i en això consisteix l'abstracte inexistent que hom n'ha dit "temps" — percepcions a l'intel·lecte de les adaptacions del cos a les

canviants circumstàncies on es banya — d’ècdisi a èndisi, i així anar fent — de fet, són peces esparses d’un trencaclosques caòtic, absurd, incongru — duracions d’un procés evolutiu o altre, generalment putrefactiu; també, però (fugaç com tot esdeveniment), molt provisionalment generatiu. I ací som. Cascú en el nostre trajecte sacsejat, fragmentari. On tota continuïtat, com més llonga, més irrisòria — que hom s’imagini: llonganissa infinita — debades — l’infinit no existeix.]

Els havia promès, als reus, com és natural, que els encendria un ciri per a llur animeta si li revelaven, tantost escapçats, què albiraven al més enllà. Es veu que qualsque creients molt acollonits acceptaven, d’altres, tot i que tanmateix incrèduls, creient en l’infern, i el trametien a pastar merda, car prou cremarien, i arreu i d’empertostemps.

Em digué que, per a servar la seua promesa, home d’honor qui era, amb l’encenedor els socarrimava la punta de la fava. I virolat virolet, queia el cap xisclant al cabasset al peu de la guillotineta.

Car què és al capdavall l’univers sinó un tot-ocupant virolat virolet qui, autoesquediàstic, es belluga repartint sort a tort i a dret?

Pujàvem un jorn pel bulevard Francesc Aragó, i als jardins de l’Observatori, asseguts a un banc del jardí de l’Observatori, meditàrem sobre l’enigmàtic virolet virolat, i ho descobrírem, plegadets, els dos marrecs, gairebé a tocar del perniciós edifici, la presó de la Salut. Descobrírem la veritat de l’univers.

Tret que, un cop comprès allò, és llavors on comprens, com a coda de la cosa, de sobte, atacat per la idea, que mai no

has comprès re.

Per exemple, ens dèiem: —*On se'n va l'aigua quan aixeques el tomanyí de la bonera de la banyera de l'oceà?*

Car cert que l'univers és boterut com úter. I l'aigua alliberada hi esdevé, enjòlit, amfisbena agençada en cercle, com si fos uròbor qui es consum pels dos becs, larva circular qui es va autodevorant, larva en roda, amb un cap a cada fi, dos caps amb sengles boques d'esmolades dents que masteguen cascuna pel seu costat, i així tot resolt, el drac misteriós de tantes de cultures primitives, el déu dels antics, tot aigua, tot vapor, tot fum.

Quan el seu partit del feixisme clerical (branques o sectes del feixisme clerical s'entreanul·len incessants en guerres de superstició) perdia allò que se'n diu el poder, és a dir, la facultat de dictar la mort d'altri, en Carlet, car crec que n'Èdip foscament tornava enrere i es refeia la identitat, esdevenia, ell, tan clandestí i anònim, indeterminable, sense qualitats, que, en suau transició, sense que ningú es veu que mai no se n'adonés, anava àdhuc (com s'ho fotia?) canviant de color, es fonia en el to de qualsevol fons on es trobés. Només l'haurien traït els vestits (tret que sempre anava vestit de colors somortes) i, despullat, hauria esdevingut invisible i tot.

Al capdavall, n'Èdip Rovell, de qui els ganglis limfàtics s'eixamplaven fins a extrems d'horror, hom el declarà als diaris de l'altre règim d'assassins, hom el declarà, dic, l'assassí de l'espai. Hom li allevà que fou ell qui al seu laboratori inic s'empescà el temps — en realitat, és clar, s'empescà solament la vera noció del temps — car el temps prou que ja hi era, abans ell no s'hi fiqués — tret que fins llavors ningú no havia sabut què cony fos allò que semblava rosegar-ho despietadament tot.

El temps, ara ho sabem tots per a la nostra afegida desesperació, és la putrefacció de l’espai. Quan el temps haurà podrit l’espai del tot, l’espai s’haurà mort. Del podrimener i corrupció de l’espai, re altre no se n’exhala llavors que pútrid temps mort. Una eternitat on només, exclusius, suren els fems. I, al capdarrer, diu, ja em direu: —*Qui haurà llavors mai, sinó ningú, per a enyorar-se del que fou quiet i estàtic, ço és, perfecte...?*

Qui dirà (sinó tothom qui sobrevisqui): —*Llas! I tan tranquil i sa i equilibrat que no romania l’espai sense el cranc voraç del temps qui tot ho podreix!*

—El cosmos és un cos, l’espai és un cos. Car què és un cos sinó allò que ocupa un espai — i què és el cosmos sinó cos?

—I cada cos un mos del cos del cosmos?

—Tant se val. És evident. Com tot altre cos, l’espai s’ha de corrompre, s’ha de podrir. I això és el temps, el grau de degradació, de deterioració, de disgregació de l’espai. Un espai que sempre m’havia cregut (per quina adotzenada lògica?) que era si fa no fot esfèric i anal·lagmàtic, mes que palesament, pel mot incessantment repetit, pels qui en foten cop d’ull abans de no tornar a l’eternitat del no re, és virolat virolet, o potser virolet virolat (car qui sap de quina mena d’anal·lagmàtica propietat pot ésser encar impregnat), el qual, tant se val, encar és cos, encar es podreix, encar en el qual les èpoques es marquen per la dimensió de llur específica putrefacció.

Si fa no fa això. Doncs bé. Un altre dels temes dels quals enraonàrem aquell dia amb n’Èdip me’n record que fou a propòsit de com li anava al nostre condeixeble en Galatea Pròixita, la qual, vull dir, el qual, increïblement es deia (quan

el coneguérem de petit al barri i a estudi, abans no fos fitxat per l’escolania per a cantar al chor i se n’anés de la vila), es deia, originalment, dic, per ruc que sembli i per molt que costi de creure, Pigmalió. Pigmalionet Pròixita. I allà dalt a muntanya, entre els frares, s’autocastrà, i heus, apa, així és com es tornà la pròpia Galatea, com ell, en Pigmalió, metamorfosà el seu cos a tall de bocí de carn a esculpir. Car al chor, els capellans li deien que quina veueta més meravellosa la seua, i ell, molt provident, per a no perdre-la, d’esquitllèbit, una nit fosca, fosca, sacrileguet del cul estret, emblà un dels drapets de seda del sagrari, i d’amagatotis, a la comuna, n’estripà un fil ben fort, amb el qual s’escanyà molt estretament (molt, molt — tant com pogué) els collonets, fins que al cap d’una trentena se li havien pansit de tal faisó que amb un copet del mànec d’un tornavís no li caigueren part de terra com dues pansetes més que pansides, eixutes del tot i negres, gairebé carbonitzades.

De llavors ençà mai no perdia l’extraordinària veueta de molt melòdica virginal divinal marreca i, esdevingut, és clar, na Galatea, es guanyava prou bé les garrofes bo i cantant òpera, sobretot el magníficament exagerat paper de l’extraviada Violeta, amb les cançonetes de la qual enamorà el rotundament groller nabab Balena, el qual fastigós esnob, al seu torn, tot això, ja dic, segons n’Èdip, posà al seu nom, al nom de na Galatea, una soberga vil·la en una porciúncula d’Engolasters on quatre vaques lleteres i tot no hi peixien molt bucòlicament, i no cal dir que esdevingué el seu diguem-ne amant, i així, certs instants de vacances, els despenien junts — i altrament en Pigmalionet doncs, ell rai, car, a tot allò que ara li pertanyia, en Balena rai, el podia fer patir debò debò, bo i negant-l’en l’accés. El sarraí en Balena s’havia cregut que la tisi... que els tubercles... que si s’hi atansés atrapava l’entec... i... Ja et dic que en Pròixita havia fet carrera.

—El crestat, els seus espinguets esdevindrien al món famosos — li insinuava a cau d’orelleta frare Insidiós, en una de les seues lliçons de cant, mentre de sotamà, cuixeta amunt, li acaronava, i feia per sospesar-li, uns ouets gairebé imponderables, d’altra banda, escàpols, ascendents, poruguets, desapareguts entre els tegumentaris envitricolls del baix ventrell. Amb succés? I tant! Un succés esclatant, n’hi havia per a llogar-hi cadires a l’amfiteatre, perquè els monjos ben eixarrancadament asseguts no preguéssim, bo i pelant-nos-la, tots ensems: —*Tumescències! Quin ultratge, déu meu!*

Tot plegat, doncs, això. Que amb tot allò prou faria el marrec carrera.

Com li veu al bon menut deixeble una bona disposició, l’endemà, d’estranquis i d’amagat, frare Insidiós li fa a mans un llibret de la biblioteca que és fora de límits per als no pas monjos on hi ha tots els tractats i protocols secrets de satanologia, i també els pornogràfics i d’encanteris, i de domini dels imbècils parroquians d’arreu. És un llibret per a iniciar devots molt comesos a la causa de certes supersticions o religions (exactament el mateix), on hom t’ofereix tota mena de mètodes de castració, per exemple.

Li deien, en acabat, que ho fotia millor i tot que no la Cal·las (la Cal·les? La dels Calers?).

—*El zel d’en Zeus devers els sòpits deu déus qui li deuen deu sous. La deu de la seua rancúnia genocida essent tan poca coseta com deu sous, cap dubte que aquest cony de Zeus és el déu més fastigosament míser de tots*.

Nasquérem nàquisses — deien els satanistes del monestir — ço és, menys de conys — ço és, no sols avaginades ans avúlviques, vós. Per la natura tèrmicament i terminalment

entabanats. Per això som tan irascibles, com eixams larvaris de tàvecs qui a la userda ubèrrima som atiats per elegíacs jocs de brètola canalleta destinada al sacrifici. Foc pels queixals. Com si sempre tornéssim — enumerant afligidament els infinits errors dels déus creadors — enrabiats de (o per) l'infundibuliforme úter oníric de la realitat on totes les tàctils columnes s'estimbaven tantost te les esguardaven una mica detingudament. Com si, com tostemps, els fats de bell nou ens n'han fetes de l'alçada d'un cloquer arruïnat.

La deessa de la nit no s'atura mai de xerrar. A la deessa dels malsons no se li estronca mai la xerrera. Pels descosits, escolteu! Quines logorrees sense caps ni peus!

No en fotéssiu pas cabal — xerren per a no dir re. Nix i Melinoe, la deessa de la nit i la dels malsons.

Nix catalèptica, Melinoe macròloga — les dues deesses t'envaïen l'intel·lecte indefens — esdevingut ell mateix macròleg, ha esdevingut inundat per un devessall de mots, enverinades buates que emboliquen el malson.

A part les comunes salutacions de cortesia, doncs, no enraonéssiu mai que no sigui per a dir quelcom de pes (sospesat = pensat). Aprofitant sempre l'instant oportú on ton mot significarà, ço és, valdrà la pena d'escoltar.

L'instant oportú se't revela tot sol, apotegmàtic, i en un clic de parpella. Pren-te l'estona. Abans de dir, llegeix-t'ho al magí, així ho pronunciaràs perfectament. La recta pensada et visita l'enteniment. Romans estàtic, ho sospeses, ho paeixes, ho dius, fas pausa de bell nou. No t'embalis pas!

Cal esperar l'instant precís on l'intrús conqueridor del mot idoni no se t'instal·la com iniqua violació. Se't bada el

cervell com un cony i, per la penetrant idea, concep llavors el discurs. Pel caire més esmolat un mot cairat, cairut, (“gorgiàsticament” “cairós”) no se t’infiltra — lleixa-te’n estuprar, idea cantelluda.

Els de la incessant xerrera, no és pas solament que no diguin re, és que al mateix temps ho diuen tot, i tard o d’hora ells mateixos tots sols s’han fotut al bertrol de les contradiccions, les bestieses i les apories. Com més loquaç més opac, és a dir, menys eloqüent.

Intel·lecte macròleg, ambtant, no pot ensopir-se ni dormir degut a un excés, una acumulació, una llau, una invasió... d’agressius eixams de mots en desori, i també de frases obsessivament mesurades, que entrecol·lideixen de continu.

Sota la maternal ombrel·la estàtica del no re, el vertigen es desferma, foll, de feixucs objectes enjòlit destinats (en la idiòcia del psitacisme) a col·lidir en l’autodestrucció total.

Fantasmes inexistents et penetrarien l’enteniment si creguessis que re existeix. Si quelcom existís enllà d’allò que toquessis (allò substancial, allò fet de substància) com collons t’ho demostraves que existia si insubstancial (sense substància) re no pot existir? Si quelcom d’intocable et passés pel meló que existia, com collons ho contaves a ningú qui, amb dos dits de front, no et tractés de tocat — hà! — d’orat de merda!

La mort no existeix. A tot estrebar, pots tocar un mort — ecs! La condició d’ésser mort és inconcebible per a un viu. Per a un mort re no existeix, car ell mateix no existeix, altre que com a objecte làbil i generalment pudent i fastigós.

—*Ara, minyons, us contaré un conte de fades* — continuà frare Insidiós —. *Dama Eduarda Barbablau abassegava*

herois màrtirs. Relativament bella (tret que com totes les dones, sota els oripells, no pas gran cosa), relativament rica (prou per a atreure cercadors d'aventures), segurament amb títols heretats (i un títol t'obre força portes), es volia (la vanitosa dama) sempre festejada per ardits combatius jovençans qui morissin pel seu "honor". És a dir, feia col·lecció de xitxarel·los eixelebrats qui se sacrificarien per quelcom inexistent. Quants de xitxarel·los esbarriats arreu qui es lleixen matar per idees! Per collonades sense substància. Per paraulotes abstractes, els miserables carrinclons! Tota noció abstracta és inexistent. Qui s'hi fa perir és el pitjor dels mundanals entabanats.

[Allò que em contava en Carlet sobre en Pigmi, em duia a l'esment el conte de fades que em contà mon pare ans (jo) no agafés l'avió vers la Petròpoli per a no tornar mai més. Pel fet que amb aquella ardida iniciativa em titllava mentalment d'idealista somiatruites, sembla que, admonitori doncs, volia amonestar-me que potser que reconsiderés o acabaria com un fregall tot brut i mort, bo per a les escombraries.

Em va dir: —*Para compte que et passarà com a aquell babau d'escultor-mecànic qui es deia en Perillós i qui treballava en els encàrrecs que li feia el dèspota en Phàlaris. Pel fet que en Perillós coneixia com trobava en Phàlaris de bons els ànecs rostits, li va fer d'amagatotis un retor d'aram, un retor amb un rotor a la cua* ["rotor", "retor" — em deia (jo mateix) — ans i tot de son arnat ratat retir, mon pare repapieja?], *una mena de mànec doncs en forma de cua que podies fer rotar, girar, cua rotatòria, de tal faisó que, dins el retor, qui era buit, un ast (que en Perillós, hipocorístic, anomenava "obelisc") pogués anar tombant, i així, amb el foc que feies a la panxa del bou, vull dir, a la panxa del retor d'aram, havent-hi enastats dins fins a mitja dotzeneta de retors, quina manera més collonuda tot plegat*

— no pas? — de coure'ls, i es veu que naturalment el dèspota va trobar que el mecànic-escultor volia anar massa lluny, havent fet una escultura sense permís, de pròpia iniciativa, i podia esdevenir doncs perillós en un futur proper, i el va voler cremar a ell dins el seu retor d'aram mateix. Sort que es veu que no hi cabia del tot, i el volien fer bocins a cops de destral, i en aquell instant caigué una pedregada claferta de llamps molt criminals, i tothom amagant-se, i en Perillós, en l'enrenou, greixinós, esmunyint-se'ls, i, anònim, d'incògnit ara, per comptes d'acabar rostit, tornar-se'n a ca seua a muntanya, amb les orelles penjant i sense patró que li pagués les xarones extravagàncies.

Com tots els consells que t'ofereixen els senils solemnes túrgids personatges qui es creuen amb una certa autoritat, vaig pensar que més val passar-te'ls pels qui no sonen. Ho vaig lleixar córrer. A part que tampoc no vaig entendre què volia dir aquell conte de fades. Cap conte de fades no vol dir al capdavall re. Com tampoc cap faula.

De primer, pel fet que havia confós "retor" per "rector", entenia que en Phàlaris trobava cruel allò de rostir capellans, i que per això volia rostir el malparit d'en Perillós, car prou és sabut que en tota la història de la humanitat dèspotes i capellans sempre han estat cul i merda. Llavors vaig veure al diccionari que un retor no era ni un capellà ni sisvol un rètor, sinó que era un ànec d'ulls grocs (en Goldeneye, vós). I em vaig ficar a pensar si tot el secret del conte de fades no raïa al groc (dels ulls). El groc (altrament) de l'enveja de l'ictèric.

Tenen els pares, pobres desgraciats carregats de neguits, enveja de la joventut dels fills qui poden emprendre, si són prou valents, aventures per a ells (els pares) per l'edat vetades i per les obligacions adquirides vedades? Qui sap! I

al capdavall què hi fa? Cal no perdre follament l’estoneta interpretant coses ininterpretables. Què hi vols interpretar?

Tota interpretació — desvagat afegitó de pellerofa. Moralitat — escarabat.]

Se li feia tard. Ans del comiat, semblà recordar-se’n (consells d’urbanitat dels monjos rectament educadors), se’m tombava per a demanar-me: —*I tu, què fots?*

—*Jo? Com sempre, anar fent.*

—*Xeic, no faràs cap mai enlloc.*

—*Eh que no?*

(>>>)

XXXVI

(*Faula de l’amic Xamot*.)

—Era (jo) un no ningú qualsevol abans d’esdevenir, amb mes gimnàstiques (atlètic com n’Atles, l’atlant, bo i aixecant mons) i mos règims (transformació proteica via proteïnes), un colós excepcional.

Ara que soc l’homenàs més bemparit de l’univers, no enyor pas ma pretèrita fador.

Horitzons d’ambigüitat, no en veig ni pensaments cap enlloc.

Hom amb zel excel·lent es metamorfosa en allò que no hi ha, i quina fascinació ni golafreria de la part de certes

femelles — regiments indecents, qui fenyen gemecs d’anticipatori plaer.

Jo dic: —«No matter. I choose not to choose.»

No soc cap cagaelàstics, hesitant delicadament, i papissotejant, —«Ai no ho sé, ai no ho sé.»

Ben al contrari, soc jo mateix el més voluptuós, i amb un aflat sumptuós.

Soc l’enamorat de mi mateix. Gall de panses.

Per què em caldrien femelles, no fotem!

A part que allò em feia recordar el cas d’en Xamot. Érem a estudi tres amics, en Xani, n’Honorat i jo; i en acabat, sovint, ell se’ns hi afegia, en Xamot, quan son pare li ho permetia, car havia de treballar a llur bar, tot i que era tan jovenet; allò als tres ja ens anava bé, quan jugàvem al futbolonet o als naips o al billar; altrament, era un entravanc pel fet que en Xamot era un nan tot espatllat; s’assemblava de cos a en Steinmetz, el gran geni matemàtic molt seductorament solidari qui, patint de cifosi, una malaltia congènita qui et transforma l’espinada en un mena de serpeta tota rebregada, amb tendència a recargolar-se, tanmateix excel·lí — com si tota l’energia del cos l’hagués aprofitada el cervell — en les matèries científiques més intricades, especialment en l’electromagnetisme, bàsic per a tothom, i així fou admirat per tots els genis coetanis, en Tesla, en Marconi, n’Einstein, n’Edison... qui el volgueren d’amic, car, per quatre jorns i quatre nits que hi som, al món, qui és un geni de tendència progressiva tothom s’hi atansa a escalfar-s’hi, amb aquella nova esperança que se t’inaugura a l’ànima, que belleu tot

no sigui per aventura ja perdut, que quelcom no pugui millorar fins a adobar la trista nostra condició, etcètera.

De fet, sense en Steinmetz, inventor de llamp artificial i doncs de la protecció dels fils d'alta tensió contra les malignes descàrregues del cel envejós, i mag del càlcul infinitesimal; sense en Steinmetz, dic, el nou Prometeu, desencadenador de la titànica energia elèctrica — descobridor de la fórmula que explica la histèresi, amb el retard típic del flux, on al cor d'un motor de funcionament ferromagnètic sotmès al corrent alternatiu hi ha un decalatge entre el corrent magnètic i el flux elèctric; sense ell, amb la seua fórmula que et permet d'ésser cert de la pèrdua calorífica de cada motor electromagnètic, es veu doncs que ni generadors, ni transformadors, ni en conseqüència pràcticament cap aparell de la revolució electrònica de principis del segle vint que canvià el món en una dinamo de producció accelerada de riquesa; re, vós, no en gaudiríem pas; ni de trens elèctrics, ni de neveres, ni de llums a casa ni als carrers; l'economia moderna sense les aplicacions electromagnètiques s'enfonsava, re no hi funcionava debò debò, tornats a la bestial economia del segle dinou, basada principalment en l'esclavatge...

Havien passats gairebé trenta anys i els tres companys vàrem decidir de celebrar quelcom o altre amb unes amicals retroballes.

En acabat d'haver-nos trucat i escrit, ens reunírem a un restaurant, i quan ens en foteren fora tard a la nit, com fora feia prou bo, romanguérem fins la matinada xerrant a un banc del parc, i més tard anàrem a un bordell, no pas a cardar-hi, a continuar-hi la conversa i els records, i alhora bevent-hi força, cal dir-ho, i llavors algú se'n recordà d'en Xamot — com son pare s'havia mort molt jove, més jove

que tots nosaltres llavors mateix, i com el fill... En realitat, què se n’havia fet...?

Potser encar tenia el bar obert, el bar que havia heretat.

Com es feia de matí, ens hi atansàrem; l’establiment encar hi era, però te’l trobaves tancat amb una porta metàl·lica; entràrem per la porta de l’escala de l’edifici, i s’esqueia que doncs la porta lateral, més estreta, de baix al replà que tirava cap al bar, per casualitat no era tancada amb clau; ens hi ficàrem i tot hi era fosc; n’Honorat i en Xani, força beguts, foteren un crit i l’eco mateix els acolloní; fugiren sense guaitar enrere; jo, més serè, romanguí prop la porta, mormolí: —«Xamot?»

No fos cas que hi dormís, al bar mateix. I ho endevinava; un llum es filtrà de sota una altra porta a dins; hesitant, no fos cas que sortís algú altre amb una escopeta, vaig repetir el seu nom.

En Xamot va encendre el llum somort del bar; era un bar buit; no en devia fer pocs, d’anys, que no s’hi servia re; en Xamot aparegué, amb un barnús mig descordat.

—«Soc en Dallonses, el teu amic de fa molts d’anys a estudi», que faig.

Em va dir que entrés a la seua cambra; va obrir la finestra i va respirar-hi l’aire del matí; amb prou feines començava de clarejar.

Altrament, no em feia cap altre paper.

Vaig romandre alhora despagat i admirat; —«Ep, deus fer molta de gimnàstica tu també!»

Va dir que i tant, gimnàstica i règim molt estricte; durant més de vint anys, seguits.

La meua admiració era justificada; espectacularment, en Xamot havia passat, físicament, d'un més deteriorat Steinmetz, fet un gargot, a un enèrgic patufet força semblant al genial actor Danny DeVito.

Es va posar a mastegar uns forts matolls de verdura.

Eren porrapis o celerics (adaptació de l'americà celereek), un altre gran invent de la pagesia lleidatana; el porrapi, encreuament de l'api i el porro, és, com tothom hauria de sàpiguer, una incomparable font d'energia vegetal, bo per a tot — el fetge, la digestió; els músculs, sobretot.

No em deia res més, i jo romania com un carallot guaitant-lo com mastegava i feia les seues meditacions i respiracions.

Vaig voler tanmateix fer-lo reaccionar: —«És que saps potser com en diuen en alemany, del porrapi?»

Va mormolar quelcom amb veu tan baixa que no ho vaig copsar; no gosava emprenyar-lo més...

Comprenia que no se me n'hi havia perdut re... Me n'anava doncs sense fer més soroll; quan havia travessada la buida carcassa que vint o trenta anys abans havia estat un bar per a obrers i gent del barri, i era vora el colze que menava a la porta del replà de l'edifici, sota les escales, vaig tornar a sentir la seua veu: —«Guaita això.»

M'hi tombí; fiu unes quantes passes vers ell; sense entrar a la seua cambra, restant arrambat al passadís, on abans hi havia raguda la barra, el veia davant meu que jeia al seu

petit llit, l’esquena repenjada en coixins, el barnús obert, la seua cigaleta tota eriçadeta...

Li deia, abans de girar cua de bell nou, —«D’aquestes n’he vistes moltes, noi, això rai...»

—«Espera’t!»

Em tombava novament; aquest cop el seu carallet s’havia transformat en un carallot molt desproporcionat si mirem la talla del portador, un cigalot grossot i tot roent, un cigalot de gegant...

Cridà: —«Ara veuràs la meua energia; el meu mètode físic funciona meravellosament; calla, calla... Ara... *Ara!*»

Gairebé no vaig tindre temps de separar-me del raig de lleterada que sortia d’aquell canó seu; la lleterada, a sacsades, a glopades, travessava tota la llargària del bar, uns quinze metres pel cap baix, i espetegava a la paret on hi havia el colze del passadís que duia a la porta estreta de fusta; aquell diluvi de peixets morts era esfereïdor, allò esborronava, volia fugir; esperava que el ruixat s’aturés...

Fastiguejat pels gargalls de lleterada, una lleterada aigualida i lleugerament sangonosa, me n’anava ara, parant força compte, i tanmateix mig relliscava i em repenjava amb un puny a terra i malauradament el puny anava a parar damunt un dels gargalls, i immensament disgustat, orxegant, tragitant, sacsava la mà per a deseixir-me de la repugnant lleterada, i bo i fent tentines, sense anar a les palpentes ni tocar doncs cap mur, tombava el colze i me n’adonava que els esclats de lleterada a la paret havien rebotut i tot, i els gargalls de semen havien també atès de retop àdhuc la porta — quin malson tot plegat més repulsiu i esgarrifós...!

El conte de por encar s’acaba pitjor. Abans no isquis al carrer i no se’t fongui la visió de l’espectacle esborronador, sent-ne el diabòlic cloqueig que glaça la sang.

D’aquell Danny DeVito d’esglai i malson, en sents, dic, abans no tanquessis la porta del seu infern, la ronca riota.

D’aquella feta, mai més no he pogut descarregar; no he pogut ni volgut.

Per això, les dones, cap efecte, vós; és comprensible.

Al contrari, sempre he romàs ben faixat, i ben abrigat part de baix — com mon mai no molestat vitet mateix dins son capollet (quan té fred, o por) — mai no me’l trec a la finestreta dels pantalons sinó per a pixar...

Atlètic, ço és, cast, fins a la fi. Fins a la fi, vós.

(>>>)